پر بنته

محمد آصف عمر

د کابل د غازي سټډیوم په پای کې د لویو نغریو او رتیت او دیګونه چپه وو. له خاورو او ایرو څخه د کباب او پلو بوی پورته کېده. په چمن کې زرګونه خلک جمع وو. هغوئ ستو مانه ښکارېدل. د ټولو سترګې ځلېدلې. لکه همدا شېبه چې یې بد خوب لیدلی وي. هغوئ د نندارچیانو لپاره د زینه ډوله چوکیو منځ ته کتل. هلته څو تنه ولاړ وو. زخمي زخمي، ټوک ټوک بربښېدل. په منځ کې یې نرۍ سپینه پېغله هم وه. سا یې سوزېدله. د مخ وینې یې په لستوني پاکولې. یو ځوان د خلکو له منځه غږ کړ:

– ای خورې! دا په موږ څه بلا لګېدلې؟ اخېر به څه کېږي؟ لږ خو مو پوی که نه!

له هرې خوا نارې شوې «ربنتیا وایي. ربنتیا وایي» پېغلې په مایکروفون کې وویل:

– جنتي شئ! د بنیادم تاریخ د نېکۍ او بدۍ د ټکر کیسې دي. یوه پکې بله زیاته شوه. دغه تېره جوزا وه. د عیدګاه مخ ته لکه د موټرو سیالۍ چې وي. د زینتي لوبنو د کراچۍ هلک له سرک څخه د اوښتو موقع کتله. سپینه ټوپۍ یې پر تندي کېکاږله. له وروځو یې خولې وڅڅېدلې. د پنجرې دننه په شین جومات کې نه انسان لیدل کېده، نه مرغۍ، نه حشره. فضا ډېره وه ډېره. تا به ویل له ډېر فشار څخه به وچوي. مګر د دېوالي ساعت نرۍ ستنې لاهم د چیندرو ټوپونه وهل. درېواړه ستنې په دولسو بجو ودرېدلې. وچه فضا ولړزېدله. په جومات کې لکه آسماني ستوری چې راپرېوځي، سپینه رڼا شوه. د خلکو سترګې وبرېښېدې. شمال ولګېد. پر سرک ځینې موټر له واکه ووتل. باربري ګاډی د زینتي لوبنو په کراچۍ ورغی. هلک ځان بچ که. د لوبنو ټوټې پر سرک وشرنګېدلې. هلک په موټر پسې لنډه منډه واخېستله. له ډک ستوني یې نارې کړې:

– ای ای! ودرېږه! ای د سپي زو!

زه له جوماته ووتلم. شمال مې شیرچایي جامې او ټیکری کشوه. ځان راته درونډ ښکارېده. ځمکه مې په پښو شخه لګېدله. قدمونه مې ټکني وو. د خلکو سترګې را واوښتلې. ببرسرې ټکسیوان لکه چرسي وښنګېد «قسم چې سمه د ګلو لښته ده» ما ځان ناکاره ونیو. هلک په ځمکه پوخ ناست و. تخته تخته یې ژړل. زه را چنګه شوم. ما ویل جنتي شې! ولې؟ هغه غلی شو. زه یې سرتر پایه وڅېړلم. سپینه ټوپۍ یې په ګنجی سر کېښوده. په ورو ورو سلګیو یې ماتو لوبنو ته اشاره وکړه:

– امدا مې زیندګي وه. دادا مې مظاېره کې شهید شو. د تقاود پیسې وې.

زما یې هم زړه راډک که. د زرګونو کاغذبېچه بسته مې وباسله. ما ویل شوک چې ته رانغېږې. هه، ها واخله! بل [illegible] جوړ که! د هلک باور نه کېده. لکه لمر [illegible] نه. [illegible] موبایل غوږ ته ونیو. لېرې لاړم. هغه کړه کراچۍ ټېل وهله. کړینجي شو. ما د متهک راډیو خاوند ته وویل زرګله وروره زر راشه! تازه خبر دی. په عیدګاه کې عجیبه رڼا شوه. هغه پوښتنه وکړه چې ته څوک یې؟ ما ویل بیا غږېږو. شاته مې وکتل. هلک لاړ. مات لوبنې یې په سرک پرېښودل. نور خلک هم بې غمه تېرېدل. زه یې په ټولو لو اخته شوم. خبریالانو ته نو خدای ورکړه. ډله ډله عیدګاه ته راخوشې وو. د خړو جامو چاغکی ځوان هم له سپین سراچه موټر څخه کېوت. د کمیس د تنۍ په شان ګردې ورېې سترګې یې ګرځولې. ما غږ که:

– زرګله وروره! ټلېفون ما کړی و.

د ځوان وروځې بره لاړې. د تندي دپاسه ګنجی سر یې وسولوه. په چټکو ګامونو نږدې راغی. غږېدل یې هم چټک وو:

– زه تا نه پېژنمه. او دونه مشهور ام ولا که یمه چې جینکۍ سیلفي ته ری شي.

ما وخندل. یوه منګوله د لوبنو ټوټې مې په ډېرۍ وغورځولې. په آرامه مې وویل:

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

– جنتي شې! زه دې پېژنم. د لغمان یې. دوه بچي لرې.
– دقه سې! که زما د خوښې خوراک دې وو ایه ضوف کومه.
– ماهیان.
د زرګل خندا نه وه سم د آس شیشنې و. ما د لوښو پاتې ټوټې راوړې. هغه رانه سترګې نه اړولې. ما شاوخوا وکتل. هلته نژدې د توري لونګۍ او تورو عینکو سړی په موبایل کې چوخ و. هاخوا ډنګر هلک د یو ټایروالا کراچۍ ګرځوله. په وچې ډوډۍ یې لکه وږی لېوه، چکونه لګول. ما ورته زرګون ونیو:
– ای وروره، هه! دا مات لوښي ډېران ته وېسه!
هلک لاره دوه ګامه کړه. د زرګل وروځې بره لاړې:
– وه بابا صیبه ی! چې دونه دې ورکولې ما په لمنې کې چلول.
ما ته بیا خندا راغله. زرګل سر نژدې که. وپسېد:
– ای خورې ای! رښتیا وو ایه! ابا خو مې بله پیسه داره ښځه نلرله؟ څنګه مې پیجنې؟
ما ته د هغه طنزي لهجې خوند راکوه. له هلک سره د کراچۍ په بارولو لګیا شوم. زرګل ته مې کړ:
– په یاد که! د هارون کتابچه چې دې پټه کړه. معلم هغه په لښته ووهه چې ولې دې نه ده راوړې. لاس یې وینې شو.
د زرګل ګردې ورې سترګې لکه د اوبو پوکانۍ راووتلې:
– وه بابا صیبه ی! لس کاله مخکې و. ما بیا د کارخانګي کتابچه ورکړه کنه.
– جنتي شې! هارون په قهر شو چې نه به دې راکوله. ته خو به بچ وې.
د زرګل سترګې او تندی راټول شو. وبنګېد «څه د ګُفر لورده؟» د شهادت پېره ګوته یې وښنډله:
– هی هی هی چلبازې! هارون درته ویلي دي. ما نشې غولولی!
ما ونه خندل. سودا مې وه چې په خپل باور پښېمانه نه شم. له خلکو مې لېرې بوت. ومې ویل:
– وعده وکه چې زما راز چاته نه وایې!
– ویمه په بابا صیب قسم ده! زما دې زړه کورت کورت راتوی که. ترې دې کړمه.
ما ورته له سیار دکان ګوټي څخه د اوبو بوتل راوړ. زرګل رډ رډ وکتل. توکل مې په خدای که. ما ویل:
– وروره! زه آسماني پرښته یم. دا رښا چې شوه، دا زه ځمکې ته راغلم.
زرګل یخ وهل. اوبه یې له خولې وشیندلې. نژدې یې په ستوني کې بندې شوې وې. وټوخېد. سر یې کوږ ونیو:
– ډېره ورانه یې. زه درسره د سې ټوقې لرمه؟
ما ټیکرې ښه په ځان تاو که. لاس مې د تخرګ په تیارې کې وښود. رښا یې کوله. هغه بیا وخندل:
– دقه سې! ته خو سمه جادوګره یې.
ماویل وه خدایه دا څه مصیبت شو؟ څنګه یې وپوهوم؟ کوشش ته مې دوام ورکه:
– وروره! زه له کرام الکاتبینو څخه یم. ما د لکونو بنیادمانو عملپاڼې لیکلي دي. اخېرنی کار مې هارون و.
– ههه. دا د هوسۍ سترګې، په وروځو لګېدلي باڼه، ښایسته پوزه، تازه شونډې. دا نو د چا وي؟ د زړې بوډۍ وي کنه.
– جنتي شې! پرښتې نه زړېږي.
– نه نا، کله؟ دا پوست غړ. دا صفا مخ. کالي دې ام لړلړ بلېږي. د کشمیالي بوی ده پکې. پرښته څه ښکر لري؟
زرګل بیا د آس د شیشنې په شان وخندل. زه خوشحاله وم چې د غو فرقونو ته یې پام شو. ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما د هارون غوندې پاک زړه په بل بنیادم کې لیدلی نه و. پې مېینه شوم. ما ویل کاش چې ما وویني. چې خو ښه یې شم. پرښتې خو داسې نه وي. په ما بل څه کېدل. د هارون نیکه چې مړ شو ما هم ژړل. پرښتې راته حیرانې وې. بیا زما سودا هارون ته شوه. د خدای پاک نه مې د هغه د تقدیر پوښتنه وکړه. د الله غږ مې واورېد. ویل د جوزا په شلمه په مظاهره کې سخت ژوبلېږي. خو بېرته روغېږي. د میزان په اتلسمه په یوولس نیمو بجو په مظاهره کې مري. په ما قیامت شو. ما ویل تقدیر یې څنګه بدلېږي؟ ویل چې دغو مظاهرو ته لاړ نشي. یا سیاسي ډلې سوله وکي. ما ویل اجازه راکه چې بنیادم شم. له هارون سره د تقدیر په بدلولو کې کومک وکم. ویل هاروت او ماروت په یاد که! زما په امر ځمکې ته د کمک لپاره کېوتل. مګر بنیادم یې له درسونو غلطه ګټه واخېستله. ستا به مشکلات لا زیات وي. که هارون سا اخېستله ته به یې هم اخلې. که نه ته هم مرې. بېرته آسمانو ته هاغه وخت راتلی شې چې د هغه تقدیر بدل شي. ما ویل هرڅه مې قبول دي.

په زرګل کې وینه وچه شوه. په تندي یې خولې راغلې. د تورو عینکو او تورې لونګۍ کس موبایل غوږ ته ونیو. وپسېد:

– زموږ ګرانه پاچا! دا جینۍ موږ ته خطرناکه ده.

ما واورېدل. پوه نه شوم چې څوک یادوي. خو چې کتل مې سړی تللی و. د زرګل سا سوزېدله. غږ یې وکه. غږ یې نری شو:

– ته رښتیا پرښته یې؟ عقل یې نه مني. نو دا ولې ماته وایې؟ هارون ته به غږ کمه.

– نه کنه. هغه به ترا احسان لاندې شي. مینه به ونکي. بې مینې ورسره ژوند نشم کولی. بل، زه دا رازیو بنیادم ته ویلی شم. دا دی تاته مې ووایه. که دویم بنیادم پوه شي، د پرښتو طاقتونه مې ځي.

– د پرښتو طاقتونه؟

– هو، لکه ټیټ غږ اورېدل، شیطانان لیدل، نه خیرنېدل، نه وږې کېدل. نو په تا باور لرم.

د زرګل ګردې وږې سترګې وځلېدلې. چې پرښته پرې باور لري نو خدای پاک هم ترې راضي دی. موسکی شو. لکه د جنت ټکټ چې اوس په لاس ورغلی وي. بوتل یې په یوه سا تش که. خو زما سودا وه. ومې ویل:

– وروره! د جوزا شلمې ته ټولې پینځه ورځې دي. چې هارون بچ کو.

– ری مه وهه! سیاسیونو ورته ډیپېر ویلي. اغه خیریه کارونه نه پرېدي. ځکه خو ورته ټیکټر ویمه. ههههه.

– جنتي شې! په تقدیر کې چې دي.

د زرګل اوس پام شو. خبره ډېره جدي وه. خندا یې بیا وتښتېدله. ګردې وږې سترګې یې تېرې شوې:

– چې مظایرې ته لاړ نشي تقدیر یې بدلېږي، کنه؟ څه چې ځو! زمونږه وروري ده. زما مني.

هغه موټر ته وخوت. زه اوس پر ځمکه سمه تللی شوم. دې کې مې یو غږ واورېد. لکه له ډېرې ستړیا چې سوزېدلی وي:

– ای بچۍ! دا ځوان وایي چې رڼا شوه ته عیدګاه کې وې.

شاته مې وکتل. په شنه چپنه کې پوخ سړی و. شمال یې د شناوۍ لونګۍ شمله رپوله. چپ لاس یې د ببرسري ټکسیوان پر اوږه و. په بل یې تورې عینکې سمې کړې. په برګه اوږده ږیره یې راکاږه. شناوۍ تسبیح وشړکېدلې. دا پیرالسبي و. خلکو ویل له عربستانه راغلی. د پیغمبر اولاده ده. هاغه ټینښي یې ټکي په ټکي ویلې چې پکې حاضر نه و. له ولسمشره تر ولسکشره ټولو یې لاسونه ښکلول. ما سترې مشي وویله. پیرصیب په موسکا سر وخوځوه:

– خیر یوسې بچۍ! ښه نو رڼا د څه شي وه؟

زه راګیره وم. نه مې رښتیا ویلی شول نه دروغ. د خپلې وارخطایۍ د پټولو چل هم نه راته. زرګل د اوبو تش بوتل په موټر کې وغورځوه. تېز راغی. د پیرالسبي لاس یې ښکل که. ویې ویل:

– رڼا ته ددې شا وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه دې کېږي بچې؟
– ابخ. د اسلامي همکاريو د سازمان ماموره ده. غواړي عيدګاه سمه جوړه کي. د ثواب دپاره.
ما د هغه له دروغو مخ واړوه. پيرالسبي هم وخندل. د زرګل رنګ زېړ شو. پيرصيب ماته ټيټ او پاس وکتل:
– ثواب ګټې بچې؟ راشه لاس مې مچو که!
ما ويل دا څه وايي دا؟ ثواب په لاس مچولو کې نه، په لاس نيوي کې دی. زرګل ته مې د کمک په اميد وکتل. مګر هغه لکه د مېرمنې او مور په منځ کې چې وي. نه دېخوا کېده، نه اېخوا. پيرصيب موسکی شو. برګه اوږده ږيره يې ورپېړدله:
– هسې ټوکه مې وکړه.
زه ووېرېدلم چې ويې پېژندلم څه بلا؟ دلته و چې شيطان مې وليد. د عيدګاه پنجرې ته لکه سکروټه ولاړ و. زړه مې ولګېد. که پيرصيب پېژندلې وم شيطان به مې نه ليد. په آسمان کې تورې وريځې راغلې. ما زر لاس ته وکتل. ښه و. د بدن رنګ مې پام نه اړوه. ساتونکو عام خلک پيرصيب ته نږدې نه پرېښودل. خو خبريالان لکه شوخ ماشومان ترې راتاو شول. مايکروفونونه يې جيګ ونيول. سترګې او غوږونه يې بند او خولې يې وازې کړې «تاسې څنګه خبر شوئ؟ ولې دلته راغلئ؟ دا رڼا د څه شي وه؟ تاسې ته ولې مهمه ده؟» داسې شور يې جوړ که لکه د مکتب د رخصتۍ زنګ چې ووهل شي. پيرالسبي وخندل:
– وه بچيانو! يوه دقيقه مې پرېدئ! دغې جينۍ سره دوه خبرې کوم.
د هغه مخ ته نو څوک دربده؟ ګناه وه. ټول شاته شول. پيرصيب داسې کتل لکه زما ماغزه چې لولي. نه پوهېږم ولې مې په زړه کې ګرځېدل چې را خبر دی. هغه راروان شو. ورسره آسمان وغورېد. د باران لا نښه نه وه. ساتونکوورباندې لويه چترۍ ونيوله. هغه يو دم لاره بدله کړه. موټر ته ننوت. زما پر ذهن بوج هم کم شو. پيرصيب لاړ. خبريالان وازه خوله پاتې شول.
زه او زرګل «مهرباني موسسې» ته ورسېدو. غريبان شولې ته په قطار کې ولاړ وو. باران د څپرې او سپنيزې تختې ټکولې. مونږ سپينې ودانۍ ته ننوتلو. پر دېوالونو د سوېې تغذي بنيادمانو تصويرونه وو. هارون په تنګ دفتر کې د کار پر مېز شوله خوړله. تر پېکي لاندې غټو خړېخنو سترګو يې زما په سينه کې دربه هار جوړ که. غلی کولی مې نه شو. ما ويل دا زړه لا څه بلا دی؟
هارون د کوچ او وړوکي ميز تر منځ راغی. زرګل يې په خپله پراخه غېږه کې ونيو. ماته يې سر وخوځوه:
– په خير رالئ! زه هارون يمه. د مهرباني موسسې ريس.
ما په زړه کې ويل «اخ قوربانکه دې شم! معرفۍ ته ضرورت نشته» مګر په خوله مې جواب ورکه:
– جنتي شې! زه پرښته نومېږم. مورکۍ، پلارجان، عايشه خورکۍ، دواړه خوريان ښه دي؟
هارون په خندا شو. ما يې ټوله کورنۍ پېژندله. هغه د شولې له قاب سره تېز ووت. زما زړه ايله لېږمهار شو. د وړوکي ميز په ښيښه دوړه پرته وه. په کاغذي دسمال مې پاکه کړه. زرګل ته مې کړ:
– د خوار کار ډېر دی. دې ته يې پام نه کېږي.
– دقه سې! ما خو چيشی ويلي ندي.
د زرګل له رمزه ډکه څېره موسکې وه. ما نه ورکتل. شېبه پس هارون د ملګري د خوښې ماهيان او مستې راوړې. مخامخ کېناست. زه يې په ديدن نه مړېدم. زرګل وښکېد «دسې مه ګوره!» سترګې مې دسترخوان ته کړې. يوه قاشقه مستې مې وسکلې. خوله مې يخه او تروه شوه. ټوله ورېږدېدلم. حيرانه وم چې بنيادمان دا څنګه خوري. زرګل غږ که:
– مايان وخوره! چې د ځمکې د ډوډۍ په مزه پوه شې! تا التــه...
ما ويل هله خدايه! ده خو رسوايي را اخېستې ده. په خبرو کې ورګډه شوم:
– غلی کېنه ورورہ! په بوی او خوند کې خپلوي نه کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زرګل پام شو. رنګ يې وتښتېد. هارون ته يې په خندا خوله جينګه کړه:
– ټوقې ورسره کومه. دا د اسلامي همکاريو د سازمانه راغلې ده. اصل کې پښتنه ده.
ما ويل وه پاکه خدايه! دروغو ته څه حاجت؟ لوی لاس يې پام اړوي. مګر نه، هارون تازه شو. شروع يې وکړه چې څو پروژې لرو؟ له څومره بې وزلو سره مو مرسته کړې؟ څومره مو د عايد خاوندان کړل؟ که ستا سازمان پروژه راکې څومره بې کاران به په کار شي؟ زه پوه شوم چې په ما يې د ډونر خيال کړی. خندا راغله. هارون د ميز له جعبې لپټاپ واخېست چې د خپل کار ساحې وښيي. له ډېرې وارخطايی يې فولډر نه موندہ. ما ويل:
– جنتي شې! د «روان کارونه» فولډر ته لاړ شه! په «اي» ډرايف کې دی.
هارون او زرګل رډ رډ را وکتل. زه شاته شوم چې دا مې څه بد وکړل. زرګل بيا کمک ته را ودانګل:
– دا خپلو کارو ته امدقه نوم ورکوي. وايي ستا به ام امدقه سې وي.
هارون په شک کتل. ما له زرګل څخه په سترګو کې مننه وکړه. خو هغه پټ پټ خندل. هارون نقشه وموندله. لنډه يې تشريح کړه. زرګل يې په اشاره دهلېز ته بوت. وپسېد:
– دا دې څوک را وستې ده مړه؟ ماله يې مخ کې ځان لوڅ لېږ ښکاري. چې جاسوسه نه وي.
– دقه سې! بله خبره نه وه؟ تا ښه په رسميا تو پېجني. بېخي درپسې مړه ده. ههههه خدای درکړې.
هارون کټ کټ وخندل:
– ته خو دسې لګيا يې لکه رېبار. او ناوې دې ام له مخې را وستې ده.
– ای! لږ ځان ته ام جوند وکه! څو پورې به ټيکټړ يې. دسې ښايسته جلۍ بيا نه پيدا کېږي؟ پاکه ده لکه کمکۍ حيوان.
– وه ميالي صيبه ی! دا خو جدي دی. کېنه مړه! اغه په نااشنايۍ کې زما جوند ته دونه ننوتې ده. روستو به څه حال وي.
زرګل يې له لاسه کش که. دواړه دفتر ته وګرځېدل. خو هارون اوس را ته مخامخ نه کتل. ويې ويل:
– خير ويسئ چې ماله رالئ! زه ولا د ډاکټرصيب دقيق سره غونډه لرمه.
خو ما د ديدن تنده ماتوله. دا مې لويه آرزو وه چې د خپلو آرمانونو له شاهزاده سره کېنم. خبرې وکم. خوږ آواز يې واورم. ښايسته سترګې يې وګورم. دا آرزو مې پوره شوه. د نن لپاره همدومره خوښي بس ده. بيا به يې ورلی نه شم. مخ مې زرګل ته کړ چې اصلي خبرې ته راشي، چې له مظاهرې يې منع کي. مګر هغه ژوره سا اخېستله. د جامو د ټنۍ په شان ګردې ورې سترګې يې بې واره تاوېدلې. ما اشاره وکړه چې څه خبره ده؟ زرګل مخ هارون ته وګرځوه. ويې ويل:
– د سيکولر غورځنګ د مشر سره دې چيشی کار ده؟
زما په مغزو کې کړنګ شو. وی خدايه، هارون سياست ته ځي. د زړه مراندې مې سستې او سينه کېکاږل شوه. لکه د هوا اکسيجن چې کم شوي وي. د هارون غږ مې پام واړوه:
– له ډاکټرصيب دقيق سره؟ الته په خيريه کارونو غږېږو. پير صيب تشويق کړی دی.
زما له خولې بې واکه ووتل:
– مه ځه! هيله کوم!
هارون په غټو غټو وکتل. ما نو کله ويلی شول چې د جوزا د شلمې په مظاهره کې سخت ژوبلېږې، او د ميزان د اتلسمې په مظاهره کې مرې. وايي به ته څه خبره يې؟ ما ويل:
– جنتي شې! تاته ښه ندی.
هارون وخندل. دې کې زرګل رامخ ته شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مطلب يې دا ده چې بې طرفي به مو تا واني شي. ډونران به کومک ونکي.
– مو شکل نيشته. په خيريه کارو کې هرڅوک برخه اخېستلی شي. نه شي؟
– دقه سې! سياست ته دې کاږي ګوره. زما همصنفی دې هېر ده؟ امقه سې به دې کافر کي. جوندی به دې خښ کي.
هارون دا ځل کاږه وکتل. سترګو يې ويل ما خپل کار ته پرېدئ! زرګل نه پرېښود:
– وه خدايه پاکه، مونږه خو پوېږو کنه. نه تګ ستا په ګټه ده.
هارون خپل تېره نظر د هغه په سترګو کې خښ که:
– تاسې د پير صيب نه ښه پوېږئ؟
– په دې کې؟ هو.
هارون کړس کړس وخندل. ويې ويل:
– ولا وبښئ! زه درسره وتلی نشمه. غونډې له بايد ځان تيار کمه.
سخته بې وسي وه. زړه مې وپړسېد. زرګل وروستي زورونه وهل:
– ای ای! مه کو ګوره! خبره ومنه کنه! په بالله، په ثمت الله، په جوند کې چې لويه غلطي کوې امدا ده.
هارون موسکی و. لکه له ضدي ماشوما نو سره چې ګير وي. دروازه يې خلاصه ونيوله. موږ مجبور وو چې ووځو. زه په خپل عمر کې اول ځل په لانجه او ښتې وم. له خولې مې سوړ اسويلي وخوت «اخ خدايه! هيڅ کار دونه سخت ندی لکه بنيادم په خپله ګټه پوهول» زرګل مړه موسکا وکړه:
– دسې ام نده. وخت ورته لرو. زما دفتر امدلته قلعه فتح الله کې ده. راځه يو چای مای به وسکې!
زما زړه ستړی و. خدای پاماني مې وکړه. په سېرښنا هوټل کې د خپلې کوټې کړکۍ ته ودرېدلم. د لمر اخېرنۍ پلوشې د ملي بانک او د افغانستان بانک په لوحو لګېدلې. نه پوهېدم چې د پيسو او قدرت حرص هارون سياست ته کشوي، که زړه ته يې کينه ننوتې ده؟ چې د زرګل خبره نه مني، نو د چا مني؟ پير السبي رایاد شو. په وړوکي مېز باندې لپټاپ ته کېناستم. په نېټ کې هم د پير صيب تورې عينکې وې. خلکو په خورا شوق ده د بزرګۍ او سخاوت کېسې کولې. مګر د ټلېفون شمېره يې نه وه.
سهار زرګل ټلېفون ته جواب نه وايه. ما د هوټل اعتمادي ټکسي را وغوښت. مټک راډيو ته لاړم. زرګل نه و. له مظاهرې څخه يې ګوزارش ورکوه. زه کوټې سنګي ته پسې ورغلم. مظاهره ختمه وه. د وينې بوی مې زړه سست که. د ترکاريو، بوټونو او جامو کراچۍ دړې وړې پرتې وې. خاوندان يې ګرځېدل که کوم دکارشی روغ پاتې وي. شمال کاغذونه او پلاستيکان ځغلول. ما شيطانان ليدل. تر هوايي سرک لاندې مستې موسيقۍ ته نڅېدل. زرګل له ماتې چوکۍ څخه پاڅېد. نزدې راغی. ويې ويل:
– جنګ لاړ. په جای يې بل غضب پيدا شو. ګوندونه په سيکولر او بنسټپاله غورځنګ ووېشل شول. هريو خپل پلويان دسې کړي چې د بل وينې سکي. مظايرې ام په امقه وخت په امقه جای کې کوي. بيا دا حال شي. مونږه يا نه کوو، يا د خره کوو.
– جنتي شې! په دې کې د مظاهره چيانو ګټه څه ده؟
– چې مشران يې قدرت واخلي.
– وروره پام پام! ښيښې دي. پښنو کې دې لاړې نشي. نو مشران دومره پې ګران دي؟
– نه، دونه د بل غورځنګ نه کرکه لري.
– بيا زور يې د کراچيوان نه باسي؟ دوئ خو په دغه کار هم خپله دونيا خرابوي هم آخرت. څوک نشته چې پوه يې کي؟
– دقه سې! خبره کله اوري؟ هارون ته ګوره کنه! دا يې اغه اوښيار ده. بېګاه بيا ورسره وغږېدلمه. نه يې مني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاته شیطان روان و. خو ما ورکتل هم نه. خپله په لانجه ککړه وم. د جوزا شلمې ته څلور ورځې وې. باید د هارون مخه ونیسم. ټانکر راغی. په اوبو یې سرک پاکوه. شیطان ترپ وهل. موږ هم حرکت وکه چې لامده نه شو. ما زرګل ته کړ:

– پیر صیب هارون له سیاسته ګرځولی شي. خو هغه ته به دوه میاشتې مخکې وار نیسي. زر نه کېږي؟

– کېږي. مو نږه خبریالانو ته یې خاصه شمېره راکړې. زه به یې درکمه. خو ګومان نه کومه.

ما سمدلاسه ټلیفون راواخیست. پسته بیا پیر السبي کیسه وکړه چې هغه دا وخت د کوټې په سر کې په شنې چپنې کې تاو ناست و. توري عینکې یې سمې کړې. ګرد چاپېر ټولې نالی مریدانو نیولې وې. یو یې معلمې له ذهني ودې څخه پاتې زوی راوست. په سترګو کې یې شک و. لکه چا چې په زوره راالېږلې وي. پیرصیب په سوزېدلي غږ وویل:

– بچی! دواړه کرېټه ناک دې بېرته ویسه! د معلمی څونه ماش دی؟ خپلو اولادونو ته یې ورکه!

هغې ناک په اوله تلاشی کې ورکړي وو. حیرانه وه چې دی چا خبر که؟ پیرصیب ته زما زنګ راغی. هغې داسې کتل لکه د غولولو راز چې یې کشف کړی وي. خو پیرصیب موبایل بند که. د ښځې د زوی په سر یې شناوی تسبیح ووهلې. ویې ویل:

– څه خدای دې جوړ که بچی!

معلمې په شک کتل. دا وخت د غټ تور ټیکري ښځې خپله لور راوستله. کلیو اله ښکارېدله. پیر صیب غږ که:

– دغې بچی یو کوټ ناک راوړي، او تا پینځه کولچې لغمانی پنېر. څه ضرور؟ تش لاس راتلی نشئ!

د معلمې سترګې له خپلې دایرې راووتلې. په پیر صیب یې عقیده پخه شوه. په پښو کې یې پرېوتله. مریدانو په زوره له کوټې وویستله. ما بیا زنګ ووهه. دا ځل پیرصیب موبایل غوږ ته ونیو. موسکی شو:

– د پاسته غږ نه مې وپېژندلې بچی. اغه د عیدګاه مخ ته چې وې کنه؟ امر وکه!

– نامه خدا پیرصیب! دغه دی ذهن! امر نه دی، هیله ده. ما ویلې د مهرباني موسسې مشر بې وزلو ته غنیمت دی. اوس یې په دماغ د سیاست شمال لګېدلی. د چا خبره نه مني. که تاسې یې راوګرځوئ ثواب به وګټئ.

– هههه، په دونه ثوابونو څه وکم بچی؟ وېشل کېږي ام نه. څه خیر! سبا اته بجې دواړه ورځو. زه یې پې منم.

د زرګل خوله وازه شوه. پیر السبي د هېچا لپاره دومره وخت نه درلود. زه په موسکا تر ماتو پېټیو واوښتم. وړاندې د برق د پایې پناه د تورو عینکو او توري لونګۍ سړي ټلیفون غوږ ته ونیو. وپسېد:

– زموږ ګرانه پاچا! که اجازه وي، د هارون کار به د حوزې آمر ته وسپارم!

زه پوه نه شوم چې کوم هارون یادوي؟ او دا پاچا څوک دی؟ ماته د هوټل په کوټه کې ترسبا انتظار سخت و. په تروږمۍ کې مې هنداري ته وکتل. بدن مې ځلېده. څراغ مې ولګوه. د بدن رڼا مې پټه شوه. په توره چپنه کې مې ځان تاو که. د هوټل د هرکلي ځای ته لاړم. له یو خارجي سره په ویتنامي، له بل سره په هندي وغږېدم. د هرکلي د ځای مسئول هزاره ځوان وخندل. په انګلیسي یې وپوښتل چې څو ژبې مو زده دي. ما ویل د افغانانو په هره ژبه غږېدی شم. ځوان هزارګۍ لهجې ته شو. په کیسو کیسو کې یې وویل چې زه او د ماما لور سره مینه لرو. خو ماما مې هغه بل چاته په پیسو ورکوي. ځینې دوستان وایي وتښتئ. ځینې وایي عریضه وکئ. حیران یو د چا ومنو؟ ما ویل د زړه ومنئ!

سبا زه او پیر السبي د هارون دفتر ته ننوتلو. لکه د منډې د مسابقې شپېلک چې وشي. هغه او پیت پزې نجلۍ سره وغورځېدل. د پیر صیب په لاسونو پرېوتل. لار ترې ورکه وه چې څه خدمت وکي. پیرصیب کېناست. هارون ته یې کړ:

– ای بچی! وایي د سیاست هوس دې ځان ته راکاږي. مه کوه! خیریه کارونه مه پرېده!

هارون ما ته په شک وکتل. خو پیرصیب ته دومره خوښ و لکه د کلونو مجرد ته چې دسمال راوړي. ویې خندل:

– نه چرته یې پرېدمه. زه د سیاست نه د خیریه کارونو د پراخېدا دپاره کار المه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیت پزې نجلۍ زرزې سترګې ورپولې. چای یې واچوه. پیرصیب سمدلاسه ګیلاس پر سر واړوه. ما پزه مونجه کړه چې ستونی به یې وسوزي. مګر هیڅ پېښ نه شول. ما ویل که نور نه وي غړخو یې خراب کړی دی. مخ مې هارون ته کړ:

– جنتي شې! چې خیریه کارونه سیاسي شول بیا نو خیریه ندي.

هغه کاږه وکتل. پیرصیب سر وخوځوه:

– پرښته بچۍ رښتیا وایي. مه کلکېږه!

– په سر سترګو پیرصیب. څه چې تاسې وایئ.

دا خبره په ما لکه په غنم لو کې د اوبو غړپ ولګېدله. ما ویل هارون به د جوزا په شلمه په مظاهره کې برخه وانخلي. تقدیر به یې بدل شي. اوس نو باید زه د بنیادم د ژوند له خوږو او ترخو سمه خبره شم. څو خپل ګران ته د نږدې کېدو لار پیدا کم. سبا غرمه اول ځل د هوټل رستورانت ته ننوتلم. د پکتیا والو ډنډکي مزه کوله. ایله پوه شوم چې بنیادمان ولې د ډوډۍ په خوند پسې ګرځي.

ړیرور سړي ته مې پام شو. د غټو سترګو ښایسته ښځه یې وه. مګر ده غلي غلي ماته کتل. د بنیادمانو بې وفایۍ خفه کړم. د هارون لیدو ته مې زړه وشو. حرکت مې وکه. خو نصیب خپل کار کوي. د هرکلي په ځای کې د حوزې خېټور آمر ودرولم.

پاسپورټ او ویزه یې وغوښتله. ما ویل زه خارجۍ نه یم. آمر نه منله. فورمې یې ډکولو ته راکړې. ویل څو موږ اجازه درکړې نه وي له هوټله به نه وځې. زما لاسونه لکه لستوڼي وځړېدل.

د جوزا شلمه وه. ما له کړکۍ څخه په پښتونستان واټ کې مظاهرې ته کتل. له تودې هوا سره د «الله اکبر» نارې راتللې. زما سودا وه چې بیا به جنګ وشي. خو د هارون له خوا بې غمه وم. هغه د پیرالسبي خبره په ځمکه نه غورځوله. د بنستپالو د مظاهرې په سر کې موټر ښکارېده. په خلاصې باډۍ کې ړیرور کسان ولاړ وو. د سپینې لونګۍ والا په لوډسپیکر کې چیغه کړه:

– قسم په خدای چې شرعیت بالکل کامل قانون دی. خو سیکولران د دین او حکومت بېلول غواړي. موږ دا د یهودو او نصارا جاسوسان پېژنو. د پرمختګ تر نامه لاندې فحاشا او اخلاقي فساد خپروي. اصل هدف یې د اسلام ختمول دي...

د هغه د خبرو په منځ کې به بل سړي غاړه اوږده کړه «ناره ی تکبیر» د الله اکبر درنده چیغه به پورته شوه. ما ته د عیدګاه په مخ کې هاغه ډنګر دکاندار رایاد شو چې زرګل ته مې د اوبو بوتل ترې واخیست. ما ویل کاش چې له هغه ځایه تللی وي. مګر نه. هغه ویل په دې خیال کې وم چې مظاهرې به مخامخ مکرویانو ته ځي. هارون بیا ویل د میوند د جادې د سیکولرانو مظاهرې ته زه هم شوقي راغلی وم. یو تن په لوډسپیکر کې خبرې کولې:

– خویندو او ورونو! بنستپال خو تل ټاپې لګوي. مونږ شوکر مسلمانان یو. لمونځ کوو، روژه نیسو. خو مونږ وایو هر سړی پیدا دی خپل خپل کار لره کنه. لکه په کلي کې ملا او ملک، په دولت کې به هم علما د خلکو د عقایدو اصلاح کوي. او حکومت به نورې چارې مخ ته وړي. ټکر به نه راځي. دواړه به یو بل تکمیلوي. امدا د پرمختګ یوازینۍ لار ده...

هغه د پرمختګ باټې ویشتې. شاته یې پلویانو د موټرو ښیښې ماتولې، دکانونه یې چورول. ډنګر دکاندار ویل بنستپال په پُلې محمودخان کې د عیدګاه لور ته راتاو شول. زه ګېږۍ ونیولم. پر خپل سیار دکان مې زر زر ترپال کشوه. مګر هغوئ را ورسېدل. د سپینو جامو او تور واسکټ شیخ را وګرځېد. ما ویل خیر کې خدایه! شیخ په شور کې نارې کړې:

– معدني اوبه!

ما د ترپال څنډه جیګه کړه چې بوتل ورکم. د ښځې میراثمړی تصویر ښکاره شو. مټې او پښې یې لڅې وې. شیخ چیغه کړه:

– ای دا خبیث ام سیکولر دی.

څلورو ړیرورو سوټیان را واړول. ما سر په لاسونو پټ که. چیغې مې وهلې. بنستپالو دکان چپه که. د انرژیانو بوتلونه وکولېدل. د سګرېټو، ژاولو او جوسو قطیانو ډېرۍ شول. هرچا د خوښې شی چوروه. دې کې زه عیدګاه ته ننوتلم. د پنجرې دروازه مې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان پسې وتړله. چنګ ودرېدم. هم مې دکان ته ژړل، هم دتشي او ملا درد ته. بنسټپال راته سره او شنه کېدل. لکه زه چې يې د پلار دښمن يم. دروازه يې وجړکوله چې راپسې ننوځي. په لوړ سپيکر کې غږ شو:

– زما مومنانو! موږ په چمن کې د مظاهرې رسماً اجازه لرو. سيکولران که په پينځو ديقو کې ونه وځي په زور يې باسو.

د عيدګاه د مخ بنسټپالو هم «الله اکبر» که. د حضوري چمن په لور وخوځېدل. په سيکرولرانو کې د سرې درېشۍ ځنډور ځوان پر بنسټپالو غږ که «اې ځناورو! که چمن ته ننوځئ وهل به وخورئ!» يو دم په زرګونه خلک سره ونښتل. منډې او کريکې شوې.

يو پوليس هوټل ته زما موبايل راوړ. ويل «ته آزاده يې» ما هارون ته زنګ ووهه. ټليفون يې بند و. زرګل په وزير اکبرخان روغتون کې د راډيو لپاره مرکې کولې. ټليفون يې نه جيګوه. زه پسې ورغلم. هلته د چا سر تړلی و. د چا لاس په غاړې پسې زانګل. ځوک ګوډ ګوډ کېده. ېخې ښځې په چيغو د زوی قاتل ته ښېرا کولې. ما غېږه ورکړه. هغې اول ځان کشوه. وروسته يې سر پر سينه راکېښود. موږ لکه مور او لور سلګۍ ووهلې. په پای کې مې د اوږد ګلدان پر دېوال نرمه کېنوله. زه ودانۍ ته ننوتلم. په دهلېز کې مې د پايوازانو ترمنځ لار باسله. دې کې مې د خوک په څېره شيطان وليد. له لويې کوټې څخه ووت. بدن يې لکه سکروټه سور و. ما ته موسکی شو. زه په منډه هماغې کوټې ته ننوتلم. ورسره سم مې زړه لاااار. پښې مې سستې شوې. هلته هارون پروت و. ټولې کورنۍ ورته ژړل. خور يې خوله بنده کړه. له خوشې کولو سره بېرته وازه شوه. د هغې اوښکې د غومبرې پر غټ تور خال وکولېدلې. دوه نرې نرې بچيان يې سونګېدل. نجلۍ د مور توره لمن کش کړه. ويې پوښتل چې په ماما يې څه شوي؟ هغې يوازې په سلګيو جواب ورکه. سپينږيرې اوږده پزه په غټو ګوتو کېکاږله. مخ يې آسمان ته که:

– يا الله! زوی مې مېړی ندی ځورولی مېړی. دا نو ولې؟

زما ستونی ډک شو. زرګل نمجنې سترګې کړکۍ ته واړولې. زړې ښځې په وچ او ګونجې لاس هارون وښوروه:

– اې زويه! پاڅې! خوريان دې وايي مونږ سره مستي وکه!

د هارون يو رګ ونه خوځېد. ما د ژړا له حملې سره مقاومت کوه. د هارون مور سلګۍ ووهلې. غږ يې بيا جيګ شو:

– ستا خو موظايرې ميراتمړې نه خوښېدلې. خور دې پکې کونډه شوه. چا وغولولې؟ الله دې تبا کې!

ما خپل حواس کنټرول کړل. د دواړو يتيمانو پر سر مې لاس راکاږه. ټولو ته مې سلام واچوه. د هارون پلار ته مې کړ:

– غفور ماما! جنتي شې! ته لاره وکه چې زه او عايشه هارون په بل اړخ کو! خوبانې ترورې! ته دېخوا شه!

هغوئ حيران وو چې دا نجلۍ مو څنګه پېژني. د هارون خور عايشې راسره وروړونيو. ما چاغې نرسې ته وويل:

– جنتي شې! نيم نيم ساعت پس يې بل پله اړوه! شخېږي.

هغه موسکۍ شوه چې دا خبرې موږ درښيو. سېروم يې وباسه، لاړه. غفور ماما مړاوی مخ ما ته کړ:

– ډاکټر صيب! خدای له وګوره! هرڅنګه چې کېږي زوی راله بچ که!

ما ويل ډاکټره نه يم. خو پوهېږم. دا ډول مريض سل په سلو کې جوړېږي. هغه ټول راوګرځېد. ويې ويل:

– ښا؟ ډاکټران خو وايي دسې فلج دی چې د بچېدو امکان نيشته.

– نه ماما. ډاکټران بنيادمان دي. اشتباه کولی شي.

زرګل تېز وکتل. ټول د هارون د جوړېدو امکان ته خوښ وو. زما د خبرې راز ته يې پام نه شو. غفور مخ مړاوی که:

– خير ويسې لورې! اغو خو راله زړه باسلی و.

ما سر وښوروه. ماشومانو راڅخه سترګې نه اړولې. ورته موسکۍ شوم. هغوئ هم وموسل. خوبانې ترور دعا وکړه:

– خدای دې ښاده که لورې! آرمانونه دې پوره شه!

زما آرمانونه په هارون پسې تړلي وو. زړه مې لا ډک شو. د ځان د کلکولو لپاره مې له ترور سره غاړې واچوله. ما ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ځئ تاسې ډوډۍ وخورئ! غم مه کوئ! زه دلته يم. همدا مې وظيفه ده.

– وي، ډوډۍ مې دې زهر شي!

– خدای دې نکي! خير دی! اتل او زلما به وږي وي. خوريان په هارون جان ګران دي.

کله چې هغوئ ووتل، زه يو دم سلګيو په مخه کړم. د هارون لاس مې ونيو. خوله مې غوږ ته ورنژدې کړه:

– ای ګرانه! که په ځان نه يې، لږ په ما مهربانه شه! ستا د غم زور نلرم. زړه مې اوراخلي.

د زرګل او ښکې وبهېدلې. مګر هارون سترګه هم ونه رپوله. ګنجي ډاکټر راغی. د هارون نبض يې وکوت. ما ته يې کړ:

– جړا پرېده جلکۍ! دوعا کوه دوعا! مېړه دې پېژنم. ښه سړی ده. خو سرېي داخيلي خونريزي کړې.

د مېړه کليمې زما ټټر توده که. له موسکا سره مې اوښکې لا زياتې شوې. ومې ويل:

– جنتي شې ډاکټر صيب! د منې اوبه يې خوښېږي. که نرسانو ته ووايئ چې وريې کي!

– داه! ساده کېږه مه جلکۍ! دا ايچای نسي خوړی. چې د بلې دونيا عاجل ټيکيټ ورنکې!

ډاکټر لاړ. زه هم ووتلم. له جوسو ډکه کڅوړه مې راوړه. دروازې ته نژدې سپينږيري مريض د «مرم، مرم» نارې وهلې. کورنۍ يې وارخطا تاوېدله. يو کس يې په ډاکټر پسې ولېږه. ما د سرې ټوپۍ له ځوانه وپوښتل:

– وروره! پلار دې څه تکليف لري؟

– زړه يې تا ښتي. شېربت توثير نه کا. نه پېږو څخلې کور وکو؟

ما د مريض په تندي لاس کېښود. ومې ويل:

– جنتي شئ! دا جوړ تيار دی. دوا پې زور اچولی. د منې اوبه ورکئ ټک او پټری به شي!

له کڅوړې مې جوس ورکه. سړی ورو ورو آرام شو. ډاکټر هم وکوت. ويل خير و خيريت دی. هغوئ په ما راوګرځېدل. دومره پاتې وو چې پښې مې ښکل کي. ځوان وپوښتل چې ته څنګه پوه شوې؟ زه يې په غوږ کې وپسېدم:

– پلار دې ويرېده چې مري. ما تش زړه ورکه.

ځوان کټ کټ وخندل. ما په زړه کې ويل د خدای نه جارشم. دلته په ځمکه خلک بل ته ښې مشورې ورکوي. خو ځان ته حيران وي. زرګل د هارون د پښو تلي سولول. د تندي دپاسه نيم ګنجي سرېي ځلېده. چاغ لاس يې وغځوه چې کڅوړه واخلي. ما ور نه کړه. خپله تاوه شوم. د وړې الماری دپاسه مې کېښودله. زرګل په ګردو سترګو مړې کتل. ويې ويل:

– اسې نده چې ما کوشش نده کړی. زه کاله ته ورغلمه. په کوټه کې مې بندي که.

– همالته به ناست وې! مظاهرې ته به دې نه پرېښوده!

– دقه سې! ناست ومه کنه. ټولو راسره جنګ وکه. وارونه، کنځا. پوليس غيبې پيدا شول. حوزې ته يې بوتمه.

ما په غټو غټو وکتل. دا خوار بندي شوی دی. ښځه او بچي به يې څومره وارخطا وو؟ زرګل دوام ورکه:

– غفور کاکا اوس پښېمانه ده. مونږه افغانان په خپلو ښو او بدو پسته پو پېږو.

– جنتي شې! که بې ځايه غرور پرېږدئ، او په خپلو باورونو شک وکئ، دا مشکل به کم شي.

زرګل تلي سولول ودرول. په چورت کې لاړ. هارون شټ وهل. ما يې ورغوي سولول پيل کړل. زرګل وپوښتل:

– تا ويلې تقدير يې بدلومه. ونشوه؟

– نه کنه، د تقدير بدلول د بنيادم خپل کار دی. بل کس يوازې کومک کولی شي.

زرګل زما خبرې ته بيا چورت يوړ. ما ته خپله کم عقلي را ياده شوه. ومې ويل:

– پوليسو زه هم کوټه قولفي کړم. ما ويل څه هارون د پيرصيب سره وعده نه ماتوي. بې غمه کېناستم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرګل د هارون پښې پټولې، تندی یې راټول شو. وبنګېد «لکه لوی لاس» زه پوه نه شوم. هغه وپوښتل:
– پولیسو ولې مونږه دواړه بندي کړو؟ او چې مظایره وشوه بیرته یې خوشې کړو. آ؟
ما ویل له ده څخه هم لاره ورکه ده. خپلو کمزوریو ته پردې علتونه لټوي. موسکۍ شوم. زرګل جدي و:
– ټوقې نه کومه. تقدیر خو هوایي نه راځي. لاره ورته جوړېږي کنه.
زما په زړه کې وګرځېدل «رښتیا وایي. لاره بدله که، تقدیر خپله بدلېږي» زرګل د هارون په مخ لاس کېښود. ویې ویل:
– مړی مې بنده وه. ده په یوه سا ډاکټر ته ورسولمه. چې دا مریض ده، زه ورته رپې رپې ګورمه. ته خو چیشي وکه کنه!
– جنتي شې! زما څه په وس دي؟
– ته ام ورسره مرې کنه.
– پرېده یې! د میزان اتلسمه لېږې ده. او ما په بلا وهه! دا دې زر جوړ شي! چې خپلوان یې ځورېږي. زما څوک دي؟
– ولې زه دې ورور نه یمه؟
زما په رګونو کې اول ځل د خپلوۍ عاطفي تارونه وځغلېدل. اوښکې مې وبهېدلې. سر مې وخوځوه. وبنګېدم «ورور. هو، ورور» غږ شو چې د پایوازانو وخت ختم دی. زه وروستۍ ووتلم.
د جمعې په سهار پایوازان جوپې جوپې ننوتل. د غفور ماما کورنۍ هم راغله. هارون بې حاله پروت و. هغوئ یې د غږولو کوشش کوه. زه په کونج کې په جاینماز کېناستم. په غرمه کې پایوازان ووتل. ما زرګل ته اشاره وکړه چې ته هم ځه، زه یم. د امام په غږ پسې مې د ماسپښین لمونځ وکه. وروستۍ دعا مې کوله. زرګل له جوماته راغی. هارون ته غلی کېناست. په چورتونو کې یې د هغه مخ ته کتل. ناڅاپه هارون په چیغه پاڅېد. زرګل شټ وهل. سترګې یې ټېغې ټېغې وختلې. ما ته یې غږ که. زما له خندا سره سترګې ډکې شوې. هارون تېزه تېزه سا اخیستله. سترګې یې شاوخوا ګرځولې چې چېرته دی. ډوډۍ یې وغوښتله. زه په منډه ووتلم. د چرګ یخني مې راوړه. زرګل ډاکټران راوستل. ګنجي ډاکټر د څټ وښتان وګرول. په خندا یې وویل:
– نه، په خدای که یې ومنم! ای خیرات وکئ ظالمانو! دا ډول زوبل په دونیا کې جوړ سوی نده.
سپین سري ډاکټر غږ که:
– ما یې دوا بدله کړه.
ګنجي پرته له مخ تاوولو وویل:
– ښه ده چې زبه د غوښې ده. په اسانه اوړي را اوړي.
ډاکټرانو هررر وهل. سپین سری تریو شو. ما په ټلیفون کې غفور ماما خبر که. هغه ویل نژدې یو. د شفاخانې مامورین لکه د معجزې لیدو ته راتلل. خو هارون وږی و. ډوډۍ یې وخوړه، وغځېد. زرګل د منې جوس ورکه. ویې ویل:
– ای ټیکټېره! په خبره نه یې کنه. ودې لیدل؟
هارون د مظاهرې کیسه وکړه. په پای کې یې سر وځنډه:
– کاش چې مې ستاسې منلې وه.
– خیر ده. دې نه پس سرې شه! چیشي چې درته وایو امقه کوه! جوند به دې کوچ او پیروی شي.
موږ دربواړو وخندل. زما غوږ ته د غفور ماما غږ راغی. دهلېز ته لاړم. ټوله کورنۍ تېزه راروانه وه. ما ته یې ویل ستا خبره رښتیا شوه. دوعاګانې یې وکړې. دننه زرګل له هارون څخه وپوښتل:
– درد مرد خو نشته؟
– په سر کې مې ځړیکه ده. او بدن مې هډو زور نه الي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دقه سې! ټيکټېر وي. زړه قچره شوې. زور د کمه شي؟
– اى وروره! مړى جوندى شو مه په ذالجلال.
– د پرښتې د برکته کنه. دوعا يې درته د اسرافيل شپېلۍ شوه.
هارون سترګې تنګې کړې. موسکى شو:
– يره نووو...
– وه بيا يې نه منې؟ څنګه دې پوى کمه؟ اغه په تا بل ډول مېربانه ده. که ته مړشې اغه ام مري.
هارون پخ وهل. موړ ورسېدلو. خوبانې ترور زوى کلک ښکل که. شکرونه يې ووېستل. غفورماما، عايشې او خوريانو هم غاړې واچوله. زما پام شو چې هارون رانه سترګې نه اړوي. له ما لاره ورکه شوه چې څه وکم؟ هغه وويل:
– خير ويسې چې ماله دې دوعاګانې کولې.
زما بدن له خواږه احساسه ډک شو. سترګو مې نم وکه. موسکۍ شومه:
– وى، ته نېک بنيادم يې. هرڅوک درته دوعا کوي. په تېره غريبان.
زرګل نېغ شو:
– دقه سې! د غريبو دوعا ته خو مه کېنځ! د اغۍ پرونۍ نېکي هېره وي. ننۍ يادوي.
– جنتي شې! نورپرېده! ستا نېکي ستا خپل زړه او وجدان خوشحاله کوي. په دونيا کې تر دې لويه ګټه نه شته.
خوبانې ترور اوږد مخ راوړاندې که. ګونجې شونډې يې زما په مخ ولګولې:
– ښاده شې! ته څونه ښه جينۍ يې؟
ما اول ځل ښکلول احساسول. په بدن مې خوږه څپه تېره شوه. بېرته مې د هغې لاس ښکل که. مخ مې هارون ته واړوه:
– دوئ وېرېدلي وو. ساپکې نه وه. تر دا ناڅاپي شوقونو تېر شه! خپل خيريه کارونه کوه! تاوان دې څه دى؟
– بد به وکمه.
– وعده ده؟
– سل په سلو کې.
ټولو وخندل. خو هارون ما ته په مينه کتل. ما ويل اوس به يې د نظر په خوږو کې ويلې شم. کړکۍ ته لاړم. تر شا مې د هغه نظر احساسوه. د روغتون ونې تر پخوا ډېرې ښې ښکارېدلې. د هوا په تنفس کې هم بېل خوند و. مخ مې بېرته را وګرځوه. ټول په خپلو کې غږېدل. هماغه د خوک په څېره شيطان راغى. بدن يې له قهره لمبې کولې. په سوکانو يې د هارون د وهلو تمثيل وکه. زه ورته له لېرې وبنګېدم «شيطانه په لعنت شې! ځه!» هغه غابنونه وچيچل، لاړ. هارون وليدلم. زرګل ته موسکى شو. وپسېد:
– مړه! دا څه وو؟ لېونۍ خو نده؟
ما واورېدل. ما ويل کاش چې زرګل يې شک لېرې کې. مګر نه، هغه تش وخندل. هارون دوه ورځې نور بستر و. زه لکه د ديدن ملنګه، شپه او ورځ په حويلۍ کې پرته وم. له هرې موقع سره د ننه ورتللم. د هغه زړه تنګ و. د وخت تېرولو لپاره يې خپلې کيسې کولې. که څه هم ما ته معلومې وې، لېکين دده له خولې يې بېل خوند کوه. بله ورځ يې رخصت که. بې اندازه خوشحاله و. په سبا يې زه او زرګل له ځان سره دفتر ته بوتللو. همکارانو يې د کېک په غوڅولو ولمانځه. ماته يې په خپلو ګوتو د کېک ټوټه راکړه. اخ! عجيبه خوند پکې و. بس، ژوند هماغسې روان شو چې ما غوښت. بل سبا مې کاغذونه په مېز وغړول. ما ويل:
– دا د يوې پروژې طرحه ده. ته يې وګوره!
هارون پاڼې واړولې. ويې خندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خیرویسې! پروجه به راله څوک راکي؟ د اسلامي همکاریو سازمان؟
– نه نه. د خوراک نړیوال سازمان.
– ښه ښا. دا خو ماله زړه دسته ښکاري. لږ کار پکې شته. زمونږ د موسسې قوتونه سم ندي راغلي. زه مصروف یمه...
– جنتي شې! زه یې تکمیلوم. ته بس، مشورې راکوه!
ما ځان ته بیا پلمه جوړه کړه. هره ورځ دیدن ته ورتلم. د هغه له نژدېوالي مې خوند اخیست. بالاخره طرحه تکمیله شوه. زه پوهېدم چې هغه به ډېر خوښ شي. ما ویل نن یې ورځ ده. لږ ذره به د مینې خبره هم وکم. وګورم چې څه وایي؟ تولهلار مې زړه ډبېده. مګر هلته بل ښویه سړی ناست و. پر مېز پخوانۍ دوسیې او کتابونه نه ښکارېدل. دفتر له ډېر پاکوالي ځلېده. سړی په موسکا پاڅېد. لاس یې روغبړ ته وغځوه. د بُست د دروازې مرمرینه نمونه ولګېدله. هغه چټک ونیوله چې ماته نه شي. ما وپوښتل:
– جنتي شې وروره! ریس صیب چېرته دی؟
– هارون؟ اغه استېفا وکړه. زه ریس یم. امر وکۀ جان!
زما رنګ بدل شو. وه خدایه زه یې ولې خبره نه کړم؟ کاغذونه مې په مېز کېښودل. ومې ویل:
– موږ د پروژې طرحه جوړه کړې وه.
ریس کاغذونه خلاص هم نه کړل. ما ته یې خواږه خواږه کتل:
– په سترګو جان! د داسې ښایسته جینۍ طرحه به وي زه به یې ردوم.
زړه مې ویل لاړه د موسسې ادې بوره شوه! کارونه هاغه وخت شړېږي چې مخ تر مغزو مخکې شي. خدای پامانې مې وکړه.
دروازه وازه شوه. هماغه پیت پزې نجلۍ راغله چې له هارون سره مې لیدلې وه. زرزې سترګې یې ورپولې. نری غږ یې نرم که:
– ایجازه ده؟ باح باح! موبارک موبارک!
له موسکا سره یې په ګرد مخ کې غټې شونډې ویټې او وړه پزه لا پیته شوه. ویې ویل:
– مال یوازې ریس صاب بدل سوی دئ. دا خو ورسره ټوله دفتر فیشن کړی دئ.
– غریبانه هڅه ده جان.
– شه؟ دا غریبانه ده؟ دفتر ګرسره نوی نزی سو. مال زه ساجیده نومېژم. هره میاشت د بې وزلو دپاره مرستې اخم.
– وبه ګورو جان. کېدی شي مرستې زیاتې کو. چای، قهوه؟
ساجدې سترګې په ناز ورپولې:
– بلا دې پر چای سي! په هر کور کې سته.
دواړو کټ کټ وخندل. زه ووتلم. هارون ټلیفون ته جواب نه وایه. ما ویل خدای دې وکي چې روغ وي. زه مټک راډیو ته لاړم.
ځوانان پر جیګري کوچونو شخ ناست وو. زرګل د مېز له شا څخه سپاربښتنې کولې. زما په لیدو پاڅېد. ویې ویل:
– نن امدقه کار ضرور ده. څئ نو ویې کئ!
هغوئ سخ سخ ووتل. ما په دېوال باندې د کلیوالو تصویر ته کتل. د غنمو لو یې کوه. د زرګل غږ مې واورېد:
– هارون سیکولرانو ته لاړ. د ارتباطاتو د څانګې مشر دی. ډېرې پیسې اخلي. ما کوشش وکه. نه راګرځي.
زه د همدې پټې اخیستلو ته راغلې وم. ښننه مې وغوښته. چټک ووتلم. هارون مې د سیکولرانو په مرکزي دفتر کې د لوی مېز شا ته وموند. له څو تنو ښکلایي والو سره یې د پوستېرونو نمونې غوره کولې. ما وپوښتل:
– جنتي شې! تاسره یوازې غږېدی شم؟
نور کسان ووتل. هارون موسکی و. موږ په کوچونو کېناستو. هغه له ترموز څخه چای واچوه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خوشاله شومه چې دلته رالې ښاپېرۍ!
– زه پرښته يم.
– پوهېږمه مرې. واله چای واله! ښځې د ښايست په صفت چاغېږي.
– جنتي شې! اصلي ښايست پاک زړه دی. تا وعده کړې وه چې خيريه کارونه به نه پرېږدې. هېره دې شوه؟
– هههههه تاسې جونې چې هره وعده ماتوئ هډو خبره نده. چې الک يوه ماته کړه آسمان پرېوتو؟
– نه کنه. تاته خدای پاک بيا ژوند درکه! شوکر وباسه! مه يې بربادوه! خپل کار ته بېرته لاړ شه!
– اغه کار ته؟ ګټه مې څه ده؟
– ګټه دې بې اندازه ډېره ده. پسته پوهېږې.
– ولا زه دستي ګټه غواړمه. دلته پيسې دي، بره تنګ دی. مزې دي.
هره خبره يې زما په زړه ګوزار و. ما له بدن څخه د قوت وتل احساسول. ژوره سا مې واخېستله. ومې ويل:
– جنتي شې! درې زره کاله مخکې په ګندهارا کې يو عادل مشر و. قوم يې هره خبره منله. بله ورځ يې زړه ته هوس راغی. ويل زور لرم، زر لرم. پېغلې مې خوښېږي. ولې يې نه کوم؟ نو هره مياشت يې يوه په زور ودوله. سپينږيرو که څومره ويل مه کوه، نه يې منله. بالاخره د خلکو د زغم تناکه وچوه. سره کېناستل. جرګې ځوانانو ته امر وکه چې کور يې وسوزوئ او له ملکه يې وشړئ. هغه چيغې وهلې چې تاسې زما عسکر يئ. زما خبره ومنئ! ځوانانو ويل موږ د عدالت عسکر يو. هغه په تا کې نشته.
هارون وخندل:
– څه مرې! دا خوشې افسانه ده. زه نه د چالونې په زوره المه، نه مال.
– د زر او زور د پاره سم کار پرېږدې کنه؟
– هه، ستا سم کار ماله څه راکړل؟ نه مې څه وليدل، نه وخوړل. ځان مې هېر و. شپه او ورځ مې نه پېجندله. چې مړ کېدمه څوک مې تپوس له راغی. ښه، که مړ ومه؟ اغې دونيا کې به ملايکو امراپورې خندل. نه نه، بس دی. نور ځان له جوند کومه.
ما ليدل چې هارون د خپل ضمير خلاف غږېږي. ومې ويل:
– جنتي شې! ته خو پوهېږې؟ ښه ژوند په عزت کې دی.
– ههها او ايزت په پيسو کې دی. که چرته وزګاره يې کېنه چای وسکه! زما کارونه دي. اوبو سکلو له وخت نيشته.
هغه مېز ته تاو شو. زما د پښو لاندې ځمکه وزانګېدله. سربداله ووتلم. سيخ د هارون مور او پلار ته ورغلم. هغوئ وويل چې زموږ هم سودا وه. خو زوی قناعت راکه. ما په ټليفون کې له پير السبي څخه کمک وغوښت. هغه وخندل:
– بچی! زه فکر کوم انتخاب د هارون حق دی. دلته خو دېموکراسي ده.
زه بيخي نااميده شوم. يوه هفته له هوټله ونه وتلم. ټليفون مې هم بند و. زرګل پوښتنې ته راغی. د هرکلي مسئول وويل:
– بلا جينۍ ده. دوه ورځې شخه پخه ناسته وي. لکه نانځکه. نه ولړه، نه تنده. هههههه.
زرګل کوټې ته راغی. د تخت په ژۍ راسره کېناست. ما له يخچاله اوبه ورکړې. هغه بوتل ته کاږه وکتل:
– په دونه نام او نشان کې تشې اوبه؟ اينرجيانې، جوسان وباسه! زما وړې خورې!
– وبښه وروره! ماته الله پاک د مياشتې خرچه مقرره کړې. هغه خلاصه ده.
– ښه ښا. ټوقه مې وکړه. پيسې به زه درکمه. ورور نو چيشته په کارېږي؟
– نه خير يوسې! هسې خولږې راسره شته. خوراک ته خاص ضرورت ام نه لرم.
– هو، تا ويلې پرښتې نه وږې کېږي. ای راځه دا معده بدله کو. هههههه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هم ورسره وخندل. سر مې وخنډه:

– جنتي شي! تاسې عجيبه مخلوق يئ. په دونه غمونو کې خاندئ.

له هارون سره د ليدو مې ورته وويل. په پای کې مې په دې ختمه کړه:

– هاغه پخوانی هارون ندی. چې ټولو ته يې په يوه سترګه کتل. اوس د يو چا په ضد د بل چا سره ودرېد.

– زه ويمه امقه کس يې بيا د مغزو سويچونه بدل کړي دي. د خوبانې ترور ښېرا ته دې پام نه و؟

– تا د هارون نه پوښتنه ونکړه؟

– ومې کړه! سور شو. ويلې زه خپله ښه پوهېږمه او، ماسټري لرمه، داده او اغه ده. مګر نه، څوک شته.

– جنتي شي! که دا کس پيدا کو ببرته يې ګرځولی شو.

– بالکل. ګوره خوري! کار کوه، خبرې زړه ته مه اچوه! زمونږه زياتره مرضونه د غمه دي.

د سرطان پينځمه شوه. د ميزان اتلسمه په منډه نژدې کېدله. ما په پوښتنو پوښتنو ډېرې کوڅې سترې کړې. د هارون تشويقګر پيدا نه شو. نو په چادرې کې مې ځار پيل که. سر مې دروند و. خولې مې کولې. زړه مې تنګېده. لاره مې سمه نه ليدله. ما ويل آفرين هاغو ته کې چې ټول عمر چادري ګرځوي. ماسپښين د هارون موټر له دفتره ووت. زما ټکسي هم حرکت وکه. هغه زاړه ښار ته لاړ. ځادر يې له ځانه تاو که. په تنګو کوڅو ګډ شو. زه ورپسې وم. هغه د يوال له کونجه ګلابې دروازې ته وکتل. خلک راغلل. هارون شاته لاړ. زه يې په هدف پوه نه شوم. همدا کار سبا بيا تکرار شو. ما له زرګل څخه وغوښتل چې د کور په باب معلومات وکي. هغه ما ښام ټليفون وکه. له خندا شين و. ويې ويل:

– ګل دې په مخ، الته ښځې ځان خرڅوي.

زه خوشحاله شوم چې هارون هلته په تګ شرمېږي. لا يې د اخلاقو د يوال ساتلی دی. که نه، زما د مينې د کلا د يوال به هم چپه و. بله ورځ د فراغت د کليزې په پلمه دفتر ته ورغلم. سور چرګ مې اخيستی و. د دفتر مامورينو وخندل. هارون راته حيران شو چې دا نېټه مې څنګه په ياده ده؟ په خندا يې چرګ په غېږ کې ونيو. لاس يې ورباندې نرم کش که. ويې ويل:

– په ورکوټوالي کې مې امد غه شان چرګ لرلو. سخت راباندې ګران و.

ماته ياد وو. هاغه چرګ بيا ورک شو. هارون ورپسې پوره يو کال خفه و. ما سر وخوځوه:

– خبره يم. ستا دوه شيانډېر خوښېږي– له غريب سره کمک کول، او چرګ ته په ورغوي کې دانه ورکول.

هارون له خندا شين شو. پخې ښځې د منې جوس او رنګارنګ وچه مېوه راوړه. موږ مخامخ کېناستو. هارون نه راکتل. د چرګ په شا يې لاس کشوه. موسکی موسکی کېده. شونډې يې ورپېدلې:

– ما ويلې ته دونه پې مخې د کومه شوې؟ د آسمانه خو راکېوتې نه يې؟

زما زړه وښوېيد. چې زرګل مې راز افشا کړی که څنګه؟ د هارون غږ مې واورېد:

– که د اسلامي همکاريو په سازمان کې ټولې جونې امداسې خياليګرې دي؟

ما د هوسايې سا واخېستله. شکر چې خبر نه دی. هغه سر په موسکاکوږ ونيو:

– ولا چې رېښتيا شي دا زړه مې په تا خدايي باور لري.

اخ، ما همدا له خدايه غوښتل. ستونی مې ډک شو. ځان مې ټينګ که. ومې ويل:

– زړه دې غلط شوی ندی. خو زه د اسلامي همکاريو په سازمان کې نه يم.

هارون ته ټوکه ښکاره شوه. ما ويل رښتيا وايم. هغه بيا وخندل. چرګ يې خوشې که. زما لاس يې ونيو. محرمانه وپسېد:

– دا پرېده! زما او ستا خبره کوه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما لاس لکه وینه سور شو. پوستکي مې له ناپاک تماس سره حساسیت وښود. ما ویل د خدای تعالی له کارونو جارشم! په دونیا کې هر خوسا شی یا رنګ لري یا بوی. یو ازې خوسا فکر نه لیدل کېږي، نه بوی کېږي. لاس مې کش که:
– جنتي شې! ځان مه ګونا کاره کوه!
– کېنه مړې! دې کې نو څه ګونا ده؟
– ده کنه. ته پاک زړه لرې. په ناپاک فکر یې مه ځوروه! هاغه په زوره ښار کې خراب کور ته هم مه ځه!
هارون تک سور شو. اول ځل ورته د بداخلاقۍ ګوته نیول کېده. دروازې ته یې وکتل چې چا اورېدلي نه وي. غبرګې ټیټ که:
– ای چاله ونه وایې! الته مې کار و. دې کې نو څه خبره ده؟
زه د هغه د پاک ضمیر وارخطایۍ ته موسکۍ شوم. خو د هارون په مخ کې یو دم قهر راوخوټېد:
– ودرې ودرې! ته څنګه خبره شوې؟ ما څارې؟ آ؟ بل ډول جینۍ یې ولا. تاله یې څه؟ آ؟ پاڅې وځه! چرګ دې ام وله! وځه!
– جنتي شې! ته خبره واوره! ته کېنه!...
خو هارون خبره نه اورېدله. له متې یې کلکه نیولې وم. دروازې ته یې کشولم. زما هم حوصله تنګه شوه. ټېل مې وهه. ما ویل خوشې مې که! د هارون غټ ځان لکه توپ وار شو. د چرګ کټکټاک وخوت. تر ښو پخه ښځه رسېدله، ما جیګ که:
– وی خدایه! ژوبل شوې؟ زما دې لاس مات شي...
د هارون سترګې له خپلو دایرو راوتې وې. سا یې سوزېدله. په څخېدو شاته لاړ. ویې ویل:
– لرې شه! ته جینۍ نه یې. شیشکه یې. وځه!
څه مې کولی شول؟ ووتلم. ما ویل خدایه نو! دلته خو ښې ولې تل مېلمنه وي؟ له راتګ سره سم د تګ فکر کوي.
سبا هارون د ښهرنو پارک کې منتظر و. ساجده راغله. زرزې سترګې یې ورپولې. څه یې وویل. دواړه له خندا چپه چپه واوښتل. تر رنګه څپرې لاندې آیس کریم ته کېناستل. ما له لېرې څارل. اور راباندې بل و. په خولو کې جپه جوپه وم. آیس کریم ختم شو. هارون د موټر دروازه خلاصه کړه. ساجده ونه ختله. روانه شوه. هارون یې مخه ونیوله. ما پولیس ته غږ که:
– ډګروال صیب! ډګروال صیب! هلته څه خبره ده؟
پولیس سیخ ورغی. ویې پوښتل چې مشکل څه دی؟ هارون له ناراحتۍ سره سره موسکی شو:
– ایڅ خبره نیشته. په خپلو کې غږېږو.
ساجدې د رسوایۍ له وېرې زر خدای پاماني وکړه. ما ځان ورسوه. چادري مې جیګه کړه. ایله مې دونیا ولیدله. ومې ویل:
– جنتي شې! ودې پېژندلم؟
ساجدې په تګ کې ټیټ او پاس وکتل. ما وریاد کړل:
– په مهرباني موسسه کې مو دوه ځله لیدلي.
ما خو بده خبره هم کړې نه وه. د هغې تنده تروه شوه. ما ویل ځه خیر! خپل مطلب ته راغلم:
– وبښه خورې! تا خو هارون ته ندي ویلي چې خیریه کارونه پرېده؟
ساجدې شونډې ویتې کړې:
– چیشي چیشي؟ زما پشکې څه کار دئ؟
– ښه؟ نو چا ورته ویلي؟
– نېخه.
ما د هغې په خبرو باور وکه. ودرېدلم. ساجده د برګرو له غرفې تېره شوه. بیا مې ورمنډه کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وبښه خورکۍ! ما ویلې که هارون دې ځوروي پلار ته یې ووایه!
ساجدې پخ وهل. وره تیټه پزه یې بېخي پیته شوه. ویې ویل:
– پر ما شه لګېږي.
زما سترګې دوه برابره شوې. له ځان سره مې ویل ځورول څنګه ښه لګېږي؟ ساجدې کاږه وکتل:
– تا ته لکه چې نه ګوري.
ما له شرمه په غومبرو کې ګرمي احساس کړه. ومې ویل:
– وی، جنتي شې! زما هدف دا نه و.
– ځان ملایکه مه کوه بالا. هارون جان راته ویلي دي.
ساجدې پیکي ته څنډ ورکه. تېزه روانه شوه. زه ګنګسه ولاړه وم. یو موټر نابېره زما څنګ ته ودرېد. زه له ډاره شا ته لاړم. چادري مې په مخ راغله. هارون کېوت. غټې خړېخنې سترګې یې تېرې وې. بړک یې وهل:
– ته لېونۍ یې، که بل شی؟ هرچرته لکه لکۍ راپسې یې. څه وکمه چې ما نه لاس والې؟
– جنتي شې! سیاست پرېده!
زما زړه تنګ و. د چادري مخه مې بیا جیګه کړه. هارون سور شو. د جیګې پزې سږمې یې وپړسېدلې:
– ځه ځه جېنۍ! چتې چتې مه غږېږه! ځه! بیا په مخه رانشې! ځه!
– هیله کوم! زما او ستا ژوند سره تړلی دی.
د هارون ژامې ورپړدېدلې. یودم یې زما سترګو ته پنجه په تېرو ونیوله. غاښونه یې وچیچل:
– ای ای ای! لاحولو ولا. اوففف. ورکه شه! لېونۍ!
هغه بېرته موټر ته وخوت. لکه زما د زړه زور چې ورسره تللی وي. اندامونه مې سست او ستونی مې تنګ شو. سر مې وګرځېد.
زرګل ته مې کیسه وکړه. هغه پر مېز د برق ساکټ جوړوه. نه پوهېده چې څه مشوره راکي. ما ویل:
– زه باید غورځنګونه پخلا کم. چې سوله وکي. چې د میزان په اتلسمه په مظاهره کې جنګ ونکي. چې هارون ژوندی پاتې شي.
– دقه سې! چې دونه غټ کار ته لاس اچوو. ولې خپله هارون نه راټینګوو؟
– هغه نه، نه یې مني. او ښکاره ورته ویلی نشو. د غورځنګونو خو په سوله کې ګټه ده.
د ساکټ یو پېچ په زېړې ترکۍ قالینې ولوېد. ما جیګ که. زرګل سر وخوځوه:
– مننه. خیر ویسې! ما لې غورځنګونه خو یې بېخي نه مني.
– اوهووو! مه مې ځوروه نو!
– بې ټوقو. نظرونه یې مختلف دي کنه.
– دا دی نو! په دونیا کې دوه بنیادمان هم یو شان نشته.
– آخو ده خو، مونږه په کور کلي کې ولې جنګونه کوو؟ یو د بل نظر نه منو کنه.
– هئ خیر ویسې! خپله دې ختمه کړه. ځکه خو د نظرونو سوله د ټولو سولو مور ده.
– آ؟ چیشی چیشی؟
– ته خپله وایې چې د جنګونو علت د نظر اختلاف دی. نو که نظرونه سره سوله وکي جنګونه هم ختم.
– ناممکنه ده.
– جنتي شې! داسې زر فیصله مه کوه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار هسې هم ويښه وم. بام ته وختلم. هوا پاکه او تازه وه. شمال ښه لګېده. لمر نوی راوخوت. سترګې مې وبرېښېدې. ما ويل دلته لمر نه سهار زېږېږي، نه مازيګر. هرکله د طاقت احساس خپروي. خو اړه هم د طبيعت په قوت مالامال دي. د وګړو ذهن او ځان په جوش راولي. ځکه خو په هرڅه کې افراط کوي. هی چې دا اينرژي يې په ابادۍ لګولی. د دونيا هاغه سوکاله خلک به دا وو. تر رنګه چترۍ لاندې کېناستم. د «افغان» په نوم کتاب مې خلاص که. شمال د کاغذ پاڼې رپولې. هارون راياد شو. هغه په خوله ځان خود خواه ښود. خو په سترګو کې يې مهرباني وه. ما ويل که خوله د کاواکه فکر استازې ده، ښه دی چې د زړه لپاره سترګې شته. اوس زما ټول اميد پيرالسبي ته و. مګر هغه په ولايتونو ګرځېده. يودم شور شو. زه د بام ژۍ ته لاړم. د استقلال ليسې مخ ته سيکولران راټول شول. عام خلک په شا لاړل. چنچڼې بې واره وچغېدلې. آن کوڅه ډېبې سپې وتښتېدل. په سپينې درېشۍ کې ګرد کی سړی مايکروفون ته ودرېد. د خپلې کاميابۍ په صورت کې د هېواد د پرمختګ ژمنه يې وکړه. هارون يې څنګ ته لاسونه پړکول. ښنسټپال هم د زرنګار پارک بلې خوا ته ورسېدل. زه ووتلم چې هارون له ژوبلېدو وساتم. يو تن راته وويل تشويش مه کوه! د رهبرانو په موجوديت کې جنګ نه کېږي. جالبه وه. ما ويل کاش چې په هره مظاهره کې رهبران وي.

پيرصيبب شل ورځې پس د لوګر له لارې راغی. له څارويو او غلو دانو ډک سلګونه موټر ورپسې وو. د ښار په کونج کونج کې يې د خيرات ديګونه باندې کړل. شتمنو هم د ثواب لپاره يو قاب خوړ. زه په شش درک کې کلا ته ورغلم. آن واليان د جيګ ديوال څنګ ته په قطار کې ولاړ وو. خو پيرصيبب زه سمدلاسه دننه وغوښتلم. ښويه ميدان ته يې بوتللم. ما پر يو صفاکار غږ که:

– جنتي شئ! د وچې نه په لمده لته ښه پاکېږي.

صفاکاران غلي وو. پيرصيبب توري عينکې په ګوتو کېکاږلې. له يو ښځه يې پاسپاس واخېست. ويې ويل:

– نه بچۍ! دلته لمده صافي ننبلي. وچه ښه ده. وينې؟ ښه ته څنګه يې؟ ناراحته غوندې ښکارې.

ما ته د هغه کميني خوند راکه. له بل صفاکار ښځه ما پاسپاس واخېست. پيرصيبب ته مې جواب ورکه:

– هېڅ کار مې سرُ نه نيسي. ستا کمک ته ضرورت لرم.

هغه سر وخوځوه چې وايه. ما پاسپاس وهل ودرول:

– که زحمت نه وي ما سره د غورځنګونو تر منځ سوله وکه!

– هههههه تاته لکه چې آرامه ناسته خوند نه درکوي. دا د څه دپاره؟

– د هارون لپاره.

د پيرالسبي تندی راټول شو. ما تېز تېز پاسپاس ووهه چې نږدې ورشم. ومې ويل:

– د غورځنګونو په دوښمنۍ کې د هغه بربادي ده.

– هه، وه بچۍ! په سد کې خو يې کنه؟

– نه اوس نه. په آينده کې.

پيرالسبي کټ کټ وخندل:

– ته له غيبو غږېږې. ما سره ډېغرې وهې، څنګه؟ خير، ما ته لکه لورګرانه يې. هر کار ته دې ولاړ يم.

– جنتي شې! د غورځنګونو مشرانو سره کله ګورو؟

– نه مې پرېدې نو. ښه ځه، نن اوله د اسد ده. زه دا ډېر وخت نه وم. لږ مصروفه يم. په لسمه به ورشو.

– سمه ده. وبه يې مني؟

– چېرته به لاړ شي؟ دواړه مې مريدان دي.

– اخ جنتي شې! د شيطانانو به زړه وچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیرصیب موسکی شو. ما یې لاس ښکل که. لکه چا یې سور و. شونډې مې وسوزېدې. ما ویل دا ولې؟ مخکې خو یخ و.
پیرالسبي اطمینان راکه چې مریضي نه لري. ډاکټران وایي دا یې د بدن خصلت دی. زه بېرته په خندا شوم.
د اسد تر لسمې زما کار هره ورځ د هارون دیدن ته پلمه جوړول وو. په هغه ورځ زه او پیر صیب د سیکولر غورځنګ دفتر ته ننوتلو. په دهلېزونو کې ښایسته وطني منظرې وې. ګردکی مشر په منډه له لوی مېز څخه راتاو شو. د پیرصیب په لاسو پرېوت. هغه یې د څټ، بېر وېښتان ونازول. مشر ما ته خواړه وکتل. له موسکا سره یې ګېڼ برېتونه ارت شول. ما د استقلال لیسې مخ ته په مظاهره کې لیدلی و. د میز په سر په لپټاپ کې چا خبرې کولې. مشر د غړېندولو ته لاس وغځوه. د تورې دربشی، شنه نېکټایي یې په ورې لرګیني لوحې ولګېدله. هغه په سرې وطنی غالی، ولوېدله. مشر وخندل. لوحه یې ما ته وښودله:
– په ښښنې! دا وایي چې تاسو ځان ندی معرفي کړی.
پر لوحه لکیل شوي وو «ډاکټر محمد عامر دقیق» ما هم خپل نوم واخېست. ومې نه ویل چې څه کار کوم. ډاکټر دقیق سر وخوځوه. ما ته مهربان وبرېښېد. نرم غږېده. په ما یې کېک په زوره وخوړ. خوندور و. پیرصیب هغه باذوقه وباله. ما ځان لکه په خپل کور کې احساسوه. څکه مې کاغذونه په لاس ورکړل. زړوره خپلې خبرې ته راغلم:
– ډاکټرصیب! زه غواړم په دغو شرایطو د غورځنګونو ترمنځ سوله راولم. او دا دوښمني ختمه کم.
د هغه سترګې په کاغذونو کې وې، خبرې یې له ما سره کولې:
– حم، دوښمني چېرته ده؟
– جنتي شې! د نظرونو دوښمني.
– په جمهوریت کې خو دا وي.
– اختلاف وي. دوښمني نه.
– څه فرق لري؟
– اختلاف زغمل کېږي، دوښمني نه. دې کې کرکه وي. چې مخامخ شي زړه یې غواړي په مخالف وار وکي، درد ورسوي.
– په ښښنې! په اختلاف کې پتا سې وېشل کېږي څه؟
– جنتي شې! په اصل کې ټول بنیاد مان د یو مور او پلار اولاده دي. دې که ندي؟ اولادونه هرکله د نظر اختلاف لري. بیا هم په مینه کې ژوند کوي. نو چې کورنی، قوم شي، قومونه ملت او ملتونه بشریت، مینه او خپلوي ولې لاړه شي؟
مشر کاغذونه بېرته راکړل. لاسونه یې وپړکول. ویې ویل:
– پیرصیب! دا خو بالکل سمه خبره کوي.
– ویې منه کنه بچی!
– بله لار نه لرم.
پیرالسبي ما ته وپسېد «وشوه؟» زه له خندا شنه وم. هغه پاڅېد. جومات ته لاړ. ډاکټر دقیق زما لپاره پاتې شو. همدلته یې جاینمازونه وغړول. لمونځ مو وکه. ما جاینماز ټول که. هغه د مننې لپاره زما په مړوند منګوله ولګوله. ویې ویل:
– ستا د سولې شرایط مې ډېر زیات خوښ شول. په خپل غورځنګ به یې زه ومنم. خو د نورو په برخه کې به په ګډه کار کوو. دلته یوازې داخلي اړخ ندی. بهر ته به څو، چې نړیوال همنظره کو.
ما ویل ښخي سمه ده. دې کې ډوډی راغله. مېز ډک شو. هر ډول کبابونه او پلوونه وو. ما ته سوال پیدا شو:
– جنتي شې! دا موږ درېواړو ته دي، که نور څوک هم راځي؟
– نه. دواړو ته. پیرصیب د بل چا ډوډی نه خوري.
– وښښئ! اسراف ندی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر دقیق کټ کټ وخندل. ما ویل:
– زه هم وږې نه یم. زما برخه راکئ! ځان سره یې وړم.
ډاکټر دقیق بیا وخندل. سکرتړې ته یې غږ که چې له هوټله نور وغواړي. خو ما ټینګار کوه چې همدا اخلم. ډاکټر دقیق ځان او سکرتړې ته په قاب کې کباب واخېستل. پاتې یې بېرته په قطیو کې واچول. دوه لویې پلاستیکي کڅوړې ډکې شوې. د وروځو په اشاره یې وپوښتل چې صیبي شو؟ ما سر وخوځوه. ډاکټر دقیق د کباب مړۍ خوله ته کړه. ویې ویل:
– زمونږ د همکارۍ مې ویلې. تا ته خو افغانان مالوم دي. چې ښځه د سړي څنګ ته راغله بس قیامت شو.
– پروا نه لري. مدا چې د نظرونو سوله وشي!
– ولا په ښنې! ما ته پروا لري. زه د لوی غورځنګ مشریم. د خلکو خولې را اوړې.
هغه د کباب په مړۍ پسې د انرژۍ غړپ وکه. ما ته دا ستونزه دومره لویه نه ښکارېدله. ومې ویل:
– وبه وایو خور او وروریو.
– نه، نه کېږي. خلک زما کورنۍ پېژني.
– جنتي شې! نو څه وکو؟
– واده.
ما جیټکه وخوړه. ډاکټر دقیق ځان ناګاره که. لکه زما وارخطایي چې یې بېخي لیدلې نه وي. مخکې لاړ:
– د ټولنې ژغورل قرباني غواړي. او ته تشویش مکوه! دونه مینه درکم چې دونیا ته مو کیسې پاتې شي.
ما هک پک کتل چې دا څه وایي دا؟ دلته مې خپل تک سور مړوند ولید. دده ناپاک تماس ته مې غوني زیږه شول. مګر سوله ډېره مهمه وه. لویه سا مې واخېستله. ځان مې آرام که. پیرالسبي له جوماته ورسېد. ډاکټر دقیق د خدای پامانۍ لپاره ټوغ ټوغ تر کوڅې راغی. زه په لاره کې له ټکسي کېوتلم. سوالګرو ته مې خواړه ووېشل. د پیرصیب په کاروان پسې د بنسټپالو دفتر ته لاړم. هرچېرته کلمې او سورتونه ښکارېدل. د مشر پر دروازې «الحاج مولانا اعجاز الحق» لیکل شوي وو. چاغ، جیګ او ببر ږیري مولانا د پیرصیب د لاس مچولو ته ګونډه ووهله. د جالۍ خولۍ یې په ګنجي سر کړه شوه. په ما د پیرصیب دومره محبوبیت ښه لګېد. مګر د مولانا سترګو ما ته پخواني پاچاهان رایادول. هغوئ به هم د قدرت او هوس په نشه کې خپل لنډ عمر هېر کړی و. چې پاچاهي به یې چپه شوه خپل تېر غرور او تکبر به یې دښمنان شول. هېچا به پناه نه ورکوله. خو خیر، ښه کار دا و چې مولانا هم پیرصیب ته د «نه» ویلو جرئت نه درلود. سوله یې ومنله. زه دومره خوشحاله وم لکه سوالګر چې یو میلیون ډالر پیدا کي.
موبایل مې وباسه. پر هارون مې زیری وکه. هغه ورټلم. زه خفه نه شوم. بالاخره به وپوهېږي چې زه یې خیر غواړم. د زرګل دفتر ته لاړم. ما ویل د مټک راډیو به اوله رسنۍ وي چې د سولې خبر خپروي. هغه تر ما زیات خوښ شو.
د اسد میاشت له خوښیو او شوره ډکه وه. له یوې خوا په اته ویشتم تاریخ د آزادۍ جشن ته تیاری نیول کېده. له بلې خوا د غورځنګونو تر منځ د پخلاینې زیری وشو. په رسنیو کې پیرالسبي ډېر ستایل کېده. غورځنګونو یو بل ته سپکې سپورې نه ویلې. یوازې یې د خپل اقتصادي، اجتماعي او خارجي سیاست پلانونه بیانول. نه مظاهرو لارې بندې کړې، نه د چا وښته ضایع شو. خندا بیا د هر کور په دروازه ننوتله. ما اوس له سیاست څخه د هارون د ګرځولو هڅې نه کولې. ضرورت څه و؟ هسې هم د میزان په اتلسمه مظاهره نه کېدله. هارون به ژوندی پاتې شي. ما اوس یوه ستونزه لرله– د هغه په ځان میینول. له دغو خیالونو سره د فروشګاه په سیمه کې ګرځېدم. آن د کابل د سیند خوسا بوی بد نه لګېده. د تازه ترکارۍ والا ته ودرېدم. ما ویل:
– جنتي شې وروره! ګوزاره څنګه ده؟
– چټ او پټ. قیمتونه کم شوي. ګټه ډېره شوې. زنده باد پیرصیب!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د هغه د لا خوښۍ لپاره ترکاري واخېستله، روانه شوم. د خلکو شور او خنداګانو خوند راکوه. لکه څوک چې له مرغیو ډک باغ کې ګرځي. نابېره د پُلې خشتي له خوا زرګونه مظاهره چیان راغلل. د ترکاریو کراچۍ یې چپه کړې. د مغازو او دکانونو ښیښې یې په تیږو وویشتلې. له پُلې باغ عمومي څخه بلې مظاهرې سر ښکاره که. هغوئ هم په لاره کې هر څه تالا ترغې کول. پولیسو د پښتونستان واټ لاره بنده کړه چې ارک وساتي. بې طرفه خلکو په تېښته پیل وکه. دکاندارانو د خپلو دکانونو په مخ د آهن چادر تختې کشولې. ریړو والا له مال سره هر لور ته منډې وهلې. یوازې زه ولاړه وم. هارون ته مې سودا وه. دې کې مې د بدن غړي سست شول. د پُلې باغ عمومي په مظاهره کې تر ټولو زیات هارون وارېده. زه ور روانه شوم. ناڅاپه زرګل کلکه ونیولم. هغه مایکروفون د ګوزارش لپاره همکار ته ورکه. زه یې موټر ته وخېژولم. خو ما له هارون سره خبرې غوښتې. زرګل برګ شو:

– ته په خبره نه یې؟ خلقو بیا پړې شکولې. دا پرېده! غم راته مه ګوره!

زما زړه ډک و. لاسونه مې وخوځول:

– ولې؟ ولې؟ مشرانو خو یې د سولې وعده وکړه.

– نه پوهېږمه. زه ام امدقه ویمه.

زما زړه تر چوېدو تنګ و. ومې ویل:

– د هارون عقل چېرته دی؟ مشر یې وایي یو څه، کوي بل څه. دا بیا هم ورپسې دی.

مظاهرې په بیړه نږدې کېدلې. زرګل موټر ته حرکت ورکه. زه یې مټک راډیو ته بوتللم. هغه کمپیوټر ته کېناست. شېبه په شېبه له ولایتونو د مرګ ژوبلې خبرونه راتلل. ما هارون ته د ټلیفون کولو کوشش وکه. زرګل را وکتل:

– د مشرانو سره ستا غږېدل نه وو، په انکار تېل اچول وو.

زما زنګ تېرېده. خو هارون جواب نه وایه. زرګل ته مې کړ:

– تاسې بنیادمان ولې داسې یئ؟

– څنګه یو؟ پوه نشومه.

– سړی نه پوهېږي چې کومه خبره مو رښتیا ده کومه دروغ؟

–آ؟ ښه دا؟ دا د خوندیتوب دپاره.

– د خوندیتوب لپاره؟ د چانه؟

– د بنیادم نه کنه. اصلي دوښمن خو همذاته وي. زمریان وګوره! زیاتره په خپل منځ کې د ځمکې د ولکې په سر وجل کېږي.

– جنتي شې! هغوئ خو عقل نلري.

– ښه ده چې نه یې لري. دا به بل غم و.

– داه! ستا فکر دستي جنګ ته لاړ. دا نه وایې چې په سوله کې به مو ورسره ژوند کوه.

– دقه سې! د ځناورو سره؟ عقل یې نه مني.

– عقل یې څنګه نه مني؟ عقل خو د ټولو ژوندیو او بې ژونده موجوداتو د ساتنې مسئولیت دی.

– مونږه بیا وایو ټول موجودات زمونږه استفادې ته دي.

– بالکل دي. مګر له منځه وړلو ته نه.

– دقه سې! ګنګسوه مې مه خورکۍ! ای الیاسه! اورې! د کابل مظایره ختمه شوه. جلال آباد وصل که!

– جنتي شې وروره! زه تاسې ګنګسه کړې یم. څو مره چې له ځان سره مینه لرئ هومره له ځانه کرکه هم لرئ. هارون ګوره!

زرګل د سټېډیو له دروازې بېرته راغی. د هارون مسېج یې راوښود. هغه له اخ و ډېبه روغ وتی و. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ټيکټر څنګه لېونی شو؟ چې چا يې د مغزو سويچونه بدل کړي؟ ولې د سې کوي؟ بايد مالومه شي.

زه په احمد شاه بابا مېنه کې د غفور ماما دوه منزله کور ته لاړم. اتل او زلما د تاک تر چپلې لاندې لوبې کولې. کمکي بنيادمان مې ډېر خوښېږي. هغوئ دونيا نه پېژني. په ژوند ميين وي. زه هم ورګډه شوم. د لاس ګوتې مې په موټي کې ونيولې. څو کې يې ښکارېدلې. ما ويل منځنۍ ګوته مې کومه ده؟ ماشومانو پيدا کړه. بيا هغوئ ګوتې ونيولې. ما قصداً بايلله. د بنيادمانو له رښتينې خوشحالۍ مې خوند اخېست. وروسته ټول ودانۍ ته ننوتلو. په دهلېز کې د زينې مخ ته تېر شولو. خوبانه ترور او غفور ماما په کوټه کې وو. شنو پردو او شنو توشکو د هارون خبره رايادې کړه. زرګل ته يې په ټوکه ويل دا يې زما ناوې ته جوړې کړې دي. ما ويل چې ځمکې ته راشم نو همدلته به اوسم. د هارون کونډې خور عايشې چای راوړ. ما خوبانې ترور ته کړ:

– جنتي شې! هارون څنګه دی؟

– هی لورې. ستر ګې مې پې نه مړېږي. د اينځر ګل شو.

– اوس خو يې کار ام ډېر نه دی.

– مونږ ام دا وايو. هاروني دی نو. ځان له يې لانجه وکتله.

– وېرېږي؟

– نه، د چا يې زامن په مځکه منډلي؟

– د هغه کارونه خطرناک دي کنه. مظاهرو ته ځي.

هغوئ يو بل ته وکتل. غفور ماما اوږده پزه په غټو ګوتو کشه کړه. ويې ويل:

– زما ښځه خبرونه نه ګوري. ما ام څو ځله خپل زوی تلوېزون کې وليدو. خو دسې نه ومه خبر.

زه پوه شوم چې دوئ سياست ته تشويق کړی نه دی. چای مې زر وسکه. ما ويل:

– جنتي شئ! را ويې ګرځوئ! خدای مه که، بيا په بلا وا نه وړي.

د خوبانې ترور د نري مخ ګونجې زياتې شوې. وبنګېدله «وی خدای دې نکي!» غفور ماما غږ که:

– کور له راشي زه به يې خوښ شمه!

په وتلو کې ماشومانو غاړې راواچوله. زه په ټکسي کې له کوڅې ووتلم. هارون په لنډه کروزر کې راغی. اتل راته کيسه کوله چې پلار او مور ورته ببر وو. غفور ماما پر له پسې سر خوځوه. ويې ويل:

– د کور ملکې ورکې شوې، چونګښې يې ملکې شوې. ته اوس مانه خبرې پټوې؟ هه؟

– وه ابا! کله؟ کومې خبرې؟

هارون له ډکې کڅوړې يو يو شی باسه. ماشومانو بيسکټې واخېستل. خوبانې ترور غږ که:

– د مظايرو خبرې کنه. ډېر راله اوښيار اوښيار مه کېږه! اوښياره مرغۍ په دوه لومو کې نښلي.

پلار يې د زيتونو د تېلو بوتل له لاسه کش که:

– چالاکي مه کوه! سخی چې د چا په وندر کې لوی شي غاښونه يې نه ګوري.

– وه خدايه پاکه! تاسې د متلونو مسابقه پرېدئ! ښه ښا! پرښته راغلې وه. نور يې څه ويل؟

– نور څه دي؟ ته مو خبر که کنه!

– اغه غواړي ماسره په زوره واده وکي.

عايشې او ماشومانو کټ کټ وخندل. خو خوبانې ترور په خوله لاس کېښود:

– وی ی ی ی توبه! په سپکو به سپک شې په درنو درون. په اسې جينۍ پسې تومت تړې ای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هاو، ملایکه ده. ښه نو ما نه څه غواړې؟ ته ووایه!
– ستا خیر غواړي.
– په ټوله دونیا کې یو زه یمه؟ نور څوک نیشته؟
خوبانه ترور غلې شوه. له کوټې څخه د نجونو غږ راغی. زلما په منډه ووتله. غفور ماما وویل:
– الکه، دونه بد ستر ګې به نه وي.
– ده کنه. هاو، زه مظاهرې تنظیمومه. څه وشو؟ پخوانی خطره نیشته نه. اغه یوه پیښه وه لاړه. اوس ښې پیسې راکوي. بې غمه ډبله ډبله خرچه کوو. بره تګ پکې شته. این ولسمشری پورې. جوند خو اسې ام تېرېږي. ولې یې ښه تېر نکو؟
خوبانې ترور نوې شامپو او صابون واړول راواړول. ویې ویل:
– وی، زویه پیسې په بلا وهمه! د سر خیر دې وي.
غفور ماما غږ که:
– امین! څه ورله مه وایه الکه! ته چې بیمار وې زمونږ یې ډېر خیال ساتو.
– زه یې څه کومه؟ چې ما پرېدي. اغه بله بلا ده. د سړو زور پې نه رسېږي. یرېږمه چې لانجه راله جوړه نکي.
سبا هارون د سېرېنا هوټل د هر کلي ځای کې ناست و. لکه مار په سړمو کې پشېده. زما لاسونه تخنېدل چې په غېږ کې یې کلک ونیسم. چې دا زړه مې یخ کم. خو ګناه وه. نرمه یې مخ ته کېناستم. هارون غاښونه وچیچل. په درونډ او پوخ غږ یې وویل:
– تا اوس زمونږ کور له لاس واچوه، هه؟
ما شا وخوا وکتل. هلته دوه کسه نور وو. ما غږ ټیټ که:
– جنتي شې! ځه چې کوټې کې وغږېږو!
هارون حرکت وکه. خو بېرته ودرېد. لکه زما ټېل وهل چې ور یاد شوي وي. ګوته یې وځنډله:
– ای ای پوه شه! زما حوصله حد لري. ښا؟
– نه، ما خو ورته...
– تا له ځان څه شی ښکاري، آ؟ ماله شیشکه یې. نه مې خوښېږې، هاو. بیا دې زمونږ کره ونه وینمه! ښا؟
هغه شا کړه. روان شو. ما ورپسې کتل. لکه د ځیګر ټوټه چې مې د زړه له زور سره لېرې کېږي. وجود مې درونډ شو. د تګ وس مې نه و. په کاواکو قدمو کوټې ته لاړم. پړمخې پرېوتلم. د هارون دا خبرې مې په مغزو کې ستنې چوخولې «نه مې خوښېږې» او ښکو مې بالښت لوند که. موبایل وترنګېد. ما راواخېست. له هغې خوا زرګل په ترنم وویل:
– په سره غرمه کوه خوبونه   مینې لېونۍ کړې خورکۍ.
ورسره غنګ غنګ راته. هغه د الماری دروازه مخکې او شاته کوله چې عیب یې معلوم کي. ما وویل:
– ویښه یم.
– هههههه. زه تا نه کم نه یمه ګوره. د ټلېفون هاخوا وینمه. چیشی دې وکړل؟
– څه کولی شم؟ زه ښه کوم. خلکو ته بد ښکاري.
– چیشی؟ ولې؟
ما په ډک ستوني د هارون د راتګ کیسه وکړه. زرګل الماری پرېښودله. ویې ویل:
– دقه سې! ته ودرې! اوس تې پوټکی باسمه که نه. بېړاګی!
– جنتي شې وروره! مه یې کوه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرګل ټیلیفون بند کړی و. هغه سیخ د هارون دفتر ته لاړ. هلته ښویه ځوان د کارګوزارش ورکوه. زرګل له دروازې غږ که:
– ای ټیکټېره! ستا مو شکل د پرښتې سره چیشی ده؟
ښویه ځوان ودرېد چې مشر ته یې زیان ونه رسېږي. هارون جواب ورکه:
– وه! وه! تاله یې څه؟
– تاله یې څه. ته نه وینې اغه څونه ښه جلۍ ده؟ په تا څونه مېربانه ده؟
– اغه شیطانه؟ توبه! ته چې یې وینې تاله دې موبارک وي. تاویذ یې که!
زرګل وراندې ورغی. ځوان یې مخ ته ودرېد. ده هارون ته غاښونه وچیچل:
– غوړ کېده ای بېراګیه! دسې جلۍ په دونیا کې بله نشته. ته خو شبخته یې چې اغه دې غمخوره ده.
– کېنه مړه! د اغې نه کچه په جېهان کې نیشته. څه، ډېر راله مه ټنګېږه! حوصله نه لرمه.
زرګل یوه شېبه تېره تېره کتل. وروسته یې وویل:
– ته چیشی یې؟ آ؟ په چیشي نازېږې؟ خریې خر. لکۍ به دې ام شنه شي د خیره.
هغه په غصه ووت. هارون وریسې تر شا وښنګېد «چمچی» زرګل د هوټل د هرکلي ځای ته راغی. ماته برګ شو:
– بل څوک نه و؟ ته په چا میینه شوې یې؟
– بل به نو په چا میینه شوې وم وروره؟
– په غوباړي.
موږ په زوره وخندل. حویلۍ ته ووتلو، چې چاته مزاحمت ونه کو! ما ویل:
– وروره! حالات له لاسه وځي. نن د اسد شلمه ده. د میزان اتلسمې ته تر دوو میاشتو کم پاتې.
د زرګل څېره هم مړاوې شوه. د تندي د پاسه په ګنجي ځای یې لاس وسولوه:
– سړی اوس پوېږي، چې په اغو بندیانو چیشی تېرېږي، چې اعدام یې نژدې وي.
ما خپلې اوښکې ټینګې نه کړې:
– نه، د ځان غم ندی. خدای دې د میین درد په چا نه ویني.
د زرګل ګردې وړې سترګې هم ډکې شوې. ما دواړه ورغوي په سترګو وسولول. ومې ویل:
– وښنه! ما سره ته هم ځورېږې. نه پوېږم. دلته په څمکه مانه هر کار خرابېږي.
– نه نا. تا خپله وسه وکړه! هوووو. نه خدای ته ملامته یې، نه وجدان ته، نه خپلې مینې ته.
زما سینه تنګه تنګه کېدله. عمیقه سا مې واخېستله. سر مې وځنډه:
– دا مې درد نه کموي.
– خو ورته ووایه کنه چې آسماني پرښته یې! بیا خبره مني. سیاست به پرېږدي. قرار به واده وکۍ.
– بې مینې؟
– دقه سې! نو مینه خو ونشوه. جوند خو بچ که کنه! بېرته به آسمان ته لاړه شې.
خبره یې منطقي ښکارېدله. خو دا کار سم د زهرو ګوټ و. زما د مینې ټول امیدونه یې لوپه کول. سبا په پښو کشولو هارون ته ورغلم. خدایې مې سا سوزېدله. هغه په حویلۍ کې له پیرصیب سره ګرځېده. شا یې وه. همکارانو یې له کړکیو سیل کوه. زه ور نژدې شوم. د پیرصیب سوزېدلی غږ مې واورېد:
– بچی! منم چې کار د ژوند دپاره دی، نه ژوند د کار دپاره. په سیاست کې پرمختګ شته. پیسې دي. قدرت دی...

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما سترګې غټې غټې راوو تلې «پیر صیب څه وایي؟ دا خو هارون لاکندي ته غورځوي» هغوئ لېرې کېدل. زه ولاړه وم. پیر صیب موټر ته وخوت. ورسره د کړکیو خلک هم ورک شول. هارون ایله اوس ولیدم. غاښونه یې وچیچل. راغی:

– ته په خبره پوهېږې که نه؟ درله مې ونه ویلې چې بیا مې سترګو له رانشې؟

مخ یې ساتونکو ته واړوه. ما ویل:

– جنتي شې! لنډه خبره کومه. خپله وځمه.

– ښه زر وایه! یوه دیقه لرې.

زما سینه کېکاږل شوه. سترګې مې پټې کړې. لکه په ځان چې ډزکوم. شونډې مې ورېږدېدلې:

– داسې ده، چې رښتیا شي زه، زه آسماني پرښته یم. ستا د بچولو دپاره ځمکې ته راغلې یم.

سترګې مې ډکې شوې. هارون یو دم په زوره زوره وخندل. په سختۍ یې ساتونکي ته امر وکه:

– الکه! هههههه دا وباسه! ههههههه دا آسماني پرښته. آهههههههههه....

یوې نجلۍ له دریم منزل څخه غږ که چې څه خبره ده؟ ده ته خندا د جواب موقع نه ورکوله. ما غلي غلي کتل. د زړګل اټکل هم په ښښه ونه لګېد. ناچاره دروازې ته روانه شوم. دې کې یو شیطان د اول منزل په دېوال ښویه ننوت. ما ویل که هارون باور کړی وای شیطان به مې نه لیده. اوس نو له سیاسته د هغه د ګرځولو هېڅ لاره نه وه. د میزان اتلسمه به سل په سلو کې زموږ د ژوند وروستۍ ورځ وي. اول ځل مې پر سر درد شو. حیرانه وم چې دا درد بیا څه بلا ده؟ نه لیدل کېږي، نه نیول کېږي چې له ځانه یې وباسم. د زړه د تشولو ځای خو مې معلوم و. د زړګل دفتر ته لاړم. د هغه خوله وازه شوه. د تندي دپاسه ګنجي ځای ته یې ټس ورکه:

– دقه سې! یانې پیر صیب یې تشویقګر ده، هه؟ عقل یې نه مني. پسې ورشه! وایه ولې؟

زما ایله اوس پام شو. رښتیا وایي. سبا کلا ته ورغلم. په تاکاوۍ کې جیګه او لویه کوټه وه. پیرصیب په شنه چپنه او تورو عینکو کې پینګ پانګ کوه. سره له ګرمۍ او ستومانۍ خولې شوی نه و. سوزېدلی غږ یې جیګ شو:

– بچۍ! سې شنبه د مراجعینو ورځ نده. تاته خو مې لور ویلي. راځه کېنه! سیل کوه!

هغه د مریدانو په قطار کې تشې چوکۍ ته اشاره کوله. زه ناستې ته راغلې نه وم. ومې ویل:

– پیرصیب! زه درنه خفه یم. تا هم راسره د ښمنې راخېستې. ښخې مې په سر درد دی.

هغه تېز شوټ وکه. مخامخ مرید ښخې ونه لید چې توپ څنګه تېر شو. پیرصیب ماته نزدې راغی:

– خدای دې نه کي بچۍ! دا څه وایې؟

– هو کنه. تاسې زما مخ کې هارون ته یو څه وایئ، پسې شا بل څه.

نور مرېدان لوبې ته په نوبت کې ناست وو. زما په خبره وپرسېدل. پیر صیب په آرامه وویل:

– توبه! زه بیا بل څوک ام نه، تا غولوم؟ خپله لور؟ ګټه مې څه ده؟

– نه پوهېږم پیرصیب. هېڅ نه پوهېږم. پرون مې په دفتر کې ولیدلې. سیاست ته دې تشویقوه. ښه ولې؟

–آاا! ښه ښه! زه دې حیران کړم. اغه مې په سیاست کې د ننه او بهر ژوند تشریح کوه. تا خبره نیمه اورېدلې.

ما چې وکتل رښتیا یې ویل. هلته زما چورت یو دم خراب شو. نورې خبرې مې وانه ورېدلې. اوس خجالته روانه شوم:

– زما ماغزه هم په ځای ندي. وبښه پیرصیب!

– پیرصیب نه، پلاره.

– هو، پلاره! لعنتي شیطان د سړي زړه ته ډول ډول خبرې اچوي.

د مریدانو په تورو عینکو کې سره رڼا شوه. زه ووتلم. په درملتون کې مې د سر درد دوا واخېستله. په چپنې کې د پیرصیب لوبې ته ایله اوس خندا راغله. دلته وچې راته سوال پیدا شو. ښه، دا د مریدانو په عینکو کې لمبه له کومه شوه؟ اندېښنې ونیوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چټک کلا ته ورغلم. ساتونکو نه پرېښودم. ویل پیرصیب استراحت کړی. ما تابلېت ونښودل. هغوئ غوښتل زنګ ووهي. ما ویل ضرورت نه شته. په دوهمې تلاشۍ کې د دوا د خوړلو چل ښییم بېرته وځم. په دویمې تلاشۍ کې د اولې خلاف ټولو توري عینکې اچولې وې. زما په لیدو د پنجرې شاته وښورېدل، وپشېدل. مشر یې د چټک وتلو امر وکه. زه ورته وپسېدم:

– جنتي شې وروره! دروازه خلاصه که! موږ باید پیرصیب بچ کو. مریدان یې ټول شیطانان دي.

مشر لا سور شو. په ټلیفون کې یې د اولې تلاشۍ ولاړ ساتونکي له وظیفې وشړل. له هغه ځایه دوه تنه په منډه راغلل. زه یې له مټو کشه کړم. ځان مې په پنجرې پسې کلک که. ما ویل دا څه کوئ؟ پیر صیب په مشکل کې دی. ما ورته پلار ویلي. هاخوا عینکې ساتونکي داسې غوړېدل، لکه اوس چې قیامت کېږي. مشر یې د ډېخوا پر کسانو چیغه کړه:

– ای احمقانو! بلا وهلي یئ؟ زر یې بوځئ! شاته درنه ونه ګوري! که نه، تاسې ام شړم.

ما ویل دا څه کم عقلان دي؟ زه وایم پیرصیب باید بچ کو، دوئ مې باسي. د ډېخوا ساتونکو کوشش کوه. خو زور یې را باندې نه رسېده. ما د هاخوا د ساتونکو په عینکو کې هم لمبه ولیدله «وه خدایه دوئ هم شیطانان دي، ځکه مې شړي» پیر صیب ته مې سودا لا زیاته شوه. دواړه ساتونکي مې ټېل وهل. د پنجرې بلې دروازې ته مې منډه کړه. په منګولو مې وجړکوله. دې کې مې دننه د ښویه میدان شاوخوا زرګونه شیطانان ولیدل. هریو لکه سکروټه، سره رڼا کوله. یوې ډلې لویه شاهانه څپره په اوږو جیګه نیولې وه. په څپرې کې د یو کس شا ښکارېدله. ځان یې د بنیادمو، مګر اوږده چنګه لکۍ یې لرله. د سکروټو تاج یې د نېغو ښکرونو په منځ کې ځلېده. د موسیقۍ غږ راته. په ښویه میدان کې د انسان غولولو د هنر سیالي روانه وه. همدا شېبه یې د افغان ملایانو تمثیل کوه. مشر له شاهانه څپرې ځخه نمبرې ورکولې. زما له خولې ووتل:

– وی‌ی‌ی‌ی! دا خو ابلیس دی.

ساتونکو زما د مټو کشول سست کړل. د پنجرې دننه یې سترګې وګرځولې. یو تن وپوښتل:

– کېنه دروغجنې! ابلیس چېرته دی؟

– جنتي شئ! هوغه په څپره کې نه وینئ؟ تاسې دا موسیقي نه اورئ؟

دواړه ما ته ځیر شول، چې لېونی ده که څنګه؟ ما نارې کړې «ابلیسه! وینم دې» ابلیس سور مخ لکه سکروټه را واړوه. ورسره سم زما سا ودرېدله. ماویل وه خدایه! دا څه وینم دا؟ ابلیس بل څوک نه، خپله پیر السبي و.

زه پر تخت ستونی ستغ پرته وم. په وینبنه مې سترګې پټې وې. له سږمو مې هوا له پشس سره وتله. پر مخ او غاړې مې د خولو څاڅکي ولاړ وو. چورت مې وهه چې دا څه وشول؟ په دنیا کې له تر ټولو لوی دښمن سره مخ وم. داسې دښمن چې څوک یې ختمولی هم نه شي. خدای تعالی ابلیس ته تر قیامته ژوند ورکړی دی. یوازینی شونی کار د هغه د ضرر مخنیوی دی. ما ویل چې څنګه یې رسوا او خنثا کم؟ اول ځل مې ستونی وچ شو. پوهېدم چې کله کله مادي بدن هم څه غواړي. له یخچاله مې د اوبو بوتل واخیست. زړه مې وچې هارون او زرګل خبر کم. دې کې موبایل وترنګېد. نوم د پیرالسبي و. هغه وویل:

– ای! زه درځم. چېرته لاړه نشې لوررري!

زما ماغزه وخوټېدل:

– خوله سمه خوځوه ! ابلیسه لعینه!

– الا! پلار ته سپکې؟ ربښتیا یې ویلي (د مور او پلار زړه په اولاد. د اولاد زړه په وچ کاڼي)

ابلیس له کړس کړس خندا سره ټلیفون بند که. ما په خپلو اوږو ناستو پرښتو ته وکتل:

– په زړه کې خو راپورې خاندئ. کنه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغوئ ځېرې جدي وې. ما د اوبو غړپ وکه. نه پوهېدم چې ابلیس څه غواړي؟ مازیګر هغه د موټرو د کاروان په سر کې راغی. د هوټل مامورینو یې د لاسونو په مچولو ټېلماټېل ونښلوه. ابلیس زما کوټې ته په دروازه ننوت. د پېریانو په ښه شیطانان ښویه ښویه له دېوالونو تېر شول. ما د وېښتانو کمڅۍ کولو ته دوام ورکه. په هنداره کې مې لیدل. د ابلیس سپین مخ، برګې بڼې، لونګۍ او چپنې خلک تر تاثیر لاندې راوستل. ما ویل «کاش چې ظاهر له باطنه رنګ اخېستلی» په غږ مې وویل:

– ته به تر څو په بدله څېره او بدل نوم بنیادمان غولوې؟ اخېر دې پېژني.

– کنه؟ څه ما خو د نوم توري سره واړول. ابلیس مې السبي که. ته چې ښکاره وایې پرښته یم تا نشي پېژندلی.

زما تندی راټول شو. ابلیس، السبي – رښتیا هم په دواړو کې یو شان توري وو. ابلیس خبرو ته دوام ورکه:

– افغان بنیادم ته یوه عقیده پیچکاري که! بیا یې په ښه او بد پسې نه ګرځي.

ما سر وخوځوه:

– زه اوس پوه شوم چې هارون او د غورځنګونو مشران ولې په وعده ونه درېدل.

ابلیس کټ کټ وخندل. عینکې یې لېرې کړې. د سترګو ګاټې یې تک تور وو. منځنی خال یې نه درلود. ویې ویل:

– دا خو وړوکی دسمال و. چې واده وګورې.

ټولو شیطانانو هررر وهل. خو ما د ابلیس خوله لټوله:

– چې له مانه څنګه خبر شوې؟

– هههه زه خو تا غوندې بې وسه او بې کسه نه یم. د اور د پاک ذات پاچا یم. هرچېرته نفر لرم. بل ستا په غږ او څېرې کې ښکاره نښې دي. د ځان ړنا ته ګوره!

ما کمڅۍ ختمه کړه. څراغونه مې ولګول. اوس مې د بدن ړنا نه ښکارېدله. ابلیس په ملنډو موسکی شو:

– ته څه وایې؟ ته مې اسې خوشې نازولې؟ نه. ما ویل د هارون نه به دې مایوسه کم. خو تا د مینې په افسانه ځان غولولی دی.

– داح! په تا پورې څه؟ ته چې له مینې کرکه لرې لره یې! زما خو تا سره کار نشته.

– وه دا خو د بنیادم نه هم کمقله ده ای. څنګه کار نشته؟ اول تا زما ګرېوان ته لاس واچوه کنه.

ما د تخت د منظمولو لپاره کمپله او روجایي په چوکۍ وغورځوله. د ابلیس په خبره پوه نه شوم. کاږه مې وکتل. هغه وویل:

– زه تل وایم «میین – یانې کمقل او بوین» دا دی ثابته شوه. ته تر اوسه پوه نشوې چې کابل زما پایتخت دی.

– پایتخت؟

– پایتـــــخت! زه خو یې هره پېړۍ بدلوم. نو نوی ځای مې لټوه. اول مې ایټالیا وټاکله. ما ویلې ښه واین او د مدیترانې په غاړه د چکر ځایونه لري. خو اغه رذیلان چې مو هر څونه تشویقول په خپلو کې نه جنګېدل. ورپسې انګلیستان ته لاړم. اغو لعنتیانو هره خبره ښه سنجوله بیا یې پرېکه کوله. بیا اوزبکستان ته راغلم. التهچا د ملي ګټو خلاف خبره نه منله.

– لنډه یې که! د کابل خبره کوه!

– هههههه کابل جان خو کابل جان دی کنه. دلته مې د مشرانو خېټې وپړسولې. بس په پیر صیب مشهور شوم. رهبران مې مریدان کړل. نوم مې د افغانستان ګوټ ګوټ ته لاړ. خلک مې یو متیازې نه سکي، نور هر څه مني. نو شرو شوم. ځان ته مې تخت او د مېلو ځایونه اباد کړل. د انسانیت او شرافت په ځای مې پیسه د ژوند معیار کړه. لاړ، اشرف المخلوقات سر وخوړ.

– نه یې منم. هارون دې اړولی نشو.

– بالکل. دا نمکحرامه لکه کوکری، مخامخ لکۍ ښوروي، پسې شا غاپي. خلک ورورۍ ته بولي.

– هه، هغه بېچاره څه خبرو چې ته ابلیس یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بېچاره نه، لوی خبیث دی. بس سیاست ته مې تشویق که. یو کس ته مې وویل چې په مظاهره کې یې ښه تربشل کې. دا خنډ چې مو جیګ کړی وای بیا نو د کورني جنګ پلان و. ورپسې مو د دوۍ خارجي پلویان سره اچول. جهاني جنګ شرو کېده. خوندور ګېم روان و. چې درز شو، ته مردارمخې راکېوتې. د نظرونو سولې ته دې لاس که. دا خو زما پاچایي ختموي. زه دې پرېدم؟

– بنیادمان چې څورېږي؟

– بلا ورپسې!

– نه نو، داسې خو نه کېږي. ښه چې تاسې شاړو ته لاړ شئ څه مشکل دی؟

– وه ساډې! الته څوک دي؟ څوک وغولوو؟ دو نه چې زموږ سات دلته تېر دی ایچېرته نه و. دا زما د ولس مېله ځای دی.

– هه، نو ستاسو دپاره ولې بنیادم قرباني شي؟

– باید شي! موږ د سپېڅلي اور د ذاته یو. بنیادم د مرداري خاورې.

– تا اشتباه کړې. بنیادم د ښه ژوند لایق دی.

– ندی. بېړا شی دی. زموږ اغه کمقلان د دوۍ اغه هوښیاران غولوي.

– په نورو دې نه پوهېږم، د هارون نه به لاس اخلې!

– ههههه، زه پور غواړم دا نور غواړي.

– پوه نشوم.

– پوه به دې کم. ښه یې واوره! که بېرته آسمان ته لاړه نشې افغانان خبروم. عادي بنیادم به شې. بیا دربانډې هرڅه کولی شم.

– فکر نه کوم چې ته داسې وکې.

– هههههه ته وایې ستادا بدرنګه وربوز مې خوښېږي؟ یق!

– نه، وایم که بنیادمان پوه شي چې زه آسماني پرښته یم، بیا نو ستا خانه خرابه ده. هغوۍ زما مني.

– ښه؟ ته مخته شه! چې پته یې ولګي. ای ماسره ډغرې مه وهه! د میزان تر اتلسمې دې داسې وکړوم چې توبې وباسې.

– په خپله خو یې نشې کولی. په نادانو بنیادمانو یې کوې.

– وه کمقلې! مر په څه شو چې سایې وختله؟

ما د تخت منظمول ختم کړل. په ژړې کېناستم. د سرک له خوا په دېوال یو شیطان ننوت. ابلیس ته یې په غوږ کې څه وویل. هغه کړکې ته وکتل. یودم روان شو. لکه ډېر مهم کار چې پیدا شوی وي. ما ورپسې غږ که:

– زه به افغانان پوهوم چې د نظرونو په سوله کې د دونیا او آخېرت ګټه ده. او هارون به هم بچوم. لاس دې خلاص!

ابلیس په ملنډو وخندل، لاړ. ما د هغه خبرې په فکر کې اړولې رااړولې. ستونزه تر هغې ډېره لویه وه چې ما فکر کوه. کړکۍ ته مې وکتل. د څراغ رڼا ته د باران څاڅکي ښکارېدل. شپه مې نه خوښېدله. نیم ژوند خوشې په خوب کې تېر کې. بل، د لمر له پرېوتو سره زما د بدن رڼا معلومېدله. وېرېدم چې خلک مې ونه پېژني. له ناچارۍ څخه پر تخت پرېوتلم.

هلته ابلیس له ځان سره غورېده، روان و. د لوی تالار د جیګو ستنو ترمنځ یې درانده ګامونه اخېستل. په فرش شوې زینې د سرو زرو او قیمتي تېږو شانداره تخت ته وخوت. د سکروټې په کوچ کې کېناست. سورتاج یې د ښغو ښکرونو په منځ کې کېښود. د یاقوتو د جام تاوده شراب یې په ستونې کې تش کړل. مخامخ پر لویو چوکیو ناستو وزیرانو ته یې په سوزېدلي غږ وویل:

– ویم چې ستاسې دا مخونه ونه ګورم. د اور په پاک ذات قسم که په یو غړپ شرابو ارزۍ!

غړېیې د تالار د زرګونو تشو چوکیو له پاسه انګازې وکړې. د ابلیس هېڅ کار له خپل ولس څخه پټ نه و. د هغه تخت شیطانانو ته په ټوله دونیا کې په ژوندۍ بڼه ښکارېده. په تالار کې د ګوریلا په شان پلن او په وېښتانو پټ وزیر وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زموږ مهربانه پاچا! غصه مه کوه! خیالي لکۍ او شاهانه ښکرونه دې خراب نشي.
ابلیس د جام ګوزار وکه. وزیر ځنګ ته شو. د جام ټوټې په شرنګا ترچو کیو لاندې وکولېدې. ابلیس وویل:
– وشرمېږئ بې غیرتو! ستاسې پاچا ته یوې بدرنګې پرښتې ګواښ وکه. ستاسي پاچایي یې وننګوله.
وزیرانو سرونه ښکته واچول. د سکروټو بدنونو یې نرۍ نرۍ لمبې پیل کړې. ابلیس غړلا جیګ که:
– له نېستو مېږو، ملک شو بلو. ثابته کړئ چې تاسې مېړونه یئ! داسې سبق ورکړئ چې بله پرښته ځمکې ته د راتګ جرئت ونکي.
ګوریلا شکله شیطان له لمبو ډکې سترګې پورته کړې:
– زموږ مهربانه پاچا! ختمه به یې کو. ابۍ به مړه شي. تبه به یې وشکېږي.
ابلیس د اور شراب بیا وسکل. تندۍ یې ګونجې او سترګې یې شخې شوې:
– کمقله! د پرښتو ژوند ترابده وي. شکر چې ددې پرښتې لنډ دی. ای ماته سوال پیدا شو. ته مې ولې وزیر کړی یې؟
– هوښیاریم کنه.
– لډر یې. د دوو خرو وربشې بېلولی نشې.
– وه زموږ د زړه سره پاچا! هیله کوم!
– مرګ! هیله مه کوه کار وکه! نن د اسد پینځه ویشتمه ده. اغه او هارون د میزان په اتلسمه په خپله مري. دا پاتې ورځې یې په غمونو کې سمه ولمبوئ! بغیر له ژونده نور هرڅه تې واخلئ! په یاد ساتئ! اغې ته ترصحته پت او ترپته محبت ګران دی.
سهار نرۍ وړانګه له کړکۍ تېرېدله، په هنداري لګېدله. انعکاس یې د دېوال لرګین پوښ روښانه کړی و. ما ته پکې د خوښۍ زېړی ښکارېده. هنداري ته ودرېدم. د هارون په سترګه مې ځان ته ټیټ او پاس وکتل. وېښتان مې خوشې کړل. له ډېر تورو الي ځلېدل. نیم مخ، اوږې او ملا مې پټه شوه. شونډې مې ویټې کړې. ما ویل په موسکا کې څنګه ښکارم؟ خوشحاله وم چې د بدبختیو سرچینه مې وموندله. نور به پرې نږدم چې ابلیس مې مینې ته ننډ شي. اوس به نو هارون هم ومني چې غولېدلی دی. له سیاسته به لاس واخلي. دا به یې تقدیر بدل کي. دواړه به ژوندي پاتې شو. خدای مهربانه دی د هارون پام به را واوړي. مینه به یې پیدا شي. اخی! له خونده ډک ژوند به نو هاغه وي. بېرته مې ټیکری په سر که. د مشورې لپاره د زرګل دفتر ته لاړم. هغه د موبایل په اندازه د ثبت اله کله چالانوله، کله بندوله. تلوېزون یې هم کوت. هلته پیر السبي غونډې ته وینا کوله:
– زما مسلمانو ورونو! دوعا وکړئ چې خدایه! زموږ ایمان ته خیر کې! دونیا ګوړئ له شیطانانو ډکه ده. یو ځوک به راشي تاسې ته به سل دروغ او رښتیا ووایي. ګوړئ یو په یو یې مه منئ! اول په موضوع خپل باور ښه حاصل کړئ! بیا یې ومنئ! کېدی شي په ما د ابلیس نوم کېدي. توبه نعوذبالله. وایي به چې ما خپله ولیده، داسې او هسې ښکارېده. دا او ها یې ویل. په اصل کې به خپله ابلیس وي. ځکه وایم چې له خپل ایمان سره ډېر پام کوئ! اغه ساتل غواړي...
ما ورو دروازه وټکوله، ننوتلم. د زرګل غومبرې په خندا ډډ شول. مخ ته راغی. دواړه پرکوچونو کېناستو. هغه د ثبت اله چالانه کړه. دده خپلې خبرې پکې وې. ویل دا اله یې نمونه راوړې ده. غږ یې صاف دی که نه؟ ما ویل ښه دی. په خندا شو:
– بس وامې خېستله. خبر شو مه پیرصیب درغلی و. دوه د خدای نازولي یو جای شوي وو. قیصه وکه قیصه!
هغه هره جمله داسې اداکوله لکه برقي ماشین چې لنډې لنډې بخۍ کوي. ما په آرامه ځواب ورکه:
– جنتي شې! پیرمیر ندی. ابلیس دی خدای وهلی. د شیطانانو پاچا.
– دقه سې!
هغه مخ تلوېزون ته واړوه. لکه څه چې ورياد شوي وي. بیا یې راته ژور وکتل. ما وویل:
– دلته یې پایتخت دی. لوی او واړه غولوي. بې اتفاقي اچوي. چې زه او ته څنګه اول هارون پوه کو؟ بیا ټول افغانان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرګل يو دم په زوره زوره وخندل. زه يې د خندا په علت پوه نه شوم. ما له ابليس سره د بحث کيسه پيل کړه. هغه سر ښکته اچولی و. خوشې خوشې يې د ثبت اله چالانوله او بندوله. په پای کې يې تېره راوکتل:

– ما ته پوښتنه پيدا شوه. ته کوم ثبوت لرې چې آسماني پرښته يې؟

زه لکه موږی ټک وهل شوم. له هغه ځخه مې د داسې پوښتنې توقع نه لرله. نه پوهېدم چې ولې ورته شک پيدا شوی؟ د هغه باور راته ډېر مهم و. بې خونده موسکا مې وکړه:

– جنتي شې! زه چې راغلم په عيدګاه کې رڼا نشوه؟

– چاته مالومه ده؟

– اغه ستاسې د مکتب کيسه چې مې وکړه.

– د بل چانه به دې اورېدلې وي.

زرګل جدي و. له ما لاره ورکه شوه. څنګه ورته ثابته کم؟ دلته مې د سپي په څېره شيطان وليد. لکه روانه سکروټه د دېوال له منځه دفتر ته ننوت. ما د مېز له سره د تلويزون رېموټ واخېست. زرګل ته په غوږ کې وپسېدم:

– زه دا د شيطان په اوږه بږدم. تاته داسې ښکاري چې په هوا کې ولاړ دی.

زرګل په شک سر وښوروه. زه شيطان ته مخامخ ودرېدلم. هغه موسکی شو. ما ويل:

– شکل خو دې د سپي دی. چې خبرې کوې که غاپې؟

– چې تا غوندې بدرنګه شی ووينم غاپم. غپ غپ غپ. هههههه

له خبرو سره هاغه هوا کلکه شوه چې د شيطان بدن نيولې وه. زه ښه نژدې شوم. لاس مې پر اوږه ورکېښود. ومې ويل:

– ستا خندا هم تر غپا کمه نده.

شيطان بيا له خندا سره په ملنډو وغپل. ما زرګل ته په هوا کې ولاړ رېموټ وښود. د شيطان پام شو. ځان يې بېرته سست که. رېموټ په زېړې ترکۍ قالينې ولوېد. شيطان لمبې وکړې. ما ته يې داړې وښودلې. وغورېد:

– ععععع، رذيلې!

دا ځل ما وخندل. شيطان په منډه بېرته ووت. زرګل وروځې بره کش کړې:

– بې شکه! ښې کوډې! او د شيطان سره د غږېدو ښه تمثيل! خبره داده چې زه ولې اغه نه وينمه؟

– جنتي شې! هغه د پېريانو حالت کې و. چې د بنيادم حالت ته واوړي بيا يې وينې.

– هههها هرې خبرې ته دې دليل سنجولی ده. مګر زه پوېږمه. يوازې ابليس خپل شيطانان ليدلی شي.

– داسې مه وايه وروره! تهمت ډېر درد لري. تا خو په تياره کې زما رڼا هم ليدلې ده.

– چاته مالومه ده چې دا د پرښتې رڼا ده که د شيطان؟ ښه ځه، مانه چيشی غواړې؟

ما يې په سترګو کې ژور وکتل. پوهېدم چې قناعت ورکول ورته سخت دي. بيا مې هم وويل:

– ته خو پوېږې، زه غواړم له هارون سره د تقدير په بدلولو کې مرسته وکم.

– هههه ته خو وايې پرښته يمه. دوعا وکه! تقدير يې بدلېږي.

– نه کنه. ددې وعده راسره خدای پاک نده کړې. ما ويل دواړه به هارون ته قناعت ورکو.

– چېرته بل کمقل پيدا که! زه وزګار نه يمه. بل سبا اته ويشتمه د اسد ده. د آزادۍ جشن ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زړه ډک شو . ځان راته تر پخوا ډېر يوازې ښکارېده. سينه مې درنده شوه. سر مې وګرځېد. مخ مې آسمان ته ونيو. سترګې مې پټې کړې. په زړه کې مې وويل «خدايه پاکه! پر ښتو ته ربښتيا هم پر ځمکه ژوند سخت دی. خو شيطانان پکې خوشحاله ګرځي. چې دا ولې؟» روانه شوم. په دروازې کې مې شاته وکتل:

– جنتي شې وروره! که باور نه کوې مه يې کوه! خو خدای ته وګوره، راز مې چاته مه وايه!

زرګل موسکی و. زه وپوهېدلم چې وبه وايي. د بنيادم وفا په ضرورت پورې تړلې ده. چاته چې ضرورت نه لري، د راز ساتل يې هم ضروري نه ګڼي.

هارون د ډاکټر دقيق دفتر ته ننوت. هغه په کمپيوټر کې وينا ليکله. تندی يې ګونجې و. سر يې جيګ که:

– په ښښني! دا پر ښته ډېره رذيله وختله. زمونږ پلويان د لارې باسي.

هغه پر کيبورډ ګوتې وټکولې. هارون په کټ کټ خندا کې سر وښوروه:

– اغه لکه شنی، چې ونښتله، خلاص. زه خپله تې پاذاب يمه. شرم، حيا؟ نه نه نه.

– خبر يم. زرګل راته ويلي دي. ته هم داسې وکه! وښيه چې پې ميين يې! ورسره سمله بيا يې پرېده! بې غمه به شو .

د هارون خندا وتښتېدله. په غټو خړبخنو سترګو کې يې اندېښنه پيدا شوه:

– نه مشره. مه کوه! زياتی دی.

– ندی کنه. داسې خلک ملت فاسدوي. د يو اېزت واخله، د ميلونونو بچ که! هم لذت هم خدمت. هههههه

– نه پوېږمه. خوشې لانجه به راله جوړه شي.

– زه يم کنه. په چا کې ری مه وهه! دوه ورځې ژوند دی. مزې کوه!

د هارون په سترګو کې اندېښنه په ځای پاتې وه. لکه پرېکه چې نه شي کولی. يا يې په ډاکټر دقيق باور نه درلود، يا د خپل زړه او وجدان تر فشار لاندې و، يا زما له زوره وېرېده. بالاخره يې سر وخوځوه، ووت.

زه له مدني فعالانو څخه خفه هوټل ته راغلم. هغوئ هم په ابليس سر ورکوه. موبايل مې وکوت. د زرګل له خفګانه دوه اونۍ اوښتې وې. خو زه لاهم زنګ ته منتظره وم. تشناب ته لاړم. له جامو سره د يخو اوبو شرشرې ته ودرېدلم. د هارون غبرګې ته مې زړه ال و ول کېده. لکه ټول عمر چې له غمونو څخه هلته پټه شوې يم. مګر ورتللی نه شوم. د هغه بد بد کتلو د زرګل تر کنځا ډېره ځورولم. د موبايل غږ شو . له اوبو وچه ووتلم. نا اشنا شمېره وه. ښځې وپوښتل:

– پر ښته يې؟

– بدبختانه هو .

– زه د زرګل ښځه يمه. مالې يو وار تا ووينمه. ته به زمونږه کره ری نشې؟ ايوانان نشمه پرېښودلی.

زما په مغزو کې د پوښتنو سېل وبهيد. پر تخت کېناستم. ومې پوښتل:

– جنتي شې! څه خبره ده؟

– بيا درته ويمه. امدا اوس ری شه! چې بيا نه کېږي.

ما خدای خدای کول چې له زرګل سره مې پخلا کي. خوشحال خان مېنې ته ورغلم. سورمخې ښځه په کانکرېټې انګړ کې ولاړه وه. مخونه مو وجنګول. غومبرورو ماشومانو د زردالو په سيوري کې لوبې پرېښودې. ما ته يې سلام واچوه. په ما ډېر خوا ږه ولګېدل. د لمنې په جيب مې لاس ننوېست. يو ککو مې هلک او يو نجلۍ ته ورکه. هغوئ په کمکۍ ژبه مننه وکړه. زما په ټول وجود خوندوره څپه تېره شوه. ومې ويل:

– وی، قوربان. جنتي شئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوئ د ککو په خوراک اخته شول. زه په کوټه کې په یاسمني توشکه ودرېدلم. یاسمني پرده مې لېرې کړه چې رڼا شي. په الماری کې د زرګل د ماشومتوب تصویر کتمټ زوی ته ورته و. ما البم را واخېست. ښځې په پتنوس کې میوه داني او د پیالو سپین سیټ راوړ. ما د زرګل تصویرونو ته خندل. د ښځې غټې بادامي سترګې بې واره تاوېدلې. وبنګېدله:

– وبښه خورې نو! په زیامت شوې نو.

– جنتي شې! نه نه، ولې؟ ما هم غوښتل تا وګورمه.

ښځې په غټو غټو وکتل. یودم مې ښو ته ولوېدله. په ژړا شوه:

– خدای ته وګوره! مه کوه! د سیال پلار پرېده! دقه دوه ایوانان مې دي. دا مه خواروه!

هکه حیرانه شوم. له متې مې ونیوله. جیګه مې کړه. ومې ویل:

– وی الا! ولې ولې؟ ما څه کړي؟

– اغه د خولې نه کلیمه غورځوي، ستا نوم نه. بېخي بدل شوی ده. دا زوی مې وینې؟ جوړ نده. مړ به شي. خیر ده نو چې نور بچي نشمه راوړي، دوه خو لرو. زرګل نور چیشی غواړي؟ ای په مونږه زړه وسوزوه! ته دونه ښیسته یې. هر ځوان دې غواړي.

ما هغه په غېږ کې ونیوله. په مخ مې ښکل کړه:

– جنتي شې! نا. ته پوه نه یې. زرګل زما ورور دی. دین په دونیا ورور. ته مې خور یې.

– ویمه راپورې وخانده! لاړې راتو که! سپېرې راکه! خو صدقه دې شمه! سرې مې پرېده!

– وی دا څه وایې؟ خدای دې نکي! بې ایمانه دې شم که دروغ وایم! دا دوه اونۍ مې بېخي لیدلی ندی. هو.

د ښځې زړه لړ ولګېد. سر یې وخوځوه. ما البم بېرته کېښود. سترګې مې حویلۍ ته واړولې:

– ای خورې! زما دې سودا کړه. ته هلک راوله!

ما غوښتل په عمل کې ثابته کم چې هغې او اولادونو ته یې نېک نیت لرم. ښځې غږ که:

– سیاله زویه! قوربان دې شمه! دلته ری شه!

ما هلک په غېږ کې ونیو. رنګ یې زېړ و. په غټو غومبرو مې ښکل که. بدن یې هم تود و. ومې پوښتل:

– ځان دې دروند دی؟

هلک سر وخوځوه. ښځې ته مې کړ:

– په ما باور کولی شې؟

هغې هک پک کتل. نه یې «هو» ویل نه «نه». ما روښانه کړه:

– شیطان پکې دی. هو. ماته درې قلمان راوړه! شیطان تې باسم.

نجلۍ په منډه پنسلان راوړل. ښځې زوی کش که:

– نه خورې! ډاکټر ویلې ستونی یې ده. ته مې مېړه پرېده! امدا بس ده. ټول عمر به دوعا درته کومه.

– جنتي شې خورکۍ! مه کلکېږه! ددغه مرض همدا علاج دی.

ښځه زړه نا زړه شوه. ما سیال بېرته واخېست. پوښتنه مې وکړه:

– مستي کوو؟

هلک موسکی شو. ما یې پنسلان د ګوتو ترمنځ ننوبستل. په زړه کې مې سورت ووایه. د هلک پنجه مې کېکاږله. هغه په چیغو وژړل. خو شیطان ترې ونه وت. ما دویم او درېیم ځل هم زور وکه. هلک کریکې وهلې. زما زړه ورسره قلم قلم شو. مګر د شیطان پته ونه لګېدله. ښځې زوی کش که. زه سخته پښېمانه وم. ببښنه مې وغوښتله. هغه له غصې پړسېدله او تشېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه قوربان زویه قوربان! ای! وځه مړسترګې مکارې! ویمه په غضب شې! هره شرمېدلې رې شې ډاکټره یمه. وځه!
په تېل وهلو یې وباسلم. ما خپلو لړزنده لاسو ته کتل. ما ویل دا راباندې څه شوي؟ مرض راته سم معلوم نه شو عمل مې وکه.
پرېښتې خو دا سې نه کوي. چورت مې ډېر خراب و. زړه مې بیا د هارون لیدو ته وشو. خو عقل ویل مه ځه! تېر ځل دې هېر شو؟ بیا
به دې سپکه کي. مګر زړه هلته د روح هوسایي او له غمه نجات لیده. ویل د پییر السبي له اصلیته به یې هم خبر کو. بالاخره د زړه
پله درنه شوه. یو مهال په احتیاط د هارون دفتر ته ننوتلم. هغه غټې خړېښنې سترګې واړولې. زه ورپېړدېدم. هغه سور مارکر د
افغانستان له نقشې جیګ که. پیکی یې له تندي پورې وهه. له جیګري کوچونو راتېر شو. غټلاس یې په موسکا وغځوه:
– په خیر رالې!
زما هېڅ باور نه کېده. بې حده خوشحاله شوم. لاس مې ورکه. زړه مې راغونج شو. لکه ټوله چې د هغه په ورغوي کې ننوتې یم.
لکه د دونیا له سختو کړاوونو چې هلته پټه شوې یم. لکه ترا اوږدې ستړیا وروسته چې مې د دمې ځای موندلی وي. سا اخېستل
مې عمیق او ستونی ډک شو. غوښتل مې خپله خوشحالي په ژړا او چیغو وباسم. د هارون غږ بیداره کړم:
– څنګه ولاړه یې؟ راځه کنه!
ما مخالفت نه درلود. ځمکې ته کېوتې ددې لپاره وم چې ځان هارون جان ته وسپارم. د هغه په جنتي غېږه کې ډوبه شم. چېرته چې
یوازې کیف وي او بس. هغه مخکې زه ورپسې وم. لکه سیند چې مې په خپله خوښه وړي. هارون یو کوچ ته اشاره وکړه. زه پوه نه
شوم چې ولوېدم، که سمه کېناستم. سترګې مې په خپل ګران کې وې. خوله مې نه راټولېدله. هارون د چای په ترموز پسې د کار د
لوی مېز شا ته لاړ. زه وارخطا شوم چې ګران مې له لاسه ووت. بې اختیاره روانه شوم. پښه مې د ښیښې په وړوکي مېز ولګېدله.
تیندک مې وخوړ. بېرته په کوچ کې ولوېدم. درد له خیالونو وباسلم. پښه مې کلکه ونیوله. هارون راغی. راکوږ شو. په ما یې
بوی له حده تېر خوږ ولګېد. هغه وپوښتل:
– جوبله شوې؟ ته چای واله! زه به چا له وویمه چې ملهم راوړي.
هغه په ملا نیغ شو. ما نه غوښتل چې هارون ووځي. ومې ویل:
– نه نه. جنتي شې! رکه روغه یم.
– ولا دا زویمړی هډوکی چې ولګېږي د سړي له سوږمو لوګي وباسي.
زه موسکۍ شوم. سر مې وخوځوه. ومې ویل:
– ښه یمه. ته تشویش مه کوه!
– ځه شوکر.
– شوکر دې په ځان شه!
زما زړه بیا باغ باغ شو. ګران مې په درد دردېږي او په رغېدو خوښېږي. وه خدایه دا څومره لویه نېکبختي ده؟ هارون مخامخ
کېناست. په سور مارکر یې د چای ګیلاس او وچې مېوې ته اشاره وکړه:
– واله کنه!
ما ګیلاس جیګ که. په زړه کې مې تېر شول «داچای راته هارون جان اچولی دی» شونډې مې نرمې د ګیلاس په ژۍ کېښودلې.
وړوکی غړپ مې وکه. هارون کټ کټ وخندل:
– ولا د چای سکل ام تا غوندې وي.
ما هم ورسره وخندل. هارون وویل:
– ما غوښتل ودې وینمه. د خدای رحم له ګوره! ته خپله رالې.
زما په بدن بیا خوږه څپه تېره شوه. هارون زما راتګ د خدای رحم ګڼي. ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– جنتي شې! چې کله په پاک نیت څوک غواړې خدای تعالی پکې برکت اچوي.
هارون سر وښوروه:
– تا ما سره څو نه ښه کړي. او زه څو نه ناشکره ومه. ما ویلې ښښنه وغواړمه.
– نه نه، مانه هېڅکله ښښنه ونه غواړې، او مننه ونکې!
– ولې؟
– خفه کېږم.
هارون سر وړاندې که:
– زه تا خفګان له چرته پرېدمه؟
دواړو وخندل. ما بیا د چای هماغسې غړپ وکه. هارون وپوښتل:
– اول دا وایه چې څه له راغلې یې؟ اسې نه چې په غورو غورو کې دې هېر شي.
– نه نه. ما ویل چې پس له ډېره وخته دې وګورم. اووو... او ووایم چې د پیرالسبې نه ځان وساته!
– ولا چې ماله ام یادېدې. پیر صیب نه ولې ځان وساتمه؟ پوی نشومه.
– جنتي شې! وبه یې نه منې. هغه ابلیس دی. په ټوله معنا.
هارون اول غلی شو. وروسته یې کټ کټ وخندل. ما غوښتل کیسه ورته وکم. هغه لاس وڅنډه:
– د دونیا په خبرو اور پورې که! څه چې چکر ووهو! سات تېر کو!
ړوند له خدایه څه غواړي – دوه سترګې. زه لا زیاته خوشحاله شوم. پرېده چې ساجده مو ووینې. ساجده څه، پرېده چې ټوله دونیا وګوري چې هارون زما دی. دواړه په قرغه کې پر غونډیو ګرځېدلو. هارون له زرګل سره د کونړ د چکر کیسې کولې. په ما یې دروند غږ لکه خوندوره موسیقي لګېده. وروسته په جیګو زانګوګانو کې کېناستو. زه نه وېرېدم. خو هارون پنجره کلکه نیولې وه. ما ته په کتو وشرمېد. خوشې یې کړه. ویې پوښتل:
– په جوند کې دې ټولو نه زیات څه شی خوښېږي؟
ما غوښتل ووایم «ته». مګر بیړه ښه نه وه. هارون مې جواب ته منتظر نه شو. ویې ویل:
– زما ولا لوی آرمان دی چې یو څوک ولرمه چې سل په سلو کې راباندې باور وکي.
ما ویل چې ما یادوي. زړه مې هوا کوله. د هارون غږ بیا متوجه کړم:
– ساجوده. زه ورله څه نه کومه. اغه بیا ام اخوا دېخوا کېږي. ما ام پرېښنا ودله. څه بابا! خپل کار کوه!
زما په خیال کې د ساجدې رټل وګرځېدل. خفه شوم. ومې ویل:
– وی، بېچاره! په نرمه به دې پوه کړې وه!
– پرېده مړې! مینه کې چې باور نه وي مینه نشوه.
زانګو ودرېدله. موږ کېوتلو. د خلکو سترګې را واوښتلې. لکه هارون چې یې پېژندلی وي. هغه مخ ما ته که:
– جوند اغه چا کړی چې د نن نه خوند الي. په سبا کې ری نه وهي. سبا خو اسې ام مالومه نده. مالومه ده؟
ما په مینه ورکتل. مګر هغه په غلطه و. زه یې باید فکر سم کم. ومې ویل:
– مګر نن او سبا دواړه په تقدیر کې وي. هوښیار بنیادم خپل تقدیر په خپله خوښه جوړوي. چې هم یې نن ښه شي هم سبا.
– نه نا. اغه بېل بحث دی. خو په مینې کې سبا موهم ندی. دا راسره ومنه!
زما سر سم خلاص نه شو. خوله مې ویته کړه. دواړه د موټر په مخکې سیټ کې کېناستو. هارون وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ته میینه شوې یې؟
ما په غټو غټو کتل. چورت مې وهه چې «هو» ووایم که «نه»؟ هارون په خندا ګوته ورکوله:
– «نه» دې ګوره نه منم! سالم انسان یې کنه. هاو، ښځې حال نه وایي. څوک یې بیا زوی له نه غواړي. ستا نو څه غم دی؟ ولاچې د لسو بچو سره خو دې ډولۍ له جیګه کې. امدا اوس به زما په شمول سل درپسې مړه وي.
زما سترګې لا ټیغې شوې «هارون د مینې اقرار وکه. وه خدایه! خوب وینم که وینښه یم؟» ما تور ټیکری له ځانه تاوکه چې د بدن رڼا مې د موټر په سیوري کې معلومه نه شي. مازیګر د هوټل مخ ته کېوتلو. ما وویل:
– جنتي شې! هېڅکله مې دومره ساعت نه و تېر شوی. ډېره زیاته مننه.
هارون موسکی شو. بیا یې د شهادت ګوته ورکوله:
– نه نه نه نه! اغه چا ویلې؟ ښښنه غوښتل او مننه کول به نه وي.
دواړو وخندل. هارون زما لاس ونیو. ویې ویل:
– د خدای پامان پرښته جانې! آرامه شپه درله غواړمه!
ما غوښتل ټول عمر ورسره لاس په لاس اوسم. مګر نه پوهېدم چې هغه څه نظر لري؟ خو نن مې په زړه کې امید ډېره شو. که موږ همداسې روان وو نو زر به له خیره هرڅه سم شي. خوږ احساس مې په رګونو کې ګرځېده. خوشحاله وم چې ځمکې ته راغلې یم. که نه، داسې شېرینې شېبې به مې کله لیدلې؟ خپل لاس ته مې وکتل. لکه وینه تک سور و. ومې خندل «پروا نکوي. هارون بنیادم دی. جنسي غریزه لري. شیطان یې خامخا زړه ته هوس اچوي» سهار هغه په موبایل کې وویل چې پس له غرمې وزګار دی. خو غرمه میراثمړې لکه د پېړۍ پای، هېڅ نه رسېدله. د هوټل د ټلیفون سیټ وترنګېد. د هرکلي مسئول د زرګل د راتګ خبر راکه. ما په زړه کې وویل «هغه پوه شوی چې د زوی جوړولو ته یې زما نیت پاک و. د خپلې ښځې لپاره ښښنه غواړي» هنداري ته وځغلېدم. اوږده لمنه لکه چترۍ جیګه شوه. په خیال کې مې وګرځېدل«دلته چې دې بخت راسته شي، خوشحالۍ لکه د شرشرې اوبه سر په سر راځي» د هرکلي ځای ته لاړم. موسکا مې په شونډو پسې ښښتې وه. مګر زرګل ګردې ورې سترګې برګې کړې:
– تا ته چا ایجازه درکړې وه چې زما کره ری شه! آ؟
زه لکه مهربانه خور له خندا شنه شوم:
– جنتي شې! ورېندار راته...
بېرته مې خوله ونیوله. هسې نه چې هغې له مېړه پټه کړې وي. په ټوکه مې وویل:
– وروره! لکه چې مېلمه دې نه لګي. آ؟
– خدای مې دې ستا ورور نکي! ته چیشی یې؟
زه پوه شوم چې خبره جدي ده. اندېښنې مې خوښي له تنه وشړله. په آرامه مې وپوښتل:
– جنتي شې! څه شوي؟
– څه شوي څه مانا؟ د سیال ګوتې تکې شنې اوښتي. ایچیشی نشي اخېستی.
– وی قوربان! زه ډېره پښیمانه یم. بد شوي. څه وکم؟ اوس...
– نو تا نه چا غوښتي وو، چا؟ ای ای! په خدای چې په زوی مې چیشی وشي کنه، جوندی دې خورمه.
د هرکلي مسئول، هزاره ځوان راروان شو. ما اشاره وکړه چې مه راځه. زرګل ترلږ غورېدو وروسته لاړ. زه په کوټه کې پر تخت پرېوتلم. سترګې مې پټې کړې. ښایسته شېبه مې ژوره سا اخېستله. پاڅېدم. لپټاپ مې خلاص که. په نېټ کې مې طنزي هایکوګانې واورېدلې. خو فکر مې بدل نه شو. تروخت مخکې د شهرنو پارک ته لاړم. ډېر ځنډ منتظره وم. بالاخره هارون راغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ما داسې خوږ ولګېد لکه پر دوزخي د جنت وږم. ټوله ورځ ورسره وګرځېدم. زرګل مې بېخي په یاد نه شو. مازیګر د هوټل د هرکلي په ځای کې د بېلېدو وخت راورسېد. زما بدن مړاوی شو. خو داځل لکه هارون چې مې د زړه اواز اورېدلی وي. ویې ویل:

– ای جینۍ! ستا کوټه څه رنګه ده؟

ما هزاره ځوان ته وکتل. یو مېین د بل د زړه نه خبر وي. هغه سر وخوځوه. په کوټې کې مې ټول څراغونه ولګول چې د بدن رڼا مې پټه شي. هارون عجیبه مست مست ګرځېده. خندل یې. تشناب ته یې سر دننه که. الماری یې وکتله. ویې پوښتل:

– دا ستا کوټه ده که د بل چا؟ ستا جامې چرته دي؟

– همدا دي کنه. ولې؟

– دا؟ هههها، دلته خو یوه بې موره او بې پلاره جوړه بنده ده.

– څه یې کوم؟ ډوډۍ خو نده چې یو وار وخوړل شي. بله جوړه مې ځان کې ده. کله یوه اغوندم کله بله.

ما د یخچال دروازه خلاصه کړه. هارون په زوره زوره وخندل. ویې ویل:

– یره منم دي. دا ځینې خو د شلو زرو جوړه یو وار اچوي، بس. ځان ښیي. خو څه؟ زمونږه صنمې، له موره شلغمې.

ما وخندل. د مڼې جوس مې وباسه. همدې ورځې ته مې ساتلی و. هارون د مېز څراغ ولګوه. سترګې یې وبرېښېدې. بند یې که. پر تخت یې په ملاستو ټوپونه ووهل. د پوستوالي صفت یې وکه. هغه مې کله دومره شوخ لیدلی نه و. ما د جوس ګیلاس راوړ. هغه له منګولې ونیولم. زما پوستکی بیا لکه وینه سور شو. سترګو ته یې ځیر شوم. چې نیت یې معلوم کم. هغه وپوښتل:

– ای دا لاس دې ولې؟

– خیر دی. بېرته ښه کېږي.

هارون جوس په یوه سا وسکه. زما د لاس سوروالی ورو ورو کم شو. هغه کړس کړس وخندل:

– اوهههههاو! کمال دی. ای ته څونه نازکه یې؟ راځه زما څنګ ته کېنه کنه مړې! که په ما باور نلرې؟

– جنتي شې! دا څه وایې؟ په تا له ځانه تېره یم.

– نه ربښتیا؟ ته ام ماسره مینه لرې، آ؟

ما سر وخوځوه. هارون له تخته خېز که. ویې ویل:

– اوهههههاو! ولا ایځ باور مې نشي.

– وه خدایه پاکه! زه دلته یم ستا لپاره.

هارون په کوټه کې له خندا شین وګرځېد. تا به ویل له ډېرې خوښۍ به ټوپونه ووهي. ما زړه نا زړه وپوښتل:

– جنتي شې! ته هم زما لپاره سیاست پرېږدې؟

– ستا دپاره؟ ستا دپاره دونیا پرېدمه. سیاست څه شی دی؟

ما ته تر ټولو ښه ډالۍ همدا وه. موسکۍ شوم. سترګو مې نم وکه. هارون په دروازه کې وویل:

– سبا بیا غږېږو. اوس خوږه شپه ګرانې!

د ګرانې کلمې زما اوښکې وڅڅولې. له ځان سره مې خندل. په کوټې کې مې د هارون هر قدم یادېده. د مېز د څراغ مخ مې ځان ته واړوه. ومې لګوه. بېرته مې بند که. پر تخت مې هماغسې ټوپونه ووهل. غوښتل مې پوه شم چې هارون څه احساسول. سبا بیا دواړه د ښار په مختلفو برخو کې وګرځېدو. کله چې مابنام هوټل ته راغلو د واده نېټه مو وټاکله. هارون وویل:

– ای ګرانې! زه وایم چې مونږ لکه دوه کوترې ټول عمر جوړه اوسو. اوس خو به راباندې باور کوې؟

زما له ډک ستوني ډپ غږ ووت:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– سل په سلو کې زړ ګیه.

هارون له لاسه ونیولم. پر تخت یې نرمه سملولم. زه د خپل ګران غټو خړبخنو سترګ ته ځیر وم. دونیا مې نه لیدله. لکه د ژوند د حقیقي خوندونو په سیند کې چې لاهو اوسم. هارون ورو ورو خوله زما شونډو ته نژدې کوله. خو بدن یې رېږدېده. لکه ځوک چې یې په زوره ټېل وهي. هغه بېخي نژدې شوی و چې دروازه وټکېدله. زه له خیالونو ووتلم. پاڅېدلم. هارون لاس واچوه:

– مه یې خلاصوه!

د هغه غږ نری شوی و. دروازه بیا وټکېدله. ما د هارون لړزنده لاس ته وکتل. ومې ویل:

– پرې مې ده کنه! هلته ګارسون بېچاره ولاړ دی.

– نه، سمله! اغه بېرته ځي.

– جنتي شې! ما ډوډۍ راغوښتې.

د هارون لړزېدل کم شول. سینه یې له هوا ډکه او تشه کړه. ویې ویل:

– نه یې خورو. د مینې خوند مه خرابوه!

– نه کنه. د مینې خوند ولې خراب شي؟ هغه منتظر دی.

– د امدې ځایه جواب ورکه، ځه!

ما خپل سور لاس ته وکتل. شکي شوم. نظر مې د هارون په سترګو کې ژور خښ که. ومې پوښتل:

– ته نو څه غواړې؟

– مینه کنه.

– څه ډول مینه؟

هارون په موسکا زما شونډو ته اشاره وکړه. ما وویل:

– جنتي شې! پام چې مینه او هوس ګډ نکې! مینه عزت ته وایي. مینه شرافت، انسانیت ته وایي. مینه مېین ته د خوښۍ د ورکولو او د غم د اخېستلو تلوسه ده. او دا شیان سرۍ د چانه نه پټوي.

د هارون څېره مړاوې شوه:

– ګوره ستا دا کارونه مې نه خوښېږي. ولاچې امدا اوس راباندې باور ونکې واده ام نه درسره کومه.

وه خدایه! په دونه وړه خبره دونه غټ عکس العمل؟ بدن مې سست شو. ما ویل:

– جنتي شې! خپله دې د واده وویلې.

– راشه نو! ام یې زړه کېږي ام ساړه.

هارون یودم راټوپ که. لکه غټ زمری چې پر وړې هوسۍ کېوځي. ما په زوره ټېل وهه. لکه توپ وار شو. بیا هم نه ټینګېده. ما په ځمکه سملوه. ګونډه مې په ټټر ورخښه کړه. له درده وسونګېده. خوشې مې که. هغه په چوکۍ غونج کېناست. سینه یې سولوله. سا یې هم سوزېدله. له شرمه یې پاس نه کتل. ما له ګارسون څخه خواړه واخېستل. هغه په دهلېز کې روان شو. ما غږ که:

– وروره! زما مېلمه هم ځي. لاره ور وښییه!

هارون تېز ووت. ما ورپسې کتل. زړه مې بېخي کنګال و. لکه ټول امیدونه چې ورڅخه ډیلیټ شوي وي. د قابلي پلو بوی بد ولګېد. د خزلو په ټیم کې مې چپه که. د ځان د آرامولو لپاره د تخت په منظمولو اخته شوم. خو چورت مې نه بدلېده. د بنیادم ژوند راته عجیبه معما ښکارېدله. بې شمېره جوابونه لري. هرجواب یو وخت سم، بل وخت غلط وي. تکړه شه! د وخت سره سم جواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیدا که! اخېر دې نتیجې ته ورسېدم چې موږ یو د بل په خبره پوه شوي نه یو. که نه داسې به نه کېدل. زړه مې نه صبرېده. سبا دفتر ته ورغلم. چوکیدار ورته ټلیفون وکه. زه د چمن په منځ کې پراوږدې چوکۍ کېناستم. یو وخت مې د هغه غږ واورېد:

– ای ای ته څه بلا یې؟ ټول خلک درنه پاذاب دي. اوس دې بیا څه غم راوړی؟

په لاس کې یې کاغذونه وشرکېدل. زه غلې پاڅېدم. ومې ویل:

– ما وبښه! ما بنام ښه ونشوه.

– هه، په بښنه غوښتلو ام پوهېږې؟

هغه کاغذونه پر چوکۍ کېښودل. یاداشتونه پکې وو. مطبوعاتي کنفرانس یې درلود. ما ویل:

– جنتي شې! یو بل خو سم وپېژنو کنه. فکر کوم د واده په باب زما او ستا نظر فرق لري.

هارون له قهره کټ کټ وخندل:

– کوم واده؟ کېنه مړې! دونه هم کمقل نه یمه چې ځان له غم په بیه والمه. تانه پیرصیب خلاص ندی. خوابښې خسر خو به باد او بهکه وي. پوهېږې؟ که پس د محمده پیغمر پیدا کېدو اغه به پیر صیب و.

– وه خدایه! اغه ابلیس دی. په خپله خوله یې وویل.

– توووبه! ای ای! که بیا دې په پیر صیب پسې خبره وکړه کنه...

– خدای ته وګوره! لږ ستر ګې خلاصې که! هغه ستا مرګ غواړي.

– او ته مې جوند غواړې؟

ما سر وخوځوه. هارون وپوښتل:

– ولې؟

– جنتي شې! ستا ژوند ماته تر ځانه موهم دی.

دې کې نابېره ساجدې زموږ له شا څخه غږ که:

– شه شه شه! بې غمه مزې کوه بالا! زه د اوله پوهېدمه چې ته درواغ وایې.

موږ مخ واړوه. هارون په ټوپ له چوکۍ پاڅېد:

– نه نه، ساجو. په خدای چې ما تاله دروغ ندي ویلي.

– شه نو دا چیش دي؟ آ؟ آ؟

– دا خو...

د ساجدې زړه ډک شو. لاس یې جیګ که:

– بس! بس! درواغ بس دي! ته یو رذیل، بې ارزشته اینسان یې. سر دې خلاص سو؟ ګرسره زما ومخ ته رانسې بالا!

ساجده په ژړا روانه شوه. هارون ورپسې منډه کړه. شېبه پس مړاوی ستون شو. ما ته یې برګ برګ وکتل:

– وینې څه بد دې وکړل؟

زما هم زړه ډک و:

– جنتي شې! زه هېڅ نه پوهېږم. تا خو ماته ویل تا سره مینه لرم؟

هارون غږ جیګ که:

– دروغ مې ویل. زه په اغې لکه لېونی میین یمه.

– دا نو څنګه چل دی؟ میین په هغې یې، هوس دې په ما راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هارون غاښونه وچيچل:
– هه، ولاکه دې کيسه کې ام يمه. اغه يو کارو، ونشو.
او ښکو مې کتلو ته مزاحمت کوه. لاس مې په سترګو تېر که. ومې ويل:
– ساجده خور هم تا غونډې ده. مينه تاسره لري، نرمه نرمه بل ته کېږي.
د هارون سترګې بوټې بوټې راووتلې:
– څه شي څه شي؟ ته اوس په ساجو تور لګوې؟
– رښتيا وايم. د مهرباني موسسې د مشر سره يې وران وران خندل. تاسې دواړه خبرې پټوئ. دا څنګه مينه ده؟
– تاله يې څه؟ ته مونږ په جنګ نشې اچولی. ته دې خپلې بټې سرې که!
ما سترګې ښکته واچولې. په ستوني کې وبنګېدم:
– زه بټې نلرم.
– هاو کنه. ته نو څه شی لرې؟
– زه تاسره په رښتيا مينه لرم.
– هههههه زه د اوله پوېږدمه چې ته لېونۍ يې. ته ولاکه مينه بېخي پېژنې.
زما د سينې تخته کېکاږل شوه. ومې ويل:
– دلته مينه درد دی. مينه ځورېدل دي. مينه د هر سپکاوي زغمل دي. تر اوسه خو همدومره پوېږم.
– آفرين! مينه ځان په زوره د چا لمنې له غور ځول ندي.
– دا څه وايې؟ ما؟ وه خدايه پاکه! ما څه کړي؟
– تا امدا اوس ماله ونه ويلې چې مينه درسره لرمه؟
ما سر وخوځوه. هارون وخندل:
– پاکه جينۍ نو الک له داسې وايي؟
– جنتي شې! ما د زړه خبره وکړه. دې کې نو څه ناپاکي ده؟
– هه، دې کې څه ناپاکي ده؟ ستا زړه له به هر ډول چټلې خبرې راځي، ته يې وايې؟ آ؟
– وی توبه! هيله کوم! زما زړه ته چټلې خبرې نه راځي. زما په پاکۍ شک مه لره!
– ولا که يې په لاره تلې يې. درې ورځې ماسره نه ګرځېدلې؟ داپاکي شوه؟ کوټې کې راسره يوازې نه وې؟
زما ارواح په بدن کې تنګه شوه. هارون د هاغه څه پيغور راکوه چې ده خپله غوښتل. هغه دوام ورکه:
– پاکه جينۍ لکه ساجو داسې وي. موټر کې راسره يوازې نه کېنې موټر کې. پوه شوې؟ څه وځه! رنګ دې ورک که!
زه له ډک زړه سره ووتلم. هارون سمدلاسه ساجدې ته ټلېفون وکه. هغې نه غوښتل چې ويې ويني. مګر هارون له غږونو پوه شوی وچې چېرته ده. ساجدې له دکاندار سره د خرڅ شوي مال حساب کوه چې هارون يې وليد. له دکانه ووتله. ځان يې پټ که.
وروسته په لاره روانه وه. غلې غلې يې پيسې شمېرلې. ناڅاپه يې هارون مخې ته ټکان ورکه:
– تا رښتيا د نوي ريس سره خندل؟
پيسې تيتې شوې. ساجده په ټولولو اخته شوه. چيغه يې کړه:
– ځغله لغړيه! څه د خپلو رنډيانو سره مېلې کوه! ګوره، شيطاني ام درته کوي.
– خبره مه تېروه! جواب راکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ته څوک یې؟
– خندل دې که نه؟
– بېخي مې خندل. په خندا چیش کېږ...
هارون په سپېره ووهله. چیغه یې کړه:
– ولې؟ ولې؟
د ساجدې مخ تک سور شو. پا څېدله. لړزنده ګوته یې د هارون سترګو ته ونیوله. شونډه یې وچیچله:
– که دې بل ځل وار وکړ، شه؟... زما دوې خویندې، دوې ورېنداري کونډې دي. وچې ډوډۍ ته یې نه رسېږم.
– بلهبانه نه وه؟ ته خو مرۍ اوبې، کالي ګنډې. دا لاس کې دې پیسې ندي څه دي؟
– چیشي؟ نه بس کېږي.
– دروغ وایې.
– نر غوندې.
– نو د ډوډۍ دپاره ایزت خرڅوې؟آ؟
– ټوله امدا کار کوو. ته یې نه کوې؟
– زه تا غوندې بې حیا نه یمه. ښا؟
– دا چیش دي؟ د بل پشې څټې چې پیسه داره سې.
– اغه ستا کار دی. ښا؟ ماله خلک زارۍ کوي.
– شه؟ زه دې لکه چې نه وینم.
– څه څه؟ ته څه شی وینې؟آ؟
– هرشی.
– اوس مې بېخي باور وشو. خبرې دې ام د بداخلاقو ښځو دي.
ساجدې په ژړا کې یو دم منډه واخیستله. زه د غم د غلطولو لپاره خوشې خوشې د شهرنو په مارکېټونو کې ګرځېدم. هغې هلته پیدا کړم. شیطانه یې وبللم. جنګ یې وکه. عجیبه سپکې سپورې، کنځا. ماویل زړه یې درد کړی دی. پرېږده چې تش شي! ماسپښین د هوټل په انګړ کې په دوو پښو ناسته وم. تنکي ګلان له شمال سره زانګېدل. زما په زړه کې تېر شول «تر سبا به ورژېږي. مګر بیا هم خوشحاله دي. له خپل لنډ ژوند نه خوند اخلي. نېکبخته دي. شیطانان نلري» چورت مې وهه چې څه رنګه د غورځنګونو مشرانو ته قناعت ورکم چې پیر السبي ابلیس دی. ټلیفون مې وترنګېد. ډاکټر دقیق و. خوشحاله شوم چې خپله یې تماس ونیو. هغه تر سترې مشي وروسته وویل:
– په ښښني! غږ دې مړاوی دی. خفه خو نه یې جینۍ؟
– نه، خیرو خیریت دی.
ډاکټر دقیق سره نېکټایي له غوټې ونیوله. یوې او بلې خواته یې کشه کړه چې سسته شي. ویې ویل:
– موټر درلېږم. زما مېلمستون ته راشه! یو سات به کېنو. کیسې به وکو.
ما ټلیفون له خولې لېرې که. وبنګېدم «هه، سبا به دا هم وایي چې یوازې راسره ناسته وې» د ډاکټر دقیق غږ بیا راغی:
– آ؟ څه دې وویلې؟ په زوره وایه کنه! ای ماسره نوې خبره ده.
– څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– په ټلیفون کې نه کېږي. ته خو یو وار راشه! زر دې نه توېږي.
ما چورت وهه چې نوې خبره به څه وي؟ ښه ښا، د پیر السبي له اصلیته خبر شوی دی. خوشحاله شوم. ما ویل:
– سمه ده. درځم. خو دفتر ته.
ما دعا کوله چې اټکل مې سم وخېږي. له دې سره به نه یوازې د هارون، بلکې د ټولو افغانانو ستونزې حل شي. د ډاکټر دقیق په دفتر کې د اوږدې کوڅې، سکرترۍ وویل چې مشر په جلسه کې دی. زه منتظره شوم. یو وخت د خلکو په ډله کې هارون هم ووت. ما ته یې وکتل. د ملنډو موسکا یې وکړه. زه یې په مطلب پوه نه شوم. کوټې ته ننوتلم. ګردکی مشر په فولادي دریشۍ کې د الماری هنداري ته ولاړ و. په څټ پراته وېښتان یې ږمنځول. په هنداره کې یې ولیدم. موسکی شو. ما وپوښتل:
– نوې خبره څه ده؟
– ههههه عجله دې نده؟ ما ستا مشکل ته حل پیدا کړی. ته...
سکرترۍ په مایک کې غږ که چې د چاپخانې سړی پر قرارداد غږېدل غواړي. ده له الماری څخه دوسیه واخېستله. ویې ویل:
– سړی وساته! زه بیا غږ کوم. پرښته جانې! ته کېنه کنه!
– جنتي شئ! پیر السبي ابلیس دی، همدا مو ویل؟
مشر کټ‌کټ وخندل. ګڼ برېتونه یې ارت شول. دواړه لاسونه یې له دوسیې سره جیګ کړل:
– په ښښنې! اول خو راځه د «تاسې» نه «ته» ته شو. «تاسې» د احترام نه پردیو ته ویل کېږي. او «ته» د مینې نه خپلو ته. دویم، ګوره ما سره ستا غم دی. ته نو ام داسې مکوه چې ګوناګار مې کې!
– وه خدایه پاکه! دا رښتیا ولې څوک نه اوري؟ او دروغ دستي مني. هغه ابلیس دی ابلیس. شیطان دی.
ډاکټر دقیق په موسکا بیا کوچ ته لاس ونیو. دواړه مخامخ کېناستلو. هغه دوسیه پرانېستله. سترګې یې جیګې کړې:
– یوه خبره راته رېښه وکه! اوس ته د پیر صیب سره د ښمنې کوې، که هارون له غور ځنګه باسې؟
– اح! وینئ ډاکټر صیب؟ ابلیس دا خبرې تاسې ته هم رسولې دي.
– هههههه ماته خپله هارون وویلې.
زه د هغه سترګو ته ځیر شوم. ویرېدم چې هارون ورته زموږد جنجال کیسه کړې نه وي. هغه موسکی و. لکه خبر چې وي. ما سترګې ځمکې ته واړولې. د ډاکټر دقیق غږ مې واورېد:
– په ښښنې! ما ویلې زه به هارون له غور ځنګه وباسم. ته به راسره واده وکې! زه له تا جار، ته له ما. ځنګه؟
ما ویل ښه نو دغې معاملې ته یې غوښتې یم؟ ډاکټر د دوسیې پاڼې واړولې. ما ته چورت راغی چې بنیادمان ولې خپله ښکې خرڅوي؟ د ګټې په صورت کې خو ښکې نه شوه. په غږ مې وویل:
– تاسې خو ښځه لرئ.
– هو. لرم یې. راباندې ګرانه هم ده! خو قسم دی ستا دپاره یې پرېدم.
– وی، توبه! ولې؟
– که ته سړی وې کنه، او ځان ته دې په آیینه کې کتلي وو، دا پوښتنه دې نه کوله.
– که مانه ښایسته پیدا شي؟
– بله مور به داسې لور را نه وړي.
– که پیدا شي؟
– ایڅ امکان نلري. ګوره! ماته مالومه ده. هارون تا ته ښه نیت نلري. ښا؟ خو زما مینه پاکه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه له هارون سره د بحث کيسه وکړه. ما يې مخ ته کتل. اورېدلي مې وو چې هغه اول واده په مينه کړی و. بيا په بلې مېين شو. د هغې لپاره يې اوله ښځه طلاقه کړه. چورت مې وهه چې نور به څو مره ودونه په مينه کوي؟ د هغه د ډارولو لپاره مې وويل:

– تاسو ته خو معلومه ده. زما دوست د پيرصيب دوښمن دی.

– ههههه ويم ری مه وهه ګلابو! زه پوهېږم پيرصيب. اوښان ساتل جيګې دروازې غواړي!

زه پوه نه شوم. هلته يې د پيرالسبي په مقابل کې درېدل ګناه بلل. دلته بيا درېږي. د هغه له زاريو سره سره مې ونه منله. له دې ځايه د بنسټپالو دفتر ته لاړم. ښه وهلی مولانا دومره خوشحاله شو لکه همدا چې يې د ژوند لوی آرمان وي. د جالۍ خولۍ يې په ګنجي سر کش کړه. وچو او تازه مېوو ټول مېز ونيو. ما هغه ته هم د پيرالسبي اصليت روښانه که. مولانا توبې وباسلې. نصيحتونه يې شروع کړل. ويل د پيرصيب غيبت سړی د خدای په عذاب اخته کوي. وروسته يې زما په صفتونو ځان ستړی که. په ما يې د زړه د بايللو وويل. د واده په صورت کې يې د دريو ښځو د طلاق وعده وکړه. ما ويل دا دواړه چا مشران ټاکلي؟

د سنبلې شلمه وه. ورځو منډې وهلې. لکه د ميزان اتلسمه چې د دروازې په خوله کې وي. ما نوکان سوانول. په زړه کې مې وګرځېدل «مشران قانع کول خو غر په غېږ کې نيول شول. راځه عامو خلکو ته به ووايم. ګوندې ويې مني» لپټاپ مې پر وړوکي مېز خلاص که. مقاله مې وليکله. خو په نېټ کې نه اچول کېدله. ادرسونه مې بند وو. نوی ادرس هم نه جوړېده. پوه شوم چې د ابليس کار دی. ټليفون مې راواخيست. له رسنيو سره مې تماس ونيو. هغوئ ويل د غورځنګونو په باب کنځلې هم خپرولی شي. خو پيرصيب هېڅ عيب نه لري. زرګل مې په زړه کې وګرځېد. څو ځله مې شمېره راوستله. مګر د هغه قهر مې سترګو ته ودرېد. د تماس جرئت مې ونه که. په دوو کې پاتې وم. نه مې هارون پرېښودی شو، نه مې کار نتيجه ورکوله. له ناچارۍ څخه مې وخت په نفلونو تېروه. سبا زرګل په خپله راغی. زه دومره خوشحاله شوم لکه څوک چې ورک اولاد ووينې. هغه خجالت و چې د منني په ځای يې لانجه وکړه. زما حال يې وپوښت. ما د رسنيو له انکاره خبر که. هغه ويل:

– مرکه به دې زه خپره کمه. خو دا به ما او تا دواړو ته تاوان وکي.

– جنتي شې! د مرکې نه تېره يم. بل کار کوم. د سنبلې په پينځه ويشتمه په حضوري چمن کې آزاده غونډه جوړوم.

– دقه سې! څوک به پکې وي؟

– ټول قشرونه. چې رسنۍ هم راشي. ته تش اعلان خپور که!

– په سترګو!

– بې سترګو مشې!

يو خو په دونيا کې دا شيطاني قانون دی، چې څوک تا غواړي ته يې نه غواړې، او چې ته يې غواړې تا نه غواړي. ما د هارون د بچولو او خپلولو لپاره غر او سمه نه ليدله. مګر هغه په موټر کې بل چا ته منتظر و. تر اوږد ځنډ وروسته ساجده له کوره ووتله.

هارون ورپسې شو. د کمپنۍ په بازار کې يې مخ ته ودرېد. هغې زرزې سترګې ورپولې. په آرامه يې وويل:

– خلک ګوري. لاره پرېږده! دورې سه!

– ساجو هيله کومه! ته زما يوه خبره واوره! بيا دې نه کلکومه!

– د چيش دپاره؟

– ولا چې زه تاله...

– ته زما ابغ نه کېږې. نا محرم يې. لاره پرېږده!

هارون تک سور شو:

– مه کوه کنه مړې! زه ستا هرڅه کېږمه. دواړه مينه لرو.

– شه؟ څوک وايي؟ زه ستا څه کرکه لرم. ته درواغجن يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه خدایه پاکه! دادې څه په شیشکه اړولی یمه؟ ښه ته راله وښایه! څه دروغ مې ویلي؟
– ما ته د بداخلاقې اینجلۍ په سترګه ګورې. مینه د ایغې سره لرې.
– اوهوووو! ام مړ ام پړ. منمه چې مخکې مې نیت ښه نه و. خو اوس درله ښایمه چې داسې نده.
– ضرورت نسته بالا. مخه ایله که!
د هارون په سترګو کې اوبه وځلېدلې:
– هیله کومه! ما د اغې ورځې نه خوب ندی کړی.
– بل دروا غ.
– قسم دی. ای ساجو! زارۍ درله کومه. بې تا مرمه. که وایې د ټولو مخکې دې ښپو له ولېږمه.
هغه ځمکې ته ټيټ شو. ساجدې کلک ونیو. ډکې سترګې یې وروا ړولې:
– ته څه خبر یې؟ زه امدا اوس لېونی یم. د اغې څېره مې په سترګو کې لکه زوزان چخېږي.
– وه ظالمې! زه خو تاسره یمه کنه. اوس چرته ځې؟
– سودا اخم. په خونه کې پرته وم. کوچنیانو بغارې وهلې. مورګانو یې ول وږي دي. کور کې شی لا نسته چې ور یې کو.
هارون روان شو:
– درځه!
– یه یه. زه یې خپله اخم.
– غلې شه مړې! قسم چې تاله وړوکی کار وکمه من من غو ښې المه.
– یه یه...
– دا کارونه پرېده ساجو! زمونږ په منځ کې ویش نیشته.
– پو ییږم. خیر ویسې! زه پیسې لرم.
– ته ښکاره که!
هارون یې دستکول ته لاس که. هغې کش که:
– ومې ول سته. دروا غ خو نه وایم. ځه بالا! ته به کار لرې.
– اوهوووو! یانې اوس ام رانه خفه یې.
– یه خو...
– راکه دسکول!
په دسکول کې د شونډو او نوکانو ارزانه رنګونه او د پوډرو قطۍ پرته وه. په جېب کې یې پیسو ایله د یوې ورځې خرچه پوره کوله. هارون مخ ته شو. له اوړو نیولې تر نسکو یې په بوجیو واخېستل. په زرنج کې یې بار کړل. ساجده ورسره اول ځل په موټر کې کېناستله. هارون نو عرش ته وخوت. د راډیو ستنه یې وګرځوله چې سندرې پیدا کي. څو ساجده خوشحاله وساتي. ستنه متېک ته برابره شوه. زه غږېدلم. ما ویل راتلونکې اونۍ خلک له لوی راز څخه خبروم. هارون تریو شو. ساجدې ته یې کړ:
– دغې غونډې له ځو. څلور ورځې پس ده. مونږ به دا بې شرمه خلکو له رسوا کو.
هلته زه د متېک راډیو له سټډیو څخه په خندا ووتلم. بیا مې د کامیابۍ امید پیدا شوی و. زرګل دروازې ته اشاره وکړه:
– ته راځه! یو چېرته ځو.
– چېرته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بیا به یې وګوري.
ما ته د زرګل چلند بدل ښکارېده. د پخوا په شان یې ټوکې او شوخي نه کوله. زړه مې نه و. د هغه لپاره مې ومنله. زموږ سپینه سراچه د خیر خانې په اوله حصه کې په لویې دروازې ننوتله. د ساتونکو کاره کتل مې خوښ نه شول. غبرګ سړي موږ ته د لوی باغ په منځ کې د فولادي ودانۍ لاره وښودله. ما له زرګل څخه وپوښتل:
– دا کوم ځای دی؟
– د ډاکټر صیب دقیق مېلمستون.
ما پښنه ونیوله:
– جنتي شې! دلته څه کوو؟ اغه ماته ښه نیت نه لري.
– ولې وېرېږې؟ زه در سره یمه کنه.
موږ د ودانۍ د لوی سالون په منځ کې د رسمي غونډو تر اوږد مېز تېر شولو. په درېو کونجونو کې د مختلفو کوچونو سیټونه وو. موږ په تورو کوچونو کېناستلو. تر لږ ځنډ وروسته ډاکټر دقیق په سپین ملي لباس کې راغی. څلور تنه غوټ غوټ ساتونکي ورسره وو. هغه موږ دواړو ته لاس راکه. زما ورغوی لکه وینه سور شو. زرګل ډاکټر دقیق ته وویل:
– داده! نور تاسې پوهېږئ کار مو!
ډاکټر دقیق په خندا ماته وکتل. بیرته یې مخ زرګل ته که:
– کور ودان! نر سړی یې. خپله وعده دې پوره کړه.
زه پوه نه شوم. کله مې یو ته کتل کله بل ته. زرګل وپوښتل:
– د جرمني کار به مې کله وشي؟ ایوانان مې پاذاب دي. بېګا پې حمله راغله. لکه سکروټه سره شول. د سترګو ګاټې یې دوه دوه ښکارېدل. وېرېږمه چې رانه مړه نشي.
– بې غمه اوسه! په دوو هفتو کې ویزې او ټیکیټونه وغواړه!
– خیر ویسې ډاکټر صیب! خو دوه هفتې ډېرې دي. زر نه کېږي؟
– کوشش به وکم.
زرګل پاڅېد. سیده له ودانۍ ووت. ما ورپسې منډه واخېستله. مګر ساتونکو ونیولم. ما نارې کړې:
– ای وروره! دا څه کوې؟ ما دلته مه پرېږده!
زرګل شاته ونه کتل. زه پوه شوم چې وغولېدلم. لاس او پښې مې ووهلې. خو په څلورو کسو مې زور نه رسېد. بیا مې چیغه کړه:
– ای وروره! خدای ته وګوره! ما هم بوځه! زه دې بچې جوړولی شم.
زرګل زما جوړول یو ځل لیدلي وو. په باغ کې تېز روان و. ساتونکو زه په کوچ کې وغورځولم. سربداله وم چې دا څه پېښ شول.
ډاکټر دقیق ټلیفون غوږ ته نیولی و. ګرځېده. ویې ویل:
– مولانا بچو! پتا سکه والوته. شرط دې بایلود! پیسې رالېږه!... هههههها نېکاح خو ستونزه نده. امداسې په هر ډګر کې ماته درکوم!... هههههها لاس دې خلاص!
زما زړه ډک و. ومې ویل:
– ای ډاکټر صیب! ولې؟ زما ګونا څه ده؟
هغه له لېرې موسکی شو:
– تشویش مه کوه! ستا پکې ګټه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه جنتي شي! په څه کې مې ګټه ده؟ دا چې په ما مو شرط وهلی؟ یا چې دلته بندي یم؟ ما پرېږده! خدای ته وګوره!
هغه په خندا راغی. مخامخ کېناست. ویې ویل:
– په بښنې! مینه ایچا په اسانه نده ګټلې.
– زه تا سره مینه نلرم.
– پیدا به شي. اوس داسې وبوله چې معامله مو وکړه. زه هارون له غورځنګه باسم. ته راسره واده کوې.
– وه ډاکټر صیب! چې مینه نلرم نو واده ولې وکم؟
– په بښنې! چې د هارون په شتون کې زما ګټه ده نو ولې یې وباسم؟
ما یې سترګو ته کتل. شخې وې. د وجدان ساپکې ختلې وه. بحث ګټه نه لرله. ومې پوښتل:
– واده کله دی؟
هغه تازه شو. لکه ما چې منلې وي. ساتونکو ته یې اشاره وکړه چې لېرې شي. ما ته یې مخ که:
– واده؟ څلور ورځې پس. د سنبلې په ۲۵مه. داسې شانداره به وي چې ټول یې یاد ساتي.
زما سودا لا زیاته شوه. د سنبلې په ۲۵مه باید د حضوري چمن په غونډه کې اوسم. یودم مې د کړکۍ په لور ټوپ که. په لاره کې مې چوکۍ جیګه کړه. لویه ښیښه مې وویشتله. چوکۍ د ښیښې له ټوټو سره چمن ته ولوېدله. زه په کړکۍ ووتلم. په چمن کې خوشې وم. ډاکټر دقیق په آرامه سیل کوه. ساتونکي په ما پسې شول. ما لاس نه ورکوه. یو وخت له څلورو خواوو محاصره شوم. بېرته یې راوستلم. ډاکټر دقیق موسکی و. برېتونه یې وخوځېدل:
– زه د ښځو حق پېژنم. څه کله چې ستا خوښه وي اهغه وخت واده کوم. صیبي شو؟
– نه، زما هېڅکله خوښه نده.
– داسې مه کوه نوووو. په بښنې! د پېښې نه تېښته نشته.
شا یې واړوله، لاړ. زه سسته پسته کېناستم. زړګل ته چورت ورې وم «څه پې وشول؟ د اولاد لپاره نه ځان ته ګوري، نه دنیا، نه اخرت ته. په اولاد کې څه جادو ده؟ هاغه د (اول ځان پسې جهان) خبره دروغ ده؟» تر سهاره ناسته وم. ډاکټر دقیق راغی. په موبایل کې یې ویډیو وښودله. ما لیدل چې هارون ته وایي سر له ننه ته دلته وظیفه نه لرې. هارون په قهرتاو راتاو شو:
– ای ډاکټر صیب! زه حیران یم. اغه جینۍ څه شی ده؟ په ښایسته نقاب کې شیشکه ده.
– په بښنې! هر څه چې ده زه پې میین یم.
– ولا زه مو مایوسه کړمه. یانې د غورځنګ نه تاسو له شخصي ګټې موهمې دي.
ډاکټر دقیق سترګې برګې کړې:
– تا ته چا د قضاوت واک درکړی؟ چې د غورځنګ په څه شي کې ګټه ده په دې زه ښه پوېږم.
هارون په کړه خوله وخندل:
– ههه، د غورځنګ ګټه په دې کې ده چې تاسې بله ښځه وکئ؟
ډاکټر دقیق سور شو. ساتونکو ته یې مخ که:
– نیم ساعت پس یې په دفتر کې ونه وینم!
هارون روان شو. مخ یې را وګرځوه:
– ماله کارونه ډېر دي. بنستپالو له ځمه.
ویډیو بنده شوه. ډاکټر دقیق بیا خپلې مردارې سترګې را واړولې. شونډې یې موسکۍ وې. برېتونه یې ورپېدل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما خپله وعده پوره کړه. ستا څه خیال دی؟
– زما خیال څه کوې؟ هغه له سیاسته ندی وتی.
– په ښښنې! اغه لتوکی ولاکه ستا په زحمت ارزي. ودې لیده چې ستا په باب څه وایي. پرېده یې!
ما تېره وکتل. هغه په موسکا زما لاس ونیو. ما کش که. هغه قصداً زما دواړه لاسونه کلک کړل. ما ټېل وهه. هغه وار شو. په څمکه ولګېد. ملا یې نیولې وه، پاڅېد. ساتونکي په قهر راغلل. ډاکټر یودم په خندا شو:
– باح باح باح! زمونږ بچي به سم پالوانان وي. آ؟ سخته تلوسه دې راواچوله په خدای.
ما ترې مخ وګرځوه. ډاکټر دقیق په احتیاط موبایل په ورغوي کې راکېښود. په تګ کې یې وویل:
– نازکې پالوانې! چورت دې ووهه! هر ډول لباس، طلا، کور چې غواړې غلام دې په خدمت کې دی.
هغه د جاپانیانو تعظیم وکه، ووت. زما زړه تنګ و. پاڅېدلم. په سالون کې وګرځېدم. ټلېفون مې راواخېست. زرګل ته مې زنګ ووهه. هغه د سرک په غاړه تناره ته ولاړ و. په کاغذ کې پېچلې ډوډۍ یې واخېستله، روان شو. ما وویل:
– وروره جنتي شې! اولادونه دې چېرته مه بیایه! ماته یې مرض مالوم دی.
– ښا؟ تا آسمانونو کې طب ویلی؟
– باور وکه! شیطانان ور ننوتي دي.
– دقه سې! بیا وایې؟
– دا څل ربښتیا ده. ته یو بې کینې کس راوله! په ګوتو کې دې لرګي ننباسي. سورت دې وایي! زور دې وکي! شیطانان وځي.
زرګل له قهره پخ وهل. ټلېفون یې بند که. سره له دې یو مشهورې ښځې ته لاړ. خلکو حاجي بي بي بلله. ټوله ورځ یې تلاوت کوه. د اینږیندو په کار یې غرض نه درلود. د هغې دم ګټه ونه کړه. وروسته یې بچي د جامع جومات امام ته بوتلل. هغه د ختم، د سقات، د نکاح تړلو پیسې نه اخېستلې. بیا هم د دم نتیجه هېڅ وه. زرګل په ټلیفون کې په ما بړک وهل:
– هی د شیطان لعنتي ذاته! هی رذیلې! زما د ایوانانو ګوتې دې بیا پلی پلی...
– نه وروره. هغه کسان به له کینې پاک نه وو.
– دسې پاک وو لکه د زم زم اوبه. هی خدای دې وشرموه! ښه مې وکړه چې ډاکټر ته مې وسپارلې. ایخ ښېښمانه نه یمه.
زه حیرانه وم. ما ویل دا څنګه چل دی؟ په بنیادمانو کې یوازې هارون بې کینې زړه لري بس؟ هغه هم اوس خرابېږي.
هاخوا ابلیس د پاچاهۍ پر تخت ناست و. ګرد چاپېر نیمه بربنډو ښځو نڅا کوله. هغه کله د چرسو له سګریټې لوخړې ویستلې او کله یې د اور د شرابو بوتل په سر اړوه. له مستۍ څخه به یې غږ که «واح شربتکې واح!» د ګوریلا په شان ببر شیطان نزدې ورغی. سر یې په تعظیم ټیټ و:
– زما ګرانه پاچا! د بدرنګې پربښتې کار وشو. ډاکټر دقیق وګټله. مولانا یې جینګې داړې پرېښود.
ابلیس لاسونه وغځول. هغه یې کلک په مخ ښکل که. ویې ویل:
– لعنت په بنیادم! ته په ما ډېر ګران یې ببرو. څکه مې د امنیت وزیر کړې. ای! پربښته به ښه څورېږي نو آ؟
وزیر ببر سر وخوځوه. ابلیس کړس کړس وخندل:
– ډېر ښه! داسې کار وکړئ چې ډاکټر دقیق په زور نیکاح وتړي! بیا یې د ناپاکۍ په تور طلاقه کي! چې له ځانه یې کرکه وشي! ددې د دادا مذب!
دواړو په زوره زوره وخندل. وزیر په ټیټ سر بېرته لاړ. ابلیس د نڅاګرې شاته د منګولې ټس ورکه:
– واح شربتکې واح!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د ډاکټر دقيق په مېلمستون کې ګرځېدم. د مرستې مې څوک نه و. او ښکو مې د ليدلو مخه نيوله. په زړه ک مې ويل، دلته پر ځمکه ژوند د ښو او بدو ساده مجموعه نه ده. بلکې پېچلې هنر دی. دلته کله کله بد کول ښه وي او ښه کول بد. سترګې مې رڼې شوې. سمدلاسه مې مولانا ته زنګ ووهه. هغه په يو نېکر کې پر تخت نېغ کېناست. درېوا ړو ښځو ته يې وويل چې چاپې کول پرېدي، ووځي! له ما سره نرم غږېده. ما يو ښتنه وکړه:

– جنتي شئ! هارون له تاسو سره دی؟

– ماشاالله! ګل سړی ده. اغه اوس د ثوابونو لار پېژندلې ده. داسې موبارکه ږيره يې ده.

– ما ويل تاسو هغه د غور ځنګه وباسئ! زه در سره واده کوم.

د مولانا اعجازالحق سترګې تېغې تېغې راووتلې. په ښويه سرا و ببره ږيره يې لاس راکاږه:

– جزاک الله. ته چېرته يې ګلابو؟ د ډاکټر په مېلمستون کې نه يې؟

– همدلته بندي يم غضب.

– لا حولو ولا! څې دا به څنګه سي؟

د سنبلې ۲۵مه شوه. زه له ملاآذانه وېښه ګرځېدم. د حضوري چمن د نهو بجو غونډې ته مې ډېرا اميدونه وو. چورت مې وهه چې څنګه ورشم؟ د دريم منزل بام ته وختلم. شمال يخ لګېده. په کورونو کې څراغونه بل وو. د هغوئ په مقايسه مېلمستون لکه لوی پارک ښکارېده. ما کتل چې کومه خوا وتلو ته لنډه ده؟ له بده مرغه ودانۍ د باغ په منځ کې وه. شپږ بجې مې تکه شنه چپنه واغوستله. د باغ په شنو ونو کې غلې روانه شوم. خو ساتونکو وليدلم. بېرته يې ودانۍ ته راوستم. په باغ کې نور خلک هم وو. هغوئ هر چېرته زينتي توکي درول. د ونو تر منځ يې د څراغونو لړونه کشول. ما چورت وهه چې له دغې موقع څنګه ګټه واخلم؟ اوه بجې وې. ما تر کړکۍ کتل. هغوئ ودانۍ ته نږدې کار کوه. دوه غبرګې ښځې سالون ته ننوتلې. ما فکر وکه چې کارګرې دي، مرسته به ترې وغواړم. مګر ښځو لس جوړه جامې او لس ښکلي قطيان پر مېز کېښودل. ما ويل:

– جنتي شئ! دا څه دي؟

ګردېزې ښځې قطيو ته اشاره وکړه:

– دغو ته مونږ سره زر وايو. او دغو ته د واده جوړې.

اوږد مخې ښځې د چرګې د کټکټاک خندا وکړه. زه هکه پکه شوم:

– د واده جوړې؟ ډاکټر خو ويل چې زما خوښه نه وي واده نه کوي.

هغوئ په خندا ووتلې. ما باغ ته وکتل. ايله پوه شوم چې واده ته تياري نيول کېږي. لږ وروسته ډاکټر دقيق راغی. په سترګو کې يې د هوس لمبې وې. موسکی موسکی کېده. زما په اوږه يې نرم لاس کېښود. ويې ويل:

– نازکې پالوانې! ښځه مې طلاقه کړه. بيا ونه وايې! ځان تيار که نو! مېلمانه راروان دي. اته بجې ملاصيب زمونږ نيکاح تړي. زما زړه ډک شو:

– جنتي شې! د خدای نه ووېرېږه! الته به څه جواب وايې؟

– وبه وايم چې ما يوې يتيمې او يسيرې جينۍ ته دونه مينه ورکړه، چې د خوشالۍ نه يې وزرونه شنه شول.

– هيله کوم! ته ما خوشالولی نشې.

د ډاکټر دقيق خوله له خندا څخه نه راټولېدله. واسکټ يې ووېست. ما شا واړوله. هغه د واده سپينه دريشي واغوستله. د کړکۍ له لارې يې د ساتونکو غوټ قوماندان وليد. دی هم سالون ته ور ووت. قوماندان وويل:

– وبښه مشره! ټلېفون دې بند و. مولانا اعجازالحق راروان دی. څه وکو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ښه ښا ! واده ته راځې؟ ما خو غوښتې ندي. څه پرېده چې راشي! د خپلې ماتې سیل به وکي!
مولانا تېز له موټره کښوت. د جالۍ خولۍ یې پر ګنجې سر کش کړه. په غټو ګامونو سالون ته ننوت. له ورایه په غصه ښکارېده. دواړه مشران اوږد مېز ته مخامخ کېناستل. لکه جنګي چرګان یو بل ته برګ وو. یوازې د غورځنګونو رسنۍ موجودې وې. مولانا ګوته وشنډله. ویل سیکولران دې په مجلسونو کې دده پر کورنۍ بحث نه کوي. ډاکټر دقیق نه منله. مولانا هغه له ګرېوانه ونیو. ډاکټر دقیق هم د حریف غاړې ته لاس واچوه. د دواړو پلویان جنګ ته چمتو وو. په پای کې مولانا هم ګواښ وکه چې د ډاکټر نوی طلاق به د رسنیو سرټکی کي. هماغسې په بیړه له مېلمستونه ووت. په موټر کې یې د تلویزوني کمرې غټ تور بکس خلاص که. زه ترې ووتلم. نزدې مې زړه چوېدلی و. اوږدې ساګانې مې اخېستلې. مولانا کړس کړس وخندل:
– سخت عملیات وو. ماشاالله! زما الکانو توره وکړه. د ډاکټر څخه هم سر لاړ هم سرسر. هههههههه
ما د موټر له ښیښې وکتل. دکانونه او رستورانتونه تېرېدل. نه پوهېدم چې چېرته یو؟ مولانا وویل:
– هارون مې د غورځنګه وباسه. لکه څې واپس سیکولرانو ته لاړ.
– جنتي شئ! اغه د ډاکټر نه خفه دی. ما په ویډیو کې ولید.
– فیکر کوم اغه یې تاته چل جوړ کړی وه. ناکامه سو. ههههههه
زه هم موسکۍ شوم. خو په زړه کې خفه وم چې هارون له سیاسته وتی نه دی. فکر مې د حضوري چمن غونډې ته لاړ. ساعت ته مې وکتل. اته بجې وې. یودم مې خېټه ونیوله. زګېروی مې وکه. مولانا وارخطا شو. ما ویل:
– درد کوي. څو ورځې مې ډوډۍ نده خوړلې.
– ته صبر وکه صبر! اینشاالله زر رسېږو.
– جنتي شئ! دلته نه کېږي؟
مولانا د الیشنګ رستورانت لوحې ته وکتل. په موټروان یې غږکه. شاته کاروان هم بریکونه ونیول. مولانا امر وکه چې رستورانت له خلکو تش کئ! شېبه پس موږ ننوتلو. ما اورېدل چې د رستورانټ خاوند خپلو کسانو ته ویل لوی سیاسي رهبر مو مېلمه دی. هم به پیسې ډېرې واخلو او هم به رستورانت مشهور شي. هغه په خپله له قلم او کتابچې سره فرمایش اخېستلو ته راغی. مولانا زما په لور اشاره وکړه، چې اول له دې وپوښته! ما وویل:
– که ایشېدلې لتېړې وي، مالګه پې واچوئ، رایې وړئ!
د مولانا په تنګو شویو سترګو کې پوښتنه ښکارېدله. سړي روښانه کړه:
– صیب، خورکۍ د لغمانیانو جبه وکړه. مونږه لوبیا ته لتېړي وایو.
مولانا وروځې بره کش کړې. سړي فرمایشونه ولیکل او ورک شو. ما موبایل رااخېست. مولانا ته موسکۍ شوم:
– جنتي شئ! زه یو ټلیفون کوم بېرته راځم.
– جزاک الله! لس خو وکه!
مولانا خواږه خواږه کتل. لکه سړی چې په اخیستي مال ویاړي. نظر یې د رستورانت تر دروازې راسره لاړ. ما ټلېفون د دروغو غوږ ته ونیو. د رستورانت مخ ته ګرځېدم. ډوډۍ تیاره شوه. خو زما خبرې ختمې نه وې. د مولانا ملګرو کله ما او کله کبابونو او پلوونو ته کتل. هېڅ له وېرې لاس نه کوه. یو مهال د ټولو پام شو چې زه د رستورانت مخ ته نه ښکارم. یو تن رااووت. بېرته یې اشاره وکړه چې نه شته. مولانا تېز راغی. په ساتونکو په قهر شو. هغوئ حیران وو. لکه زه چې ځای په ځای غیبه شوې اوسم. هرې خوا ته منډې شوې. مګر ویې نه موندلم. مولانا ګوته وشنډله:
– ویم د هر جای څخه چې کوئ دا جینۍ به پیدا کوئ! که نه خیر مو نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوئ لاړل. ډوډۍ یې پرېښوده. د هوټل خاوند په میدان پاتې شو. زه د زینتي لوښو د کراچۍ له نسه ووتلم. کراچیوان هماغه هلک و چې د عیدګاه مخ ته یې ژړل. ساعت اته بجې او لس دقیقې وې. غونډۍ ته رسېدلی شوم. خو زه د زرګل کور ته لاړم. دواړه ماشومان مې کېښول. د سترګو ګاټې یې غبرګ ښکارېدل. لکه دوه سیکې چې سر په سر وي. د زرګل سور مخې ښځې زه ټېل وهلم، بچیان یې کش کړل. ما هغه په خپل ټیکري وتړله. پنسلان مې د ماشومانو د ګوتو تر منځ کېښودل. سورت مې وو ایه. پنجې مې کېکاږلې. ماشومانو په چیغو وژړل. له بدنه یې شیطانان لکه شمال وتښتېدل. ماشومان سست پرېوتل. دېوالي ساعت لس کم نهه بجې ښودلې. د حضوري چمن غونډۍ ته مې تلوار و. د زرګل ښځه مې خلاصه کړه. په وتلو کې مې وویل:

– جنتي شې! مرض یې ورک شو. دوئ خو نه پوهېږي. تاسې یې جنګ ته مه پرېدئ! چې شیطانان بیا ورننه نه وځي.

د مولانا کسان په ماپسې حضوري چمن ته راغلل. لکه وړې لېوان ګرځېدل. چمن له خلکو ډک و. لس باندې نهه شوې. زه په لاره کې وم. خلک وښورېدل چې لاړ شي. د سېرېنا د هوټل هزاره ځوان د پاتې کېدو غوښتنه کوله. مګر رسنیو خپلې کمرې ټولولې. شل باندې نهه شوې. ما لیدل چې د مولانا کسانو د موټرو دروازې په زوره کش کړې، لاړل. زه له ټکسي ووتلم. دریځ ته ودرېدم. خلکو چکچکې وکړې. روان کسان بېرته وګرځېدل. هارون او ساجده مخامخ وو. زه موسکی شوم. هغوئ غاښونه وچیچل. د هارون تر څنګ د توري لونګۍ او تورو عینکو سړی و. ماته شیطان ښکارېده. خو باوري نه وم. خلک په چمن کې نه ځایېدل. دباندې پر سرکونو ولاړ وو. د راز اورېدو ته یې تلوسه وه. ما ویل صبر وکړئ! درته وایم. خو اول یوه پوښتنه کوم:

– څوک پوېږي چې دا وطن ولې تل ناراموي؟ آ؟ څه دې ویل؟ بد خلک لري؟ نهء. اتفاق نشته؟ نهء. زه یې وو ایم؟ د شیطانانو د لاسه. څو کاله مخکې چې جنګ ودرېده؛ این افراطي ډلو انتخابات ومنل؛ هغه هم د خلکو هوښیاري نه وه. اصلاً د شیطانانو پام بلې خوا ته لاړ. مګر نن سبا هغوئ بېرته راغلي. ښه ډېر راغلي. پوېږئ؟ افغانستان د ابلیس پایتخت دی.

د خلکو په سترګو کې تعجب له ورایه ښکارېده. د روند ګونګوسې جیګ شو. زه مخ ته لاړم:

– لکه دا دومره کلونه چې یې تاسې د جنت په امید دوزخ ته اچولئ، نن هم ابلیس په هماغه شربت کې هماغه زهر درکوي.

د خلکو څېرې له غصې ډکې شوې. لکه تږلي لېوان په خپلو ځایو کې تاوېدل. یو تن ناري کړې:

– خورې! زموږ دې سودا کړه. سمه خبره وکه!

زه یوه شېبه غلې شوم. خوشحاله وم چې خلک د رښتیا د اورېدلو تلوسه لري. بیا مې خوله مایک ته نژدې کړه:

– جنتي شئ! هېڅ باور به ونکئ. تاسې ټول ابلیس ښه پېژنئ. پوېږئ څوک دی؟

شور لا زیات شو. له هرې خوا آوازونه راتلل «وو ایه کنه! طاقت نه کېږي. پسې ورځو» ما هم غږ جیګ که:

– ابلیس؟ ابلیس پیر السبي دی پیر السبي.

خلک یو دم چوپ شول. لکه په تلوېزون چې برق لاړ شي. د پیر السبي په هکله آن د منفي خبرو اورېدل ورته ګناه ښکارېدله. ما د همدا سې عکس العمل اټکل کوه. ځکه مې قناعت ورکولو ته دوام ورکه:

– رښتیا وایم. که مو پام وي پیر السبي ناڅاپي راپیدا شو. د هماغې ورځې نه په وطن کې دوښمنۍ زیاتې شوې دي. د هغه شیطانان خلک غولوي. په جنګ یې اچوي.

په خلکو کې بیا ورو ورو شور پیدا شو. د مخامخ سړي په تورو عینکو کې لمبه وځلېدله. ماته یې غږ که:

– ای ای لعنتي! ته چې په پیر صیب لګېږې، ددې نه ښکاري چې ابلیس خپله یې.

ما غوښتل وو ایم چې یو شیطان همدا دی. ویې نیسئ! خو ساجدې خبره مخکې کړه:

– دا ورور رشتیا وایي. اصل کې تاسره غمونه راغلي دي.

هارون خلکو ته مخ وګرځوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ای ورونو ! دا ماله مالومه ده. ډېره بې حیا جینۍ ده.

زیاتره خلکو هارون پېژنده او په خبرو یې باور کوه. له هرې خوا نارې شوې «ابلیس، ابلیس» د تورو عینکو والا بیا غږ که:

– ابلیس وولئ، ثواب وګټئ! ابلیس وولئ، ثواب وګټئ!

چا تیږې، چا څپلۍ وارې کړې. ساجدې او هارون کچالو راوړې وو. ما د ځان بچولو کوشش کوه. په جیګ اواز مې وویل:

– جنتي شئ! غوږ ونیسئ!... تاسې خو ما خبرو ته پرېږدئ!... زه وایم...

یوه څپلۍ مې په مخ ولګېدله. زه کږه شوم. خو ځان مې ټینګ که. د وړو تیږو باران و. په زنګانه کې د غټې تیږې لګېدو په ژړا کړم. له درده کېناستم. د ساجدې کچالو مې تر غوږ تېر شو. مګر د هارون مې په سترګه ولګېد. لکه په مغزو کې چې مې د رڼا بم وچوي. وروسته دنیا تیاره شوه. اوږده وغځېدلم.

په میوند روغتون کې پرته وم. پایوازان وتل ننوتل. زرګل په الماري کې کتل چې زما ګولۍ څومره پاتې دي. تو له فضا د دواګانو په بوی لړلې وه. سر مې دروند و. ځنګ ته مې یوې نجلۍ له مور سره توکې کولې چې خوشحاله یې کې. په بل کټ کې چاغې ښځې د زخمي زخمي لور په حال ژړل. کړکۍ ته نژدې د پاخه عمر سړې خپلې ناروغې خور ته زه وښودلم. وپسېد:

– ببو ! دغې جینۍ د مریضانو جامې د خپلو دپاسه اغوستې ندي؟

زړې پېغلې په جیګ غږ خبرې کولې، چې زه یې واورم:

– دا خیر نه، خړوسکنه؟ هاو هاو. بې سُره هم ده. تو له شپه په دالېز کې ناسته وي. سهار دننه راځي.

رښتیا یې ویل. زه رڼا ته کېناستلم. د زرګل ورته سړمې وپړسېدلې. ما اشاره وکړه چې مه یې کوه. ما ویل:

– جنتي شې وروره! زه جوړه یم. ماسپښین مې رخصتوي. مننه چې پوښتنې ته راغلې!

– دقه سې! نور مې مه شرموه نو! ایوانانو ته چې ګورم د ډاکټر مېلمستون رایاد شي. په وجدان مې درد ولګي. په چمن کې باید زه درسره وم. هزاره الک دې خیر ویسي! مانه ډېر غیرتي ده. ښه څه ورک یې که! زه ماسپښین درپسې راځمه.

– نه نه، ستا خپله کارونه ډېر دي! زه تللی شم. وی قوربان! ښه دی چې ورېږونه مې جوړ شوه. ډېره خوشاله یم.

هغه په خندا مننه وکړه، ووت. ښځې غږ که:

– لونډه بازه. رنګارنګ الکان ورته راځي. هرچاته ویته ویته کېږي. شرم...

زما حوصله نه وه. پاڅېدم. زنګون مې درد وکه. ګوډه ګوډه تشناب ته لاړم. هنداري ته ودرېدلم. د ښي سترګې سپین مې لکه الوبالو سور و. شاوخوا یې توره کړۍ تاوه وه. د تندي، مخ او د غاړې شنو ټپونو مې بېخي څېره بدله کړې وه. له دهلېزه آشنا غږ راغی. سر مې ووېست. غفور ماما و. لمسی یې له لاسه کشوه. اتل نس نیولی و. ژړل یې. غفورماما هغه کېنوه په ډاکټر پسې لاړ. څو له ډاکټرانو سره غږېده پاتې کورنۍ هم ورسېدله. خو اتل په خپل ځای کې نه و. هغوئ هرې خوا ته تیت شول. عایشې ژړل. بالاخره یې زوی په عاجله خونه کې وموند. د اپنډیسي عملیات یې شوي وو. ډاکټرانو ته یې دعا وکړه. زه درې ساعته پس پوښتنې ته ورغلم. د هارون د خور، مور او پلار تندي تروه شول. یوازې زلما راته وخندل. ما ویل:

– جنتي شئ! اتل جان څنګه دی؟

عایشې د مخ تور خال وسولوه. ما ته یې کړ:

– د هارون خوریه بند نه پاتېږي. ښا؟

– څه شوکر! هارون جان ندی راغلی؟

خوبانې ترور سترګې تنګې کړې. د مخ ګونجې یې زیاتې شوې. غږ یې که:

– تاله یې څه؟

– تې ګیله منه یم. په غونډه کې یې ښه کار ونکه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې مېړه ته وکتل:
– دسې خلک دي. خپل درد وینې، د بل مرګ نه.
غفور ماما اوږده پزه په غټو ګوتو کش کړه. مخ یې را واړوه:
– ته چې هرڅه کوې کوه یې! ګوره په پیرصیب به نه لګې! ګونا لري. امدا پرون یې راله ټلېفون وکو. ستا تپوس یې کوه. ما ویلې مونږ نده لیدلې. ګوره ته ورپسې تومتونه تړې، او د اغه ستا جوبلېدو ته سودا ده.
– جنتي شئ! هغه دروغ وایي. چلباز دی.
ټول په سړمو کې وپشپدل. خوبانې ترور غږ که:
– هئ مخ دې خاورې شه! تا غوندې ازار وهلو دونیا ورانه کړې. څوک چې حیا نلري د پیرصیب به څه قدر وکي؟
– وی، تروري! تاسې خبر نه یئ...
– مکاري پرېده! چې هاروني مې ښځې پسې مړ شي تا غوندې جینۍ ورله نه کومه. هاو.
– وه خدایه پاکه! نو د هغې خبرې په دې پورې...
غفور ماما برګ شو:
– ځه نو! په خبره پوه شه کنه نو!
ما سر ښکته واچوه. ګوډه ګوډه ووتلم. دا وخت مې د هغوئ د خوشحالۍ غږ واورېد. اتل سترګې وغړولې. ما له لېرې کتل. د عایشې د غومبري په تور خال د خوښۍ اوښکې راغلې. زوی یې څو ځله ښکل که:
– اخ مورکۍ درنه لوګی شه! څنګه یې زما د زړه ټوټې؟
– مه جاړه موري! جوندی یمه.
خوبانې ترور غږ که:
– وی، قوربان! شوکر شوکر! خدای دې تل جوندی لره!
اتل لاس اوږد که:
– ای موري موري! ماشوم چې بیمار شي یوه مور یې دوه کېږي؟
– وی، صدقه! د بې خودۍ د دوا کار دی. زه درله دوه ښکارمه.
ټولو وخندل. هارون سا نیولی ورسېد. په عذر یې وویل چې مشر کار راسپارلی و. پرېښودی مې نه شو. عایشې سر وخنډه:
– ایځ خبره نده وروره. شوکر ابا شته. خدای دې جوندی لري!
د هارون زړه ولګېد. پیکی یې له تندي بره ټېل وهه. غټې خړبخنې سترګې یې اتل ته واړولې. موسکی شو:
– دا جینجړ خو جوړ تیار دی. زما یې زړه وباسو.
ماشوم جواب ورکه:
– جینجړ به ته یې. جینجړ به دې زوی وي.
له ټولو سره ماته هم خندا راغله. خوبانې ترور مخ هارون ته که:
– زویه الله دې راله د هرې بلا نه وساته! که تا ډانګټرانو له ټلېفون نه وکړی مونږ نه پاتې وه.
– ما؟ نه نا. ما ټلېفون ندی کړی.
هغوئ یو بل ته وکتل. غفور زوی ته کړ:
– ډاکټرانو ویلې د عملیات پیسې ام شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هارون موسکی شو. لکه دوئ چې ورسره ټوکې کوي. د مریض غږ جیګ شو:
– اوح اوح خبر نه یئ غږېږئ. پربښتې ترور ورکړې.
د ټولو خولې وازې شوې. شا وخوا یې وکتل. زه پناه ودرېدم. د مریض غږ بیا راغی:
– ډاکټر ماما ویلې که څنډېدلی و ماشوم به مړ و. زه یې ښودلمه.
ټولو په یو غږ وویل «خدای دې نه کي» د عایشې اوښکې وڅڅېدلې. زوی یې ښکل که. هارون پلار ته وکتل:
– پربښته د کومه شوه؟
– ماله څه پته ده. لکه لېونۍ ګرځي. ټوک ټوک ده.
– ښه ښا. دلته ده. په دغه حال کې ام چلونه ورځي. مکاره!
مور یې غږ که:
– بلا ورپسې! ما یې ام باد وباسو.
– نه ادې. ما ډېره سپکه کړې. په شرم نده؟
اتل او زلما یو ځای وویل:
– اغه ښه ترور ده.
دې کې مې د ډاکټر دقیق کسان ولیدل. پر زینې ختل. هرچا ته بوغ بوغ کېدل. زما زړه وډبېده. د تېښتې هیڅ لار نه وه. څادر مې په تندي کش که. څنګ ته مې یو ماشوم له چوکۍ څخه ځمکې ته ټوپ که. ما په غېږ کې واخیست. مخ مې دېوال ته که. لکه په ولاړه چې تې ورکوم. ماشوم وډار شو. زورونه یې وهل. ویې ژړل. ما په مخ مخ ښکل که. خو هغه نه غلی کېده. د ډاکټر دقیق کسان تېر شول. ماشوم مې خوشې که. پر زینې کېوتلم. په هوټل کې مې هزاره ځوان ته وویل «که چا پوښتنه کوله زه دلته نه یم»
مازیګر په تاکاوۍ کې د مېلمنو کوټه ډکه وه. خلک د اتل پوښتنې ته راتلل. ساجدې له عایشې سره د چای په تیارولو کې منډې وهلې. خوبانه ترور په منځ کې خپرامانه ناسته وه. د اتل د مریضۍ کیسه یې بخۍ په بخۍ کوله. زه یې یاده کړم، چې د عملیات پیسې مې ورکړې وې. یوې ښځې وویل:
– داخ، د خدای رحم له ګوره. په چا غیبي وشي. ای خوبانۍ! اغه جینۍ دې څه کېږي؟
– د زېږې غوا خورزه.
ټولو هررر وهل. په ښځې ښه ونه لګېدله:
– وۍ ی ی ی! غلې! دوعا ورته کوه! په دغه زمانه کې خلک یو بل په بلا وخي. اغه ځونه ښه جینۍ ده.
– بلاته ښه ده. هارونی غواړي. زمانه سرچپه ده. پخوا به الکانو لاره نیوله، اوس یې جونې نیسي.
مېلمنو پیغلو په زوره وخندل. د ساجدې پیتې سرمې وپړسېدلې. سبا غرمه یې دکان ته د خرڅلاو جامې یوړې. له هغه ځایه سیخ د هارون دفتر ته لاړه. سوکان یې خپلو تشیو ته تکیه کړل. ویې پوښتل چې دا څه کیسه وه؟ هارون ورته د اتل د مریضۍ موضوع له سره را ونیوله. هرڅه یې ټکي په ټکي تشریح کول. څو د ساجدې شک لېرې کي. په پای کې یې وویل:
– دغه سې چل دی. چې دې بلا نه څنګه ځان خلاص کمه؟
– څه؟ زیاتي ونسوه. ته یې ما ته پرېږده بالا!
ساجده ټوله پشېدله او ښورېدله. مازیګر و. هارون کورته ورسوله. بله ورځ لکه زخمي زمرۍ د سېرېنا هوټل دروازې ته ودرېدله. د تلاشي ښځې وویل چې پربښته نه شته. د ساجدې شېږم حس نه منله. کلکه ولاړه وه. هغوئ زه خبره کړم. ما ویل څه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايي؟ را دې شي! ساجده د هرکلي په ځای کې کېناستله. د هوټل د زينت سيل يې کوه. ماته يې پام شو. زه ګوډه ګوډه کېدلم. هغه له ځان سره موسکۍ شوه. مخ يې واړوه. لکه ليدلې چې يې نه يم. زه ورسېدلم. غږ مې که:

– ستړې مشې خورکۍ! څنګه يې؟ خويندې، ورېندارګانې، نور غټ او واړه ښه دي؟

د ساجدې تندی تريو و. ټيټ او پاس يې وکتل. ويې ويل:

– ټول ښه دي. ګارډانو ول نسته. ته دلې يې.

– ښه ښه! زه نن وځمه، ځکه. ته راځه! په ډوډۍ کې به کيسې وکو!

زه روانه شوم. ساجده له ځايه ونه خوځېدله. راپسې غږ يې که:

– زه ستا ډوډۍ ته نه يم راغلې. شه؟

ما کوشش کوه چې هغه آرامه کم. په موسکا مې مخ وګرځوه:

– جنتي شي! مېلمه د کور برکت دی. تاسې يې پرېدئ چې په غرمه کې وړۍ ووځي؟

ساجدې ژوره سا واخېستله، پاڅېدله. په لاره کې چتونو، دېوالونو، پردو او ښراغو ته ځير کېدله. موږ رستورانت ته ننوتلو. څلورو مېزو ته خارجيان ناست وو. تور پوستې ښځې په لپټاپ کې کار هم کوه. موږ لېرې کونج ته تېر شولو. ساجده نه غږېدله. ګوتې يې پر مېز ټکولې. ګارسون د فرمايش اخېستو ته راغی. ما مخ ساجدې ته که. هغې مې خبره په خوله کې وچه کړه:

– موږ مېلمه ته نه وايو چې چيشي خورې؟

ما وخندل. ځان ته مې دال او هغې ته پيځه وغوښتله. د ساجدې له سترګو ښکارېدله چې پر پيځه چورت وهي. ما ويل:

– پيزا ايټالوي غذا ده. هغوئ يې پيځه بولي. پښتو کې خو هم د «ځ» توری شته کنه.

ساجدې سر وښوروه. نېغه شوه. پېړې شونډې يې ورپېدلې:

– پشتو د تورو د اړخه خورا غني ده. خو نورو خلکو ته د ځينو دقيق تلفظ لږ سخت دئ. مګرم پيشوريانو ورته اسانه کړې ده. ډېری توري يې کشلي دي. مثلاً «ژ». ژبه نه وايي جبه وايي. دغسې د «څ ځ ښ ږ» توري.

زه پوهېدم چې هغه له پښتو ادبياتو فارغه ده. غوږ مې نيولی و. هغې ويل ځينې کليمې هم اشتباهاً سختې شوې دي. مثلا خلک پرېکه او پرېکون وايي. دوئ ترې پرېکړه جوړه کړې. همداسې زده که او زده کړه. ګارسون په قاب کې کرېندوکې ټيکلې راوړل. ساجدې د سترګو له کونجونو کتل. زه پوه شوم. ومې ويل:

– اخ دا ټيکلې نو مړه اشتيا په ټوپونو راولې.

ما يوه يوه قاشقه د شنو مرچو چکنې د دواړو د قابونو په څنډه کې واچوله. ټيکلې مې واخېست. په چکنې کې مې چوکه که. لمده شوکه مې ترې چک وهله. ساجدې هم همداسې وکړل. تر لږ ځنډه وروسته ګارسون هغې ته ګرده پيځه کېښودله. تپونه ترې ختل. ما ته يې وړوکی قاب دال راوړل. ساجدې اول دالو وروسته ماته وکتل:

– په داسې نامي هوټل کې دال د خندا وړ دي.

– ولې؟

– دا نو چيش دي؟ نوره خوراکونه نسته؟

– اخ داسې مه وايه خورکۍ! تاندي خوړلي.

– چيشي؟ دوني مې خوړلي چې زړه مې ترې بدېږي. دا...

ساجده غلې شوه. لکه په خپله خبره چې پښېمانه شوې وي. زه پوهېدم چې غريب افغانان د دالو په نرۍ پايتې کې ډوډۍ ميده کوي. دا ورته ارزانه تمامېږي. د بحث لوری مې بدل که، چې د ساجدې غرور ته زيان ونه رسېږي. ومې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– طبعه ده نو. زما بیا غوښه بد ایسي.

ساجدې راته کاږه وکتل، لکه ما چې ډېره کم عقله خبره کړې وي. ویې پوښتل:

– پوښتنه کولی سم چې ولې؟

زما سترګو ته د هارون سپین چرګ ودرېد. په یو بل ګران وو. که هغه نه شړلی تر مکتبه ورسره ته. کله چې یې پلار حلال کړ هارون تر یوې میاشتې ورپسې ژړل. زه له چورتونو ووتلم. ومې ویل:

– وی، خورکې! غوښه د حیوان وژل رایادوي. خوا مې پې بدېږي.

– زما د هارون جان بیا د چرګ غوښه نه خوښېږي.

زه پوهېدم چې هغه قصداً «زما هارون جان» وایي. ستنې چوخوي. موسکۍ شوم. پر ساجدې ښه ونه لګېدله. تېره تېره یې وکتل.

زه ووېرېدلم چې لانجه جوړه نه کي. داسې خبره مې لټوله چې پام یې واړوي. ومې پوښتل:

– په پښتو ادب کې کوم خواړه ډېر یاد شوي دي؟

– شیدې چې پېی یې ام بولو، کوچ، پېروی، سابه. ځکه او مالداري د پشتنو د عاید سترې منابع وې. دغو دواړو زموږ د فرهنګ په جوړلو کې خورا موهم رول درلودئ. موږ چې په ریشتینولی ویاړو علت یې امدا شیان دي. د چاتکیه چې پر دغو دوو منابعو وي درواغو ویلو او چالاکۍ ته ضرورت نه پیدا کېږي. ځکه چې عاید یې ثابت دئ.

ډوډۍ وخوړل شوه. ګارسون د حساب پاڼه پر مېز کېښوده. ساجدې، پرته له دې چې د پیسو اندازه وګوري، خپل دستکول ته لاس که. ما پرې نښوده. درې نیم زره افغانۍ مې په قاب کې کېښودلې. له روانېدو سره مې وویل:

– اوس نو راځه چې په هوټل کې چکرې درکم. سیل به وکې.

ساجدې تندی لا تریو که:

– ته شه پوېږې. مکاري دې پرېږده!

– وی، خورکې جنتي شې! دا نو...

– ته زما هارون جان ولې آرام ته نه پرېږدې؟

زه په دهلېز کې ودرېدلم. ومې ویل:

– زه؟ ما څه کړي؟

– تا ویلي چې مینه ورسره لرې.

ما په تګ کې جواب ورکه:

– هو. مونکره نه یم.

ساجده وپشېدله. تاوه راتاوه شوه:

– شه؟ ماته ام وایې مونکره نه یم؟ ته څوني سپینسترګې یې؟

هغه یودم راجوخته شوه:

– ای ای! اغه زما دئ. سر دې خلاص سو؟ که مې...

– جنتي شې! اغه مجرد دی.

د ساجدې تندی ګونجې شو:

– شه سمه ده. تا سره مینه لري؟ آ؟

– نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما سره یې لرې. سر دې خلاص سو؟ باره دې ورسره ونه وینم!
– وي، خورې! ته لړ ساړه وخوره! فکر تغیر کولی شي. نیکاح مو همه ده.
ساجده ولړزېدله. مخ یې واړوه. بېرته راوګرځېدله. غږ یې جیګ که:
– نیکا د هر چا سره کېدلی سي. مینه مو همه ده. ای چې زما هارون جان دې سپکوي ته نه شرمېږې؟
ما سر وښنده. ساجدې ټېل وهلم. په دېوال تکیه شوم. ژوبلې پښې مې برېښن وکه. ساجدې سترګې برګې کړې:
– ته چیش غواړې؟ آ؟ ژر وایه بالا! آ؟
ما په آرامه وویل:
– د مرګ نه د هارون بچول؟
– اغه چا په درختې پسې سرچپه ځړولی دئ؟ آ؟ ای! چې پوره نه وي ځوک نه مري. سر دې خلاص سو؟
– وي، خورې! غم دادی کنه چې پوره یې ده.
ساجدې سترګې خلاصې او خوله شپېلۍ کړه:
– یووووو! هارون رشتیا ویل. ته سمه دمه لېونۍ یې په خدای چې. د انسان د تقدیر څه یو خدای خبر دئ.
– بې شکه. خو دده نه زه خدای وهلې هم خبره یم.
ساجدې کټ کټ وخندل. آن د هوټل د هرکلي مسئول سترګې واړولې. ما وویل:
– ای خورکۍ! زه وایم هارون په موږ دواړو ګران دی. راځه په ګډه یې بچ کو!
– یووووو! یووووو! د ګوره لورې! ته اوس ماته بنه کېږې؟ ځان ته ځای پیدا کوې؟
– جنتې شې! زه ستا ځای نه نیسم، ته زما نه نیسې.
ساجدې غاښونه وچیچل. زه یې په ټول زور ټېل وهلم. خو ما ځان ټینګ که. لکه دېوال ونه خوځېدلم. زما زور ته د ساجدې تندی راټول شو. بد بد یې وکتل. سر یې وښوروه. په موبایل کې یې د غټې چړې تصویر وښود:
– دا وینې؟ دا مې ستا دپاره رانیولې ده. که بیا مې د هارون سره ولیدلې درپشکې شخوم یې.
هغه په جیګه غاړه روانه شوه. ما ورپسې کتل. په زړه کې مې تېر شول «په دې نجلۍ کې هېڅ شک نشته» زرګل ته د هارون همکار ویلي وو چې ساجده هلته ورغله. غصه وه. په ولاړه یې هارون ته له پرښتې سره د لانجې راپور ورکه. ویې ویل:
– ګوره! د پرشتې څه د نیجات لاره نیکا ده. سر دې خلاص سو؟
– باور مې نشي. اغه بې سُره ده.
– ماته یې خپله وویل.
– نه به وي؟ دا خو سخته نده. زه به مې ادې له ووایم چې تا ماله وغواړي.
– ژر کوه بالا! اغه د هوټل څه وځي. چې ستا سې کره پرې نه وځي.
– شک نیشته. په خدای چې تې یرېږمه.
– زه ام.
دواړو یو بل ته په سترګو کې وکتل. پخ یې وهل.
د میزان د میاشتې له رسېدو سره زما په رنګ کې سرخي هم ورکه شوه. اوس نو زموږ د مرګ نېټې ته ورځې پاتې وې. بدن مې بې اختیاره لړزېده. پخوا چې په آسمانونو کې وم، د بنیادم مرګ راته له یوې حویلۍ نه بلې ته تېرېدل ښکارېدل. وروسته پوه شوم چې د دوئ لنډ ژوند مینې خوندور کړی دی. ځکه یې دوام غواړي. مګر اوس مې ولیدل چې تر مینې هاخوا ډېر نور څه دي چې هم ژوند ته رنګیني ورکوي هم بدرنګي. زړه مې تنګ و. لار مې لټوله چې له دغه حالته ځان وباسم. دوه ورځې مې د ډاکټر دوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخوړله. هېڅ تاثیر یې ونکه. په پارکونو او غونډیو ګرځېدو لا په تکلیفولم. دې کې رایاد شول. کال مخکې چې مې د هارون عملیاتونه لیکله، هغه یوه پېښه ولیدله. کونډې سوالګرې دومره پیدا کوله چې پینځه بچې له مرګه بچ کې. خپله یې نه خوړله. بالاخره له لوږې مړه شوه. هارون ته یې عصبي تکلیف پیدا کړ. ډاکټر وویل هره ورځ د شلو دقیقو لپاره په وچ فرش سمه تخته سمله. دا د ملا تیر منظموي او د اعصابو آرامتیا راولي. اوس ما په یوه ورځ کې درې ځلې هماغسې وکړل. په رښتیا مې فکر آرام شو. سهار د سهرښا هوټل مخ ته په ټکسي کې کېناستم. د خلکو څېرو ته مې پام شو. له ټکسیوانه مې وپوښتل:

– جنتي شې تره! دا خلک ولې تروه ښکاري؟

– خو سبا میراثمړې مظاپرې دي. اتي ایڅوک نه پوهېږي چې د چا کور په غم اوړي.

– مظاهرې ته دې نه ځې کنه!

– هه، په خوله اسانه ده. زموږ سیاست لکه پوډر. اتي چې پې واوښتې، نه یې پرېښودی سې، نه ښه او بد پېژنې.

– د سبا مظاهرو هدف څه دی؟

– خلک د روزګاره باسل. د وزګارو بل کار سته؟

زه په قلعه فتح الله کې د مټک راډیو دفتر ته ننوتلم. زرګل په تېزو ګامونو مخ ته راغی. ویې ویل:

– اوهو! ته اوس ام په نخچک ځې؟ پښه به دې کټلې وه! ماته نه اوسي.

زه یې په تېزو خبرو په ځنډ وپوهېدم. په نځا کې د نخچک او د ګوډ ټګ مقایسې خندا راوستله:

– جنتي شې! که پښه ماته وه کله ګرځېدی شوم؟

دواړه په جیګرې کوچونو مخامخ کېناستلو. ما د پکولې سرې تصویر ته کتل. پر کاغذ یې لیکلي وو «زه مټک راډیو اورم» ما ته پکې مصنوعیت ښکارېده. زرګل د پخوانیو ټیپونو د کسټ جړه فیته په لاس راکړه. خپله یې د کسټ په سورې کې ګوته تاووله. خو فیته نه سمېدله. ما ویل ته صبر! زه یې جړوالی باسم. لګیا شوم. هغه فیتې ته اشاره وکړه:

– دا د یو مړ رهبر خصوصي خبرې دي. ای خورې! ساجده درغلې وه؟ ما هارون ته وویلې. شرمول به پکې نه وي ګوره!

– خیر ویسې! شکر چې تا غونډې غمخور لرم.

– یو خو زما صفت مه کوه! ما ته خپله بې غیرتي رایاده کې. اغه د ډاکټر دقیق مېلمستون...

– نه وروره! ته هم ملامت نه وې. دا پرېږده! ما ویلې یو کار به ونکې؟ په راډیو کې د شیطانانو ننبې وواېه!

– دقه سې! د شیطانانو ننبې. هههههه.

– هو کنه. چې خلک شیطانان وپېژني. چې ویې نیسي.

– ټوقې مه کوه! شیطانان خو چاته ښکاري نه.

– د بنیادم حالت کې ښکاري. پیر السبي نه ګورې؟ او څو چې له سترګو پناه شوي نه وي د پېریانو حالت ته اوښتی نشي.

– رښتیا؟ هه، مابه ام ډېرو ته غېږه ورکړې وي.

ما سر وخوځوه. زرګل خپلو زنګنو ته په ورغوو شړک ورکه:

– دقه سې! نو زما ورته ولې پام نده شوی؟

– د ننبو نه یې خبر نه وې کنه.

زرګل چورتي شو. ما د فیتې وروستی غوټه خلاصه کړه. هغه په خندا د کسټ په سورې ګوته ننوېستله. ویې ویل:

– دا دې څنګه وکړل؟ زما ورته سترګې سپینې وې.

– جنتي شې! زه خو به هم یو نیم کمال لرم کنه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بالکل. ای خفه کېږه مه! زه د شیطانانو ننبې نه خپرومه.

– ولې؟

– ماته اسې خبره ښکاري. پوهېږې؟ زه چې محصل وم ما مې بې کاره شو. کاکا مې پلار ته په فصل کې برخه نه ورکوله. ویلې ته تنخا لرې. زه زیاتره وخت وږی وده کېدمه. زمونږه کور په کارتې نو کې و. هره ورځ کابل پوهنتون ته په پښو تمه راتمه.

زرګل سوړ اسویلی وکه:

– که دا وکمه اوریدونکي مې کمېږي. ډونران به رانه لاړ شي. نه خوري، که ګوناګاره ام شمه، ایوانان مې نه خوارومه.

خو زه ورسره موافقه نه وم:

– نه کنه. دا نوې خبره ده. ته بیا ګوره! خلک به یو بل ته وایي متهک راډیو واوره.

مګر زرګل نه منله. زما تر ډېر ټینګار وروسته یې زړه نا زړه قلم او کاغذ واخیست. ویې پوښتل:

– ښه، ننبې یې څنګه سې دي؟

زه خوشحاله شوم. ومې ویل:

– یوه ننبه یې ډېره ښکاره ده. د سترګو ګاټي یې یو رنګ وي. منځ کې وړوکی تور خال نلري.

– هو، هو، د سې خلق مې لیدلي دي.

– وینې؟

– نو که څوک یې وپېجني شیطان به ورباندې حمله ونکي؟

– نه، د هغو خو کار شیطاني ده. یو بنیادم ته تاوان د بل بنیادم په لاس رسوي.

– نو شیطان خپله ایچې کولی نه شي؟

– ولې نه؟ که بنیادم ګناه وکي د بدن دروازه یې خلاصیږي. شیطان ورننوځي. بیا نو ډېر څه پې کولی شي.

– او بنیادمان شیطانانو ته تاوان رسولی شي؟

– هو، وهلی یې شي. ځورولی یې شي. قسم ورکولی شي، چې د دوئ د سیمې نه لاړ شي. خو وژلی یې نه شي.

– ښه بله ننبه؟

– بدن یې له اور څخه جوړ دی. چې په قهر شي په سترګو کې یې لمبه ښکاري. او ورغوي یې هم سره کېږي.

– بل؟

– جامې یې د تن برخه ده. لکه زما. نه بېلېږي.

– دقه سې! زه ویمه چې ته ولې امدا یوه جوړه اغوندې.

زه موسکی شوم. زرګل زما لستونی کش که:

– اجیبه ده.

زه ناسته وم. زرګل دا ننبې په راډیو کې وویلې. خو د خلکو عکس العمل ته یې سودا وه. دواړه ووتلو. د زرنګار پارک شاوخوا ګرځېدلو. راټول خلک مو ولیدل. نژدې ورغلو. هغوئ یو تن ته سپېرې ورکولې. ما غږ که:

– ای ورونو جنتي شئ! مه یې وهئ!

د اوږدې ږیرې، خرېیلو برېتو او بډوهلو پایڅو سړې سړي سترګې واړولې. ویې ویل:

– شیطان دی بې بې.

– هو، شیطان هم ځان لري. په حج کې نه ګورئ؟ هماغه سې په وړو کاڼو پې لعنت وایئ. وهئ یې مه! خوږېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دې ته ګوره ای! د شیطان تروږزی وختله. هههههه. څه خوري څه! پرېږده چې زړه پې یخ کو!

– نه کنه. نو د انسان او شیطان څه فرق شو؟ زموږ یې د فکر سره دښمني ده، نه د جسم سره. قسم ورکئ! چې له دې وطنه لاړ شي. ټیټکي کس منډه کړه. د امیر عبدالرحمن خان د مقبرې څنګ ته له کراچۍ څخه یې قرآن راوړ. د شیطان لاس یې پرې کېښود:

– توبه وباسه! وایه بیا افغانستان ته نه راځمه!

شیطان چیغه کړه:

– توبه! توبه! بیا افغانستان ته نه راځم.

یودم ورک شو. ټولو وخندل. خو د ډېرو زړه یخ نه شو. ځکه تریو و. زرګل موسکی موسکی کېده. ما ته یې کړ:

– چې شیطانان لاړل هر څه به سم شي. کنه؟

– نه، پیرالسبي خو شته. نور شیطانان راولي. د پاچایۍ تخت یې باید پیدا کو. بیا به خلک ومني چې هغه ابلیس دی. هاغه وخت بیا هرکار پې کولی شو.

همدا شېبه درې کسان په تورو عینکو کې یوې تورې تاکاوۍ ته کېوتل. هلته په پېریانو بدل شول. بدنونو یې سره رڼا کوله. یو ښکرونه پیدا کړل، د بل غوږونه وغځېدل. پزه یې د فیل په خرطوم واوښتله، د دریم لکۍ شنه شوه. خو د اوږو پټۍ یې په خپل حال وې. له دېوالونو داسې تېرېدل لکه په دروازه چې ننوځي. لس بې کړکۍ او بې دروازو تاکاوۍ یې شاته پرېښودلې. بالاخره روښانه بازار ته ووتل. هلته خندا او ګډا وه. د هرچا له خولې د سګرېټو، چرسو او پوډرو لوخړې ختلې. په لاسو کې یې بوتلونه وو. په بوتلو کې د اور شراب شړپېدل. فوارو هم ډنډونو ته د اور اوبه غورځولې. د شیطانانو ښځو او سړیو پکې بربنډ لامبل. په مغازو او هوټلونو کې خوراکي موادو یا لمبې کولې یا یې تپونه ختل. دا درې تنه له بازاره تېر شول. لوی تالار ته ننوتل. جیګ چت یې سلګونو ستنو ټینګ کړی و. زرګونه شیطانان د ابلیس شانداره تخت ته مخامخ ناست وو. دوئ سجده وکړه. پرچوکیو کېناستل. ابلیس له پاسه لاس وښوروه. ټول غلي شول. هغه په سوزېدلي غږ وویل:

– ای د اور د عالي ذات ولسه! ووایئ! ولې وېرېدلي یئ؟

له اول قطار څخه د اوږدو ځوړندو شونډو والا پاڅېد. غږ یې د ځان په پرتله ډېر نری و:

– زموږ ګرانه پاچا! تبا تبا شوو. بنیادمان مو پېژني. قسم راکوي. که دوام وکي دلته به زموږ پاچایي ختمه شي.

د ابلیس اوږدې لکۍ او د ښکرونو ترمنځ تاج لمبې وکړې. سترګې یې غټې غټې راووتلې. ویې ویل:

– دا څه اورم؟ لعنت په بنیادم! څنګه مو پېژني؟ تاسې کمقلان به سم تمثیل نه کوئ؟

– نه په تمثیل کې خبره نده.

– نو په څه کې ده؟ عینکې نه اچوئ څنګه؟

– نه. په راډیو کې یې زموږ نښې وویلې. اوس د دوه روپیو بنیادمان زموږ عینکې کشوي. د سترګو ګاټې ګوري.

– ایڅ مې باور نشي. دا نښې یې د کومه کړې؟

– پرښتې لعنتي به ښودلې وي نو. بل څوک خبر دی؟

– امغه رذیله ده. دا مشکل یوازې په کابل کې دی که په ټول افغانستان کې؟

– په ټول افغانستان کې. بنیادمانو ته زموږ نیول سات تېري جوړه شوې ده.

– اوففففف! زه مجبور فرمان صادرکم چې د اور عالي ذات د څه وخت دپاره په پېریانو بدل شي!

د شیطانانو په بازارونو کې خلک ناراحته شول. سره وښورېدل. دلته په تالار کې د ښکرونو والا غږ که:

– مهربانه پاچا! که موږ ورسره نه یو، اسې نه چې په بنیادمانو کې مینه بیا خپره شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ښه پوهېږم ګرانه! غټ خطر دی. څه وکړم؟ چاره نه شته. خپل ولس هم ځورېدو ته ورکولی نشم.
– اطاعت کوو او غوښتنه لرو. دا ځل باید دې بدرنګې پرښتې ته سمه جزا ورکو.
– ښځې سمه ده. باید یو پلان وسنجوو.
د میزان پینځمه وه. ما په احمد شاه بابا مینه کې د موټر له ښیښې کتل. دا د ښار وروستۍ برخه وه چې ما د ابلیس په تخت پسې لټوله. مګر دا سې ځای مې ونه لید چې هلته دې د شیطانانو پهره داران ولاړ وي. یا هغوئ په خاص نظم وګرځي. یوه کوڅه وړاندې د هارون کور و. زړه مې وسولېد چې ویې وینم. ټکسیوان ته مې کړ:
– جنتي شې تره! دلته ودرېږه! زه راځم.
هلته خلک راټول وو. زه یې تر شا تېرېدلم. دوو تنو یو بل ته سپکې سپورې ویلې. ږیرخرییلي غږ که:
– ای ستاسې تروریستانو د لاسه دا وطن وران دی. تاسې د پردیو سپي یئ. هر وخت مو د خپلو خلکو سره جنګوي.
د ږیرور سا سوزېدله. غاښونه وچیچل:
– تاسې سیکولران کافر یئ. په تاسې جهاد په کار دی. تاسې خور او مور نه پېژنئ. ټول د رنډۍ زامن یئ.
هغوئ یو په بل ورغلل. دې کې شیطانان یې له بدنونو ووتل. له خندا چیه چیه او ښتل. دواړه ځوانان ونښتل. پلویانو یې هم لاسونه واچول. لوی جنګ ونښت. زه یې منځ ته ننوتلم. هغوئ مې خلاصول. خو چا نه منله. اخر مې په چیغه وویل:
– تاسې نه مسلمانان یئ نه افغانان. مسلمان او افغان ښځې ته احترام لري. د ښځو په مخ کې کنځا نه کوي. ښځه چې منځ ته شي سوله کوي. تاسې ته ګوره! جنتي شئ! تاسې نه پوهېږئ. شیطانان درکې ننوځي په جنګ مو اچوي. عقل پیدا کئ عقل!
هغوئ یودم غلي شول. شاته لاړل. شیطانان تروه شول. لمبې یې وختلې. زه روانه شوم. شاته مې د یو تن غږ واورېد:
– ای دروغ وایي. دې په موږ د کمقلانو خیال کړی. شیطانان خو ټول ورک شول.
اوس یې زما په خبره شور شو. زه د هارون کوڅې ته ننوتلم. د دویم منزل کړکۍ ته مې وکتل. هارون نه ښکارېده. اتل کوڅې ته راغی. د ماشومانو څنګ ته لاړ. زه یې جوړېدو ته خوشحاله شوم. دې کې د هارون موټر په شا ووت. هغه په اتل برګ شو چې په زخمي ځان لوبې کوي. زه وو پرېدلم چې ما به هم ورټې. پټه شوم. هغه په موټر کې تېرېده. ما یې له کونجه دیدن وکه. له دې ځایه د مټک راډیو ته لاړم. زرګل په حویلۍ کې له تک سور کس سره خدای پاماني وکړه. ما ویل دا څوک و؟ زرګل له خندا شین شو. د تندي دپاسه ګنجي ځای یې وګروه. هوا یې د ننبتو غاښونو تر منځ کشه کړه:
– د یونیسیف مامور ده. پروجه راکوي. ای خبره یې؟ سروې ښودلې چې زما راډیو ټولو نه زیات اورېدونکي لري.
موږ د دفتر په دروازه ننوتلو. ما وروځې بره کش کړې:
– ښه؟ موبارک! موبارک!
– مننه مننه. چې پیسې پیدا کمه د تحقیقي رپوټونو څانګه جوړومه. رپوټونه خرڅومه. ډونرانو! بای بای!
ما د هغه تکیه کلام استعمال که:
– دقه سې!
زرګل په موسکا وویل:
– جنتي شې!
دواړو وخندل. زه په کوچ کېناستم. هغه د یاداشت کتابچه ټوله کړه. د کار مېز ته روان شو. ویې پوښتل:
– ښه نو تا چیشی وکړل خورکۍ، تا؟
– هېڅ. د شیطان تخت پیدا نشو. خو بل څه مې واورېدل. خلک فکر کوي چې ټول شیطانان ورک شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وا ! دي کنه. نو ندي ؟
– نه. يوازې هاغه لاړل چې خلکو قسم ورکړی دی. نور ټول د پېريانو حالت کې شته. بنيادمان يې نه ويني.
– دقه سې !
– هو. ته امدا په راډيو کې ووايه !
– په سترګو.
– بې سترګو مشې ! بل ووايه په هر ښار کې د شيطانانو بازارونه دي. او په کابل کې د ابليس پايتخت هم دی. پيدا يې کئ ! خپله پکې بازارونه جوړ کئ !
– نو چې تا پيدا نه که، خلک به يې څنګه پيدا کي ؟
– مه کوه ورور‌ه ! په چا چې باور نشي هماغه ناممکنه کار کوي. قوت په فکر کې دی، نه په مټه کې.
هاخوا د شيطانانو د امنيت ببر وزير د سکروټو له کوچ څخه پاڅېد. د متک راډيو د نوې خپرونې په باب يې ګوزارش ورکه.
ابليس د اور شراب وڅښل. تش ګيلاس يې په زوره په ميز ووهه. ويې ويل:
– اغه پرښته نده، مضره حشره ده. پټ پټ چيچل کوي.
د ټولو له خولو د شکايت ښهار وخوت. د پيشو په څېره شيطان په غاښونو لاندينۍ شونډه کېکاږله:
– په دا زړه مې لکه يخې اوبه ناسته ده. وی، وی، وی، نو !
د غټې خولې او ځوړندو شونډو والا وويل:
– اغه مرداره قواره مې بدې شي. پيکه ميکه. تووو و.
ابليس لاس جيګ که. ټول غلي شول. هغه ګوته ته‌ره ونيوله:
– ډېر مه غرتېږئ ! تاسې د پرښتې د پښو خاورو ته نه رسېږئ. ټول يې کونج ته کړئ ټول.
هغوئ يو بل ته وکتل. د زمري په څېره شيطان سترګې پټې وې. کوږ ناست و. ويښ شو. ويې ويل:
– نه نه، پاچا مې يې. راباندې ګران يې. خو دا درسره نه منم. نه نه، نه منم.
هغه نشه و. ببرته ويده شو. خوره هاري وخوت. ابليس ببرې وروځې واچولې:
– داح، نه يې مني. ويم بې شکه چې زمری دی، خو مړ زمری.
په بازارونو کې شيطانانو په زوره وخندل. ابليس غبرګه کړه:
– د اور په ذات قسم چې موږ ک پې برګ شي، بيا د بوی د لاسه سا نشې اخېستی.
د خنداګانو غږ لا جيګ شو. ابليس چيغه کړه:
– چوپ ! چوپ !
آن د شيطانانو په بازارونو کې هم ټول غلي شول. هغه ويده کس ته بيا ګوته ونيوله:
– په تاسې کې اغه غيرتي امدا دی. لږ تر لږه په خبرو کې خو مقاومت کوي.
ټول وبنګېدل. ابليس وويل:
– ستاسې د بې غورۍ نه پرښتې موږ ته داسې تاوان ورسوه چې ايچا رسولی نه و.
له اول قطار څخه د ځوړندو غوږونو شيطان په نشه حالت کې غږ که:
– عجيبه ده. دا مړ ګه ام موږ ته تاوان رسولی شي. هه.
د پيشو په څېره کس مخ ور وګرځوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اغې اوس زموږ کار اخیستی دی. بنیادمانو ته شیطاني کوي.
کړس کړس په خندا شو. د ځوړندو غوږونو والا وویل:
– ای! نو پرښته ولې موږ سره نه یوځای کېږي؟
ابلیس برګ شو:
– شوده ګانووو! له پرښتې څخه شیطان نه جوړېږي. اغه څه بنیادم نه دی.
بیا ټول غلي شول. هغه خبره وغځوله:
– بل ډول ونشوه. هارون اختطاف کئ! په بنیادمانو وهل ورکئ! او پرښتې ته یې تصویرونه ولېږئ!
د پوکاڼۍ په څېر د غټو غومبرو والا غږ که:
– هارون څنګه اختطاف کو؟
ابلیس بیا سترګې برګې کړې:
– تاته چل نه درځي؟ ته نو بیا خوشې لډو یې. بدن ته ور ننوځئ! کنټرول یې په لاس کې واخلئ!
– په دې خو پوېږم. وایم که ګونا ونکي؟
– ولې؟ مخکې یې ونکړه؟ زموږ کس ناحقه بدن ته ورننه نه وت. امغه مو اشتباه وه.
– اغه چې ډاکټر د قیق د پرښتې سره زنا ته لېږلی و؟ څه پوېږدو چې بیا وجدان ته تسلیمېږي؟
– اوهووو، وجدان یې مړ کئ! ستاسې وظیفه څه ده؟
د ګوریلا په څېر ببر وزیر لاس جیګ که:
– زموږ ګرانه پاچا! بې غمه شه! وبه شي. ای جینۍ! واچوه! د ژوند اوبه واچوه!
نیمه بربنډې ښځې یې ګیلاس له شرابو ډک که. هغه په سر واړوه. چې ښځه تېرېدله هغه یې په نرۍ لکۍ لاسونه ښکته کش کړل.
په کړس کړس یې وخندل. ابلیس سور شو. لمبې یې وکړې. لړزنده ګوته یې وځنډله:
– ای بې غیرتو! بند! نور بند! تر اغو چې مو دوښمن ختم کړی نه وي چرس، پوډر او شراب بند.
آن د زمري په څېره ویده کس هم نېغ شو. ویې ویل:
– ولې؟ موږ خو بنیادمان نه یو چې تاوان راته وکي. ولې؟
– ولې دې سر وخوره! چې کار ته وزګار شئ! د اور د عالي ذات د سوکالۍ د پاره کنه.
ټولو یودم چرس او شراب وغورځول. لکه عسکري قطعه تیارسۍ ودرېدل. په ګډه یې غږ که:
– ځان، د اور له ذاته قوربان!
د میزان شپږمه شوه. هارون د نورستان په مرکز پارون کې میز ته ناست و. د باغ له منځه یې جیګو غرو ته کتل. لکه ورختل چې یې آرمان وي. د لېوه او پیشو په څېره دوه شیطانان ترې ګرد تاوېدل. خو چا نه لیدل. مخامخ پر شنو پلاستیکي چوکیو ملکان ناست وو. د هارون ساتونکو لوی تلوېزون پر مېز کېښود. فلم یې چالان که. هلته بنسټپالو په مظاهره کې بې ګناه خلک وهل، دکانونه یې چورول او موټر یې تخریبول. مګر د سور رېږي ملک سترګې په هارون کې وې. د څنګ کس ته وپسېد:
– دا شي پخوا ځان ته ملایکه ویله. اوس ګوره!
د سپین پکول والا خوله غوږ ته نزدې کړه:
– پیسې چا ایسته غورځولې؟
– هاو کنه. خبر شومه، لغمان کې یې د ملکانو جېبونه پړسولي. چې مونږ ته تش راغلی که ډک؟
– چیشی؟ زه خو د چا د ادې نوکر نه یمه. چې اول جانانې جېب ته نه کمه، د خدای پامان!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تلویزیون په سکرین کې مظاهره چیانو یوه ښځه په قمچینه وهله. هغې په چیغو ژړل. هارون ناستو کسانو ته وویل:
– ملک صیبانو! څنګه؟ شرو کوو له خیره؟
سور ځوان سرګردانه ګرځېده. ټلیفون یې له غوږ څخه نه لېرې کوه. هارون ته نزدې شو. موبایل ته یې اشاره وکړه:
– صیب لږ صبر وکئ! دوه کسه اوس رسېږي.
له ملکانو څخه د سپین پکول والاغږ که:
– څو اغئ راځي د ناستو کار وکئ!
هارون سور ځوان ته سترګې واړولې. هغه پاکټونه وویشل. شیطانانو یو بل ته وکتل. د پیشو غوندې د ګرد مخ والا وویل:
– بوینو! خو وواییځ! رشوت دی که خیرات؟
د لېوه په شکل شیطان وخندل:
– هههههه د عقل ټوپکه! په سیاست کې خیرات نشته.
– کېنه ټرو! ته د عقل راکټې ولې څه؟
وروستي کسان هم راغلل. سورځوان د پیسو د پاکټونو وېش ختم که. پرته له هارونه د نورو په ټټر کې تورې سورې پیدا شوې.
خو شیطانان دده ټټر ته منتظر وو. یونیم ملک پیسې له پاکټه وویستلې. ویې شمېرلې. هارون پاڅېد. ویې ویل:
– د ښایسته او سمسور نورستان شریفو مشرانو اسلام علیکم.
ملکانو په موسکا سرونه وخوځول. د وعلیکم شورپورته شو. هارون مخکې لاړ:
– مونږ راغلي یو چې هېواد له په خدمت کې ستاسې قدرمنو ملاتړ ولرو. تاسې پوهېږئ چې زمونږ هېواد تر نورو ډېر شاته پاتې.
یو علت یې د ټولنې د نیمې برخې فلجوالی دی. ښځې یادومه. تاسې فکر وکئ! ښځې خو اسې ام د کوره بهر کار نه کوي. پاتې
شول ۵۰٪ نارینه. په اغو کې تقریبن ۲۰٪ ماشومان دي. لا به زیات وي. لږتر لږه ۱۰٪ زاړه دي. پاتې شوه ۲۰٪ ځوانان. په اغو
کې ۱۰٪ بې کاره دي. د کټې والا یوازې ۱۰٪ لرو. او څټې یې ۱۰۰٪. نو د خلکو جوند به بلا ته ښه شي؟
ملکانو چکچکې وکړې. سورږیری غږ که:
– بیخي دې د نښې منځ وویشت ولا.
د سپین پکول والا غبرګه کړه:
– خیر ویسې! ایله مې اوس مغز کار وکه.
هارون خوښ و چې خبرو یې په خلکو اغېز وکه. د سپین پکول والا په جېب لاس کېښود. ویسېد:
– اخ جانانې قوربان شم. دا زړه مې پې تود دی. ای! دا کابلی کمقل خبر ندی. دلته سړي ناست وي، ښځې کار کوي.
ملکانو ځانونه ټینګ کړل چې پخ نه وهي. هارون ورغوي وسولول. خبره یې وغځوله:
– نو درنو مشرانو! که زمونږ ښځو تعلیم کړی و ۱۰٪ به اغو کار کوه. لږ به ښه شوي وو. خیرات ته به ناست نه وو. خو بنسټپال مو
کله پرېدي؟ د دروغو دلایل راوړي، جونې خو پرېده، چې این الکان له تعلیمه وباسي. پوهېږئ ولې؟ خبره داده چې که چا تعلیم
وکه بیا نو ددوئ حیثیت ورله مالومېږي. ځکه خو تبلیغ کوي چې په مکتب کې ښځې بد اخلاقه کېږي. مګر په دې سترګې پټوي
چې د اخلاقي فساد ګراف په بې سوادو کې تر باسوادو جیګ دی.
خلکو یو بل ته وکتل. سورږیری وبنګېد:
– دا ګراف یې چیشی وویلې؟
د سپین پکول والا په خوله لاس کېښود:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ورو ! ورو ! ښځې ښيي چې مکتب يې ويلى نه دى.
– ښاااا!! ! ياني ستا ښځه ستا ګراف دى. زما ښځه زما ګراف.
د سپين پکول والا يخ وهل. د هارون غږ غلى که:
– بل طرف ته مترقي غور ځنګ دى. مونږ دادى تاسې راټول کړي يئ. څو په خپلو لورګانو تعليم وکئ. د تشويق دپاره مو پيسې درکړې. مونږ سره ستاسې د هوساينې غم دى. که تاسې هم مونږ سره ودرېږئ دا کومکونه به لا زيات شي.
خلکو غږ که چې ولاړ يو. لېوه شکله شيطان مخ خپل ملګري ته که:
– آفرين!آفرين! څنګه په مهارت دروغ وايي. خلک مفتخواره بلدوي. په رشوت را يه غواړي.
د هارون په ټټر کې توره سوړه ښکاره شوه. لېوه شکله شيطان ورته کړس کړس وخندل. پيشو شکله هغه ټېل وهه چې خندا پرېده، ننوځه! شيطان داخل شو. هارون وربړېدېد. خپل ګرېوان ته يې وکتل. لکه په ټټر کې چې يې تود وخه احساس کړې وي. د سترګو ګاټې يې دوه شول. لکه دوه سيکې چې سر په سر پرتې وي. هارون يودم وخندل:
– اى يارانو اى! چرس وهئ! شراب سکئ! چې په جنت کې حرام ندي دلته ولې حرام وي؟ هههههاا.
ملګرو يې په غټو غټو يو بل ته وکتل. ملکانو هرررر وخندل. خو د سپين پکول والا برګ شو:
– وستاذه! د شرابو نوم ماخله!کافر کېږې.
– هههههه. اى پکول ماما! اغه په جنت کې چې پکې لامبي، اغه به نو ټول زنديقان وي، آ؟
ملکانو بيا په زوره وخندل! سور ځوان هارون ته په غوږ کې وبنګېد. هغه ټېل وهه:
– پرېده مړه! ما کله ورانه خبره کړې؟ جوند خو دى د عيش و نوش دپاره. هههههها
ملګرو يې له لاسه کش که چې کېنه. مګر هارون غوښتل وغږېږي. بالاخره يې په زوره کېنوه. غونډه يې په نيمه کې ختمه اعلان کړه. ملکان په خندا روان شول. د هارون له ټټر څخه ليوه شکله شيطان سر را ووېست. پيشو شکله شيطان ته يې کړ:
– اوس نو پرښته مرداره په ګوتو راغله. هاغه څه به کوي چې موږ يې غواړو.
د ميزان په نهمه ډله ښځې په کراچيو راتاوې وې. ماشومانو ته يې جامې کتلې. ساجده په غوچما غوچ کې ترپُلې باغي عمومي لاړه. بېرته راوګرځېدله. د غاښونو د روغتون پر دېوال جامو ته ځير وه. پخې ښځې ټېل وهله چې لاره پرېده. دا برګه شوه. ښځه وبنګېدله، لاړه. ساجدې زرزې سترګې د سېرېنا هوټل ته ونيولې. اسويلى يې وخوت. په چورت کې يې د مخابراتو د وزارت جيګ تعمير ته وکتل. بيا ترپله لاړه، بېرته راغله. يو هزاره هلک په خپله لهجه وپوښتل:
– خورې! څه شي پسې سرګردانه يې؟ ماته ووايه!
پخوا به ساجدې هم هزاره ګۍ لهجه کوله. خو اوس يې ټنډه تروه وه. په پښتو يې جواب ورکه:
– کرار دې پر ځاى کشېنه! قومو.
هزاره هلک پوه شو چې د ټيټې پزې له امله يې ورباندې اشتباه کړې. هغه هم پښتو ته شو:
– ولې په قارېږې؟ زه کومک کوم.
– ضرورت نسته.
هلک سترګې د څنګ ملګري ته واړولې. په دري ژبه وبنګېد «لېونۍ ده» ملګري يې برګ د سمال تر غاړې تاو که. سترګه يې ووهله، روان شو. ساجدې ته غوږ کې وپسېد «څو اخلې؟» هغې کاږه وکتل. ځوان موسکى و. ساجدې ترې فاصله ونيوله.
هزاره هلک له لېرې خندل. د سمال والا ځوان بيا نزدې ورغى. وبنګېد «ډارېږه مه! پوليس نه يم» ساجده برګه شوه:
– چيشي دې؟ ځغله موردار خوره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خلکو پام واوښت. دسمال والا ځوان سترګې تېرې کړې:
– ای! بي بي بي مه کېږه! ستا په شان ښځې مالومې دي. ځه ورکېږه! که نه پولیس خبروم!
هلته پرسرک پولیس روان و. ساجدې ورنارې کړې:
– پولیس ماما! ای پولیس ماما! دلته راسه! دغه الک ما ځوروي.
د ځوان سترګې ټېغې ټېغې راووتلې. پولیس راوګرځېد. ویې پوښتل چې ولې؟ د ځوان ژبه ټکنۍ شوه:
– دا، دا یو سات شو دلته ګرځي. غله ده. ما ویلې ددې ځای نه ځه!
– هئ ګونګ سې! زه یوچاته منتظره یم. پولیس ماما! درواغ وایي. بدې خبرې یې راته وکړې.
پولیس ځوان ټېل وهه:
– سړی شه ګوره! بیا دې د تورو تمبو شاته اچومه!
ځوان خړې سترګې خپل ځای ته لاړ. هزاره هلک له خندا شین و. ساجدې ساعت ته وکتل. نهه نیمې بجې وې. له سرکه واوښتله.
د سپړنا هوټل په کونج کې ودرېدله. دا مهال زه راووتلم. غوښتل مې ټکسي ته ننوځم. د ساجدې غږ مې واورېد:
– ای ای پرشتې! صبر صبر! ودرېږه!
زه پښنه نیولې شوم. ساجده په منډه ورسېدله. بې له سلامه یې وپوښتل:
– ژر وایه! هارون چېرې دئ؟
– جنتي شې! ته خو خبره یې چې لغمان ته تللی.
– هی سترګې دې خاورې سه! آخو بېرته رالئ. وایه وایه! چېرې دې پټ کړی؟
– څه شی؟ کله راغی؟ زه یې ولې پټ کم؟
ساجدې له ستوني ونیولم. زور یې که. زه شاته لاړم. ساجدې لاندینۍ غټه شونډه وچیچله:
– په مکارۍ خلاصیدی نسې. حتمن دې درې ورځې چېرې ترلی دئ. ژر وایه!
– جنتي شې! ستونی پرېده! ما ندی لیدلی.
خلکو د زرنګار پارک له څنګه کتل. زموږ جنګ ته له خندا شنه وو. پر سرک یو موټر سست شو. بل شاته ډیکه ورکړه. دواړه کپوتل. یو بل یې ملامتوه. دلته ساجدې زما په ستوني زور کوه. د هوټل ساتونکی راغی. هغه یې له لاسه کشه کړه:
– ای خو شې که! څه شور دې جوړ کړی؟ ته خو سمه شیشکه یې.
زموږ دواړو سا سوزېدله. ساجده روانه شوه. په تګ کې یې شاته وکتل:
– ای ای درواغجنې! شه یې واوره! که یې ایله نکې اریضه دربانډې کوم.
ما په چورت کې ورپسې کتل. دومره پوه شوم چې درې ورځې کېږي هارون ورک دی. معلومه نه وه چې پولیسو نیولی؟ موټر وهلی؟ په کوم کار پسې تللی بېرته راغلی نه دی؟ که ابلیس کوم کار کړی؟ سودا مې شوه. سیخ د هارون دفتر ته لاړم. هلته ژوند عادي روان و. د نجونو یوې ډلې په دهلېز کې ټوکې کولې. خندل یې. زه ورغلم:
– جنتي شئ! هارون مې په کار دی؟ د ارتباطاتو رییس.
فیشني نجلۍ ټیټ او پاس وکتل. په نازیې شنې سترګې ورپولې. زما د نرم غږ پېښنې یې وکړې:
– جنتي شې! اغه خو تا لېونی که. زموږ د ښې دې ام وباسه.
خورلڼو یې کړس کړس وخندل. زه ایله اوس پوه شوم چې څه ډول غږېږم. ټیټکۍ نجلۍ خپله ملګرې چونډې کړه. وپسېدله «ورکه شه! تا پورې څه؟ جواب ورکه!» هغې بیا مخ ما ته راوګرځوه. په هماغه انداز خو د خفګان په تمثیل یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– الا تورې! ریس صیب دا درې ورځې نه ښکاري. چې اغې دونیا ته په غیر قانوني لارو مهاجر شوی نه وي.
بیا د نجونو د خندا شور فضا ونیوله. زه خفه نه شوم. پوهېدم چې افغانان هره ورځ له دردوونکو پېښو سره مخ کېږي. زړه یې د زغملو زور نه لري. نو په خندا یې تېروي. ما بیا نجلۍ ته وکتل:
– ریس صیب ویلي ندي چې ولې نه راځي؟
نجلۍ مخ مړاوی که. له ساړه اسویلي سره یې وویل:
– الا کاش چې ما ته یې د زړه راز ویلی. په زیارتونو به مې نذرونه ویشلي وو.
بیا په دهلېز کې د زوروري خندا انګازې شوې. یو سړي غږ که چې موږ کار ته پرېدئ که نه؟ چاغه نجلۍ ما ته نږدې شوه:
– خورې! ریس صیب چې کله نه راځي وایي. دا واریې ندي ویلي.
زه روانه شوم. په فکر کې مې رنګارنګ خبرې ګرځېدلې. خو ډېر مې زړه ویل که ورک وي نو بنسټپالو به اختطاف کړی وي.
مټک راډیو ته لاړم. په سټډیو کې یوازې نوکریوال پاتې و. زه د زرګل دفتر ته ننوتلم. ما ویل:
– ورورہ! د هارون نه خبر یې؟
زرګل د مرکو د ثبت په وسیلې کې بېټرۍ اچولې. تېز وغږېد:
– بې وفا انډیوال؟ اغه ما نه خفه ده. ټلیفون ته مې جواب نه وایي.
– جنتي شې! هغه ورک دی.
زرګل وړې ګردې سترګې پورته کړې. په شونډو یې د شوخۍ موسکا وګرځېدله. سټډیو ته په تګ کې وبنګېد «دقه سې» نوکریوال ته یې د ثبت وسیله ورکړه. ویل ددې نه مرکه واخله! ایډیټ یې که! بیا یې خپره که! بېرته په موسکا راغی:
– ښه تا ویلې ټیکټر ورک ده؟ ټوقې مه کو! څنګه ورک ده؟
– ورک څنګه وي؟
– نا، که دسې وه غفور کاکا خامخا خبرولمه. چې ساجدې کومه کانه کړې نه وي. ټیکټر پېچې ډېر ګرم ده.
– نه، هغه داسې جینۍ نده.
– دقه سې! ستا زړه پاک ده. هرڅوک درته ځان غوندې ښکاري.
– جنتي شې! اغه ورسره مینه لري.
– د اینسانانو مینه ده کنه. په وړه خبره کرکه شي.
هغه اول هارون بیا غفور ماما ته ټلیفون وکه. ویل چورت مه وهه! ټلیفونونه یې اتتن نه ورکوي. ټول چېرته په چکر تللي.
سبا سهار د هارون د کور دروازه خلاصه وه. خوریانو یې د تاکونو تر چېلې لاندې موټرکان ځغلول. خوبانې ترور په برنډه کې لوبیا پاکوله. غفور ماما په پټې کې بېل وهه. د کوم خفګان څرک نه ښکارېده. ما سلام واچوه. ماشومانو دروازې ته رامنډه کړه.
غفور ماما بېل وهل ودرول. اوږده پزه یې په ګوتو کشه کړه. د خوبانې ترور د مخ ګونجې زیاتې شوې. ویې پوښتل:
– مونږ سره دې څه کار دی؟
– جنتي شې ترورې! ما اورېدلې چې هارون...
– چې هارونی مې ورک دی. زړه دې نارامه شو. تپوس له یې رالې. ندی ورک. زړه دې آرامه شو؟ ځه نو په مخه دې ښه!
ما شیطان ولید. سر یې د وزګړي و. د هغې څنګ ته راغی. زما د تندي راټولېدو ته د خوبانې ترور پام و. ویې ویل:
– سترګې مه ستومانه کوه! په کاله کې نیشته.
– جنتي شې ترورې! چېرته دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه یې کوې؟
– د ټولو سودا ده چې څه پې شوي نه وي.
– دا ټول څوک دي؟ څه ورله وو ایه هارونی مې روغ و جوړ دی!
– وی، ساجدې نو ولې دا سې وویل؟
– اغه لېونی ده. نا، زوی زما دی. تاسې پورې څمڅې لنډه ده، ښا؟
اتل غږ که:
– ماما مې ویلې چرته ځمه. غم مه کوئ! هاو.
شیطان موسکی و. د اتل خبرې ته یې سر وخوځوه. زما بیا اندېښنه شوه. زلما غبرګه کړه:
– د بابا موبایل یې ام چرته پټ کړی دی. هاو.
شیطان لاسونه واز او سر کوږ که. ګواکې دا سې غورې دي. خوبانې ترور په ماشومانو سترګې برګې کړې:
– غلې شئ ټکانچوانو! ځئ! د غټانو خبرو کې مه ګډېږئ!
ماشومان لږ شاته شول. ما وپوښتل:
– تروري! ولې یې پټوئ؟
اتل ترابې مخکې جواب راکه:
– ماما مې ویلې چاله مه وایئ!
– جنتي شي! بل څوک ورسره و؟
زلما غږ که:
– نا، بل څوک نه و. ځان سره یې خبرې کولې.
ما ویل «ښه ښه فیشني نجلۍ ځکه ویل چې تا لېونی که» غفور ماما راغی. ماشومان یې ټېل وهل:
– ځئ! ځئ! خوشې خوشې مه غږېږئ!
زلما برګه شوه:
– ما ولیده. ستا خو سترګې نه ویني.
د غفور ماما مخ وپړسېد. خوله یې د کوټې په لور ونیوله:
– عایشې! چرته ورکه یې؟ دا بچي دې وله! اوس یې درله وامه!
عایشه په منډه راغله. ماشومان یې بوتلل. ما ویل:
– ای ماما! سمه خبره وکئ! چې هارون بیا په بلا وانه وړي.
خوبانه ترور وښنګېدله «ګونګه شې په دا بې خیره خوله!» شیطان اشاره وکړه چې سمه خبره کوي. غفور ماما برګ شو:
– څه جینۍ! دسې خبره نیشته. وړکیان دي. د ځانه خبرې باسي.
– جنتي شي ماما! موږ یې باید پیدا کو.
– نا، ستا مقصد څه دی؟ ماله دا وایه!
– زما مقصد؟ د بدبختۍ نه د هارون ساتل.
– بدبختي چرته ده؟ او ته یې څوک؟
زه غلې شوم. غفور ماما وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ته چې پیدا شوې یې مونږ په غم ککړ یو. پرېږدې مو که نه؟

ما سترګې ښکته واچولې. خوبانې ترور غږ که:

– دونه چې وارخطا یې څه ښار د ناولو سړو ډک دی. د خدایه تا غوندې جونې غواړي.

زه له شرمه تکه سره واوښتلم. خدای پامانې مې وکړه. دې کې مې موبایل وچونګېد. د هارون تصویر راغی. وېښتان یې ګډوډ وو. د مخ د پړسوب له امله یې یوه سترګه نه ښکارېدله. پر شکېدلو جامو یې د وینو چاپونه لیدل کېدل. دېوال ته کوږ ناست و. ژړل یې. په ما سر وګرځېد. سترګې مې ډکې شوې. مخ مې خوبانې ترور ته که. ښېرته مې خوله ونیوله «نه نه. دوئ به له خفګانه مړه شي» د حویلۍ په دېوال بل شیطان ننوت. سر یې د بیزو و. موسکی شو. ما په زړه کې وویل «دا شیطانان د هارون نه خبر دي. باید په څه چل تې معلومات واخلم. څه چل وکم؟ څه وکم؟ څه...» ناڅاپه د مولانا وسله وال لکه سېل ننوتل. زه یې کشه کړم. د چرګ کټکټاک وخوت. اتل او زلما په کړکۍ کې وژړل. ما له دواړو مشرانو کمک وغوښت. خوبانې ترور په وسله والو غږ که:

– خیر ویسئ بچیانو! ددې بلا نه مو خلاص کئ!

د مولانا مېلمستون د ډاکټر دقیق تر هغه هم مجلل و. زینتي بوټو، مرمرینو لارو، وړو وړو فوارو، په چمن پټو غونډیو او له زانګېدونکو چوکیو سره سپینو څپرو د سړي پام اړوه. مولانا په جالۍ خولۍ کې د سپینې ودانۍ مخ ته ولاړ و. ماته یې غاښونه وچیچل. موبایل یې غوږ ته ونیو:

– ای د الله له حقانیته مونکره! څنګه سو؟ پتاسکه مې در چخه والوزوله که نه؟

هلته ډاکټر دقیق وخندل:

– کېنه بچو! تا سره خو ام نده.

– ما چخه ده. لکه پېروی مې مخ ته ولاړه ده. هې خدای شرمولیه! ته ما ته په هر ډګر کې ماته راکوې، ته؟

د ډاکټر دقیق غږ بدل شو:

– ګوره ای! د اغې تا غوندې ببره ګوریلا نه خوښېږي. اغه چې څنګه نازکه ده، دغسې یې فطرت ام نازک دی.

– خوسې خوسې مه کړتېږه! ته ښځې نه پېژنې. تا غوندې څټلې ورته همجنسه ښکاري هههها.

– څه بچو! یوه یا دوه ورځې به مېلمنه وي. خیال یې ساته! زما امانت دی.

– هههه د غریبۍ دې ببخ شین سي! د غړکې کوچ خو نه رسي، اغه تروې ام غنیمت ده.

– ای ای ګوریلا! لاس ور نه وړې ګوره!

مولانا غړمب غړمب وخندل. ټلیفون یې بند که. ما په زړه کې ویل «دوئ څوک دي؟ افغان بنیادم خو د خپل ناموس په هکله داسې نه غږېږي» مولانا سپینه جالۍ له ګنجي سر څخه واخېستله. مخ یې ما ته که:

– التهرا چخه ولې وتښتېدلې؟

– مجبوره وم. ماته په چمن کې خلک منتظر وو.

– څې ما سره څوک سم نه ځي تا غوندې به په تېږو ویشتل کېږي.

زما په جېب کې موبایل ورپېږدېده. غږ یې بند و. ووېرېدلم چې را څخه وایې نه خلي. مولانا وویل:

– زه خو غلی ناست ومه. تا خپله ویلې ما وباسه درسره واده کومه.

– زه مجبوره وم.

– مجبوره وم، مجبوره وم، احمقې؟ ما دا دونه زیامت د چا دپاره وباسه؟ ټوکې دي؟

هغه مخ خپلو کسانو ته کړ:

– تیاره یې کئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکو زه پینځو پهلوانو ښځو ته وسپارلم. هغوئ پر تخت سملولم. ما زور وهه چې ځان خلاص کم:

– دا څه کوئ؟ وه دا څه دي؟

ښځو زما لاسونه د تخت په پښو پسې وتړل. رسۍ یې زما پر خېټه له ټول تخت څخه څو ځله تاوه کړه. ما زارۍ کولې چې خوشې مې کئ! پخې ښځې وویل:

– وه! د نامه نه کته خوشې یې کنه. نور څه غواړې؟

ټولو کړس کړس وخندل. ما وژړل:

– خدای ته وګورئ! تاسې خو ښځې یئ. پوهېږئ. زما هغه ندی خوښ.

– غلې! ستا به سل خوښېږي، سلو سره واده کی؟ دلته خوښه مښه نشته. تقدیر چلېږي.

هغوئ ووتلې. مولانا په دروازه کې ښکاره شو. تندی یې ورین و. لانده لستوڼي یې کش کړل. په لمانځه ودرېد. څلور رکعته یې وکړل. چوست تخت ته را وخوت. تور واسکټ یې ووېست. ببره ږیره یې ورپېدله:

– دا مې نفلونه وکړل. څې الله رب العزت زما او ستا په زړه کې د یو بل سره مینه واچوي.

ما زورونه وهل. یوازې معجزې بچولی شوم. مولانا له پاسه زما سیل کوه. شونډې یې وچیچلې. سر یې وښنډه:

– هئ د قدرتونو دې جار سمه. څې په کوم قلم دې جوړه کړې ده؟

بیا یې مخ په قبله لاسونه لپه کړل. په غږ یې وویل:

– یا الله! زه د دې سره پسته نیکاح تړمه. وعده ده. خو اول کوروالي کومه. چې بیا ونه تښتي. ته دا وړه ګونا موړ ته وبښه!

زما سترګې رډې رډې راووتلې. په ډک ستوني مې غږ که:

– ځان مه غولوه! زنا کبیره ګونا ده. او ما پرېده! زه هغسې نه یم چې ته فکر کوې.

مولانا زما شونډو ته ځیر و. کمیس یې ووېست. چاغ او ببر ځان یې ښکاره شو. ټلیفون وترنګېد. مولانا بند که. پر ما راټیټ شو. ټلیفون بیا وترنګېد. هغه غاښونه وچیچل. د بندولو تڼۍ یې بیا ووهله. دریم ځل یې واخېست. چیغه یې کړه:

– څوک یې احمقه؟ اجل دې راغلی ده؟

یودم یې څېره بدله او غږ ټیټ شو:

– خبریالان؟... پولیس امورسره دي؟ څه خبره ده؟... یوټن پوډر؟ زما په مېلمستون کې؟ ... دا څه بد کوي؟... د ډاکټر دقیق کار ده... ته یې لږ وځنډوه!

هغه جالۍ خولۍ په ګنجي سر کشه کړه. چټک یې کمیس واغوست. زه یې هم خلاصه کړم. ګوته یې وښنډله:

– خوسې خوسې به نه کړتېږې! داسې به ښیې څې دې جې کې خوشاله یې! که دې سونګ کړی و وزنم دې.

ډله ډله خبریالان او پولیس مېلمستون ته راغلل. مولانا قوماندان ته وپسېد:

– الکه دا چی سو؟

قوماندان مخ مړاوی که:

– ایځ نه کېدل. ټوله دونیا خبره شوه. پوډر چېرته دي چې اغه ځای تلاشي نه کو؟

– نسته. دروغ دي.

– ښه نو ولې تشویش کوې؟ ته به یې ګورې چې زه اوس خبریالان څنګه سپکوم؟

ما او زرګل پینځه پهلوانې ښځې د رسنیو مخ ته د شاهدانو په توګه ودرولې. ومې ویل چې له مولانا صاحب سره د سولې په باب غږېدو ته راغلی وم. ښځو سرونه وخوځول. مولانا تریو شو. د کمرو مخونه ور واوښتل. هغه له مجبوریته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– موږ الحمدلله سولې ته کار کوو. دوښمن دسیسې جوړوي. حکومت دې دسیسه کار ته جزا ورکي! که نه، خیر به یې نه وي.
زرګل ماته موسکی شو. ټول پولیس تش لاس د کمرو مخې ته ودرېدل. قوماندان میکروفونو ته خوله نژدې کړه:
– دلته خو پوډر موډر نشته. چې تاسې خبریالان د دروغو آوازې ولې اچوئ؟ که څوک پیسې درکوي؟ ښه د مولانا صیب د شخصیت سپکاوی به څنګه شي؟ پولیس ام سرګردانه. موږ به مالوموو چې چا دا آوازه اچولې؟ بیا اغه پوپېږي، قانون.
خبریالانو خپل مایکونه او کمرې ټولې کړې. زه هم ورسره روانه شوم. مولانا زېړې زېړې کتل. په لاره کې زرګل راته وویل:
– ستا مسیج مې وخته لیدلی و. ما یو ازې چیشی کولی شول؟ بس دغه کار مې وکه. لږ ناوخته شو.
– جنتي شې! ستا دا احسان به زه کله هم هېر نه کم.
– دقه سې! ورور نو چیشته وي؟
– لوګی دې شم وروره!
ما په موبایل کې نېټه وکتله. د میزان لسمه وه. په زړه کې مې وویل «اته ورځې پس به زه او هارون سا اخېستلی نه شو. په بېلا بېلو قبرو کې به پراته یو. هرڅه به ختم شي. نه به مینه وي، نه مینې ته د رسېدو هڅې» ترنګ شو موبایل ته د هارون بل تصویر راغی. شا یې تغمې تغمې وه. ما ورکتلی نه شول. زرګل ته مې هم ونه ښود. کټه یې نه لرله. یو ازې به ځورېدلی و. زه سیخ د هارون کوڅې ته لاړم. له لېرې مې ځار کوه. تېزا و یخ شمال له پاخه سرکه نرۍ دوړه والوزوله. شېبه پس مې یو شیطان ولید. د فیل په شان خرطوم یې جیګ ونیو. غوږونه یې لکه چجونه وښورول. د فیل رمباړه یې وباسله. له کورونو څخه شیطانان ووتل. راپورېې ورکه. بېرته ننوتل. هغه روان شو. زه تېزه ورغلم. اول مې ښه ژوره سا واخېستله. بیا مې په آرامه غږ که:
– ای شیطانه! اورې؟
هغه غوږونه څک او خرطوم سیخ که. زما په لیدو بېرته آرام شو:
– تو لانت! ما ویل چې بنیادم مې څنګه وینې؟ ویش ویش! ستا حال تر بنیادمانو بتر دی. هرڅه وینې خو هېڅ کولی نشې.
ما اورېدلي وو که دښمن ځوروې نو ځان خوشحاله وښییه. د بې باکه ځوانانو په شان مې وخندل:
– هاهاهاها! که بل څوک باتې وولي یو ه خبره. ته بېړا خو غلی کېنه!
د شیطان تندی تریو شو. په آسمان کې ورېځو ته په کتو یې حرکت وکه. زه ورپسې شوم. ما ویل:
– زه خبره یم. شیطانان څلور ډوله دي. زبرځواک شیطان یو ازې ابلیس دی. هغه ملکونه، نژادونه او دینونه په بدۍ اړوي. جیګپوړي شیطانان امیران او وزیران دي. هغوئ مذهبونه، قومونه او ګوندونه سره جنګوي. منځپوړي دا ټیټ چارواکي دي. دوه ډلي، دوه کورنۍ او دوه کسه په دښمنۍ کې اچوي. او تا غوندې ناکاره شیطانان هېڅ کولی نشي. یو ازې خلک ځاري بس.
د هغه سترګې تېرې شوې. ودرېد. مخ یې راواړوه. په خندا یې وویل:
– ټرت! موږ څه بنیادمان نه یو چې ځان یو په بل بر وبولو. د اور په عالي ذات کې هر یو محترم دی.
– هههههه بالکل بالکل. په خوله ځان غټ ښودل هم بد کار نه دی. تسلي خو کېږي.
د شیطان بدن داسې سور شو لکه سکروټه چې شمال ووهي. ویې ویل:
– له مردارې خولې مردارې خبرې وځي!
دخپلې اوږې پټۍ یې وښودله:
– سترګې دې نشته؟
– وینم یې. ځکه وایم.
– بد دې وکړه! دا د منځپوړي چارواکي نښه ده. پوه شوې؟ بنیادمان لکه سپي جنګولی شم، هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ههه، هیله کوم جناب. ما غولولی نشې.

شیطان برګ شو:

– غلې مردار مخې! څارګر دننه په حویلیو کې دي. زه هیئت یم.

– اوهوهوهوهو. مزدور او دومره غرور؟ څه خیر. وله وله! په باټو خرچه نه راځي.

یو کس تېرېده. ما داسې وښودله چې په موبایل کې غږېږم. شیطان له بیا روانېدو سره وویل:

– تاته نور څه پاتې دي؟ امدا ډټې کوه! ټرن چایبره! ههههه.

– ههه، څه څه! دوړه باسه دوړه! ناکاره شی یې. که منځپوړی وې دستي دې ثابتوله.

شیطان ودرېد. ټول بدن یې لمبې وکړې. شاوخوا یې سترګې وګرځولې. غاښونه یې وچیچل:

– اوغه عمومي سرک ته نږدې د بزازۍ دوکان وینې؟ اغو کسانو ته ګوره!

شیطان د فیل په شان سر وښوروه، وغړمبېد. حرکت یې وکه. زه ورپسې ورو ورو وخوځېدم. شیطان د دواړو کسانو خبرو ته غوږ ونیو. سور برېتي دکاندار ټوکر تاووه. په خوند خوند یې کیسه کوله:

– ویم چې دا خوله یې خلاصه کړه، او شړک، په دا مخ.

دواړو کټ کټ وخندل. ډنګر دکاندار په اوږه ډیکه ورکړه:

– یره نثاریه، ته دغسې شی یې کنه.

– بس مازغه دي. کله کله شاټ شي.

– او اغه بېچاره ستا د لور صفت کوه.

– ماته څه مالومه وه؟

– خبره په حوصله کې ده کنه. ته لکه پیطرول یودم اور اخلې.

– هههه دا سپېړه چې مې ورخوشې کړه، بدل غاښونه یې واااالوتل. خوله یې لکه بې دروازې بوساړه.

دواړو په زوره زوره وخندل. زه په فاصله کې ودرېدلم. شیطان د هغوئ خبرو ته ځیر و. ډنګر سړي وویل:

– ښه و چې زر په خپلې غلطۍ پوی شوې. عذر دې وکه. که نه، تانه یې بوساړه جوړوله. ښه وریندار څنګه ده وریندار؟

– ښه ده. ای خیر ویسې! که ته په واده کې نه وې اغه مړه وه.

– ته دا خبرې پرېده!

– ولې پرېده؟ لوی کار دې وکه. وایي د خیرات په ورځ د غریب غوا ورکه وي. زما موبایل کار نه کوه.

– هو. زنګونه وهه، تالار لټوه، ته ورک وې. وریندار مې موټر ته واچوله. ډاکټرې دستي ستن ولګوله. فشار یې ښه شو.

– ومې ویلې چې ډېره ونه خورې! ډوډۍ که د بل ده خېټه خو دې خپل ده.

– هههههه اغه او غوښه ازلي میینان دي. یره په خوب کې به ام وایي غوښه غوښه، غوښه غوښه.

سوربرېتي په خندا تایید کړه. شیطان د دېوال پناه په هډور انسان بدل شو. راغی. ډنګر سړي ته یې کلکه غېږه ورکړه:

– ای ناځوانه! بېخي ورک ورک یې. بس دوکان دی او کور. خلاص!

سړي په غټو غټو کتل. چورت یې وهه چې دا څوک دی؟ خو شیطان د کورنۍ او بچیانو پوښتنه وکړه. ویې ویل:

– یره ډېر وران یې. اغه ستا کیسه چې مې یادېږي ټوله ورځ خاندم.

نثار په سرو برېتونو کې موسکی موسکی کېده. مګر د ملګري یې له حیرانتیا خوله وازه وه. ویې پوښتل:

– زه وروره پوه نشومه. کومه کیسه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ولې؟ اغه د انډيوال ښځه چې دې د مريضۍ په بانه بيولې وه. هې خدای وهليه!
د نثار خوله وازه شوه. ملګري ته يې وکتل. په زوره يې وخندل:
–آاااا! اوهوهوهوووووو...
خو ډنګر سړی شيطان ته برګ شو:
–آ؟ ته څه لګيا يې؟ د کوم انډيوال؟
– ولې؟ اغه د واده په ورځ کنه. تا ويلې نثار دی که قهار دی؟
سوربرېتی نثار ايله اوس پوه شو. سترګې يې يو دم رډې رډې را ووتلې. مخ يې لا سور شو:
– څه شی، څه شی؟
ډنګر ملګري يې ژر وويل:
– دا، دا، په خدای چې دا دروغ وايي. زه دا ښځي پېژنم نه.
نثار چيغه کړه:
– نو د واده نه څه خبر شو؟ د اغې د مريضۍ نه څه خبر شو؟
ډنګر سړي د دې پوښتنو جواب نه درلود. خوله يې تاوه راتاوه کړه:
– زه نه پوهېږمه. څه خبر يمه. خو قسم چې دروغ وايي.
نثار په فلزي متر پسې منډه کړه. له ډنګر سړي لاره ورکه وه. شيطان په وازو سترګو کله يو کله بل ته کتل. لکه په خپله خبره چې پښېمان وي. ويې ويل:
– وی، اغه انډيوال دې دا دی؟ ډېر وبښه!
سړی شيطان ته برګ شو. دې کې نثار د فلزي متر شړک ورکه. ډنګر له درده اخ که. د ملګري لاسونه يې کلک ونيول. خلک ټول شول. شيطان په غرور ما ته وکتل. ما يې مټه ونيوله. په دکاندارانو مې غږ که:
– ای ماما! تاسې صبر! صبر! دا دروغ وايي. په جنګ مو اچوي.
شيطان هک پک شو. نثار زور وهه چې له خلکو ځان خلاص کي. ويې ويل:
– ټکي په ټکي رښتيا وايي. په خدای که يې ژوندی پرېږدم!
– جنتي شې! دا شيطان دی. سترګو ته يې ګوره!
ما د شيطان تورې عينکې لېرې کړې. د ډنګر سړي سا سوزېدله. زما خبره يې غبرګه کړه:
– هو کنه هو. امدا دی. ما اغه بله ورځ يو ته قسم ورکه.
دکاندار زړه نازړه شو. په شک يې کتل. اوس د ټولو خلکو مخونه موړ ته وو. شيطان د لاس خوشې کولو کوشش وکه. ما هغه د اوږد دېوال څنګ ته بوت چې خلک خبرې وانه وري. په موبايل کې مې تصوير وښود. وپسېدم:
– وايه! هارون چېرته دی؟
شيطان مخ مړاوی که:
– تا ماسره چل وکه. پرښته خو خلک نه غولوي.
– زه اوس بنيادم يم. بنيادم هره نخره کوي.
– نه، نېک بنيادم هم څوک نه غولوي. هيله کوم. لاس مې خوشې که!
– ډېر مه کړتېږه! د پوښتنې جواب راکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه د هارون نه خبر نه یم. باور وکه!
– ښه خبر یې!
– چې خبر وم په خدای چې ویل مې. دا دی ستا په هکله چې څه فیصلې شوي درته وایم.
هغه د ابلیس د تخت په لوی تالار کې د مجلسونو معلومات راکړل. خو د هارون له پېښې یې ځان ناخبره وښود. مانه منله:
– خبر یې. اوس قرآن راوړم. ستا مخ ته یې تر هغو نیسم چې اقرار وکې.
د شیطان سترګې له اوښکو ډکې شوې:
– زړه دې نو! زه که هرڅه ووایم ته یې نه منې.
ما ته عجیبه وه «شیطانان خو نه ژاړي. د هغوئ زړونه سخت وي» سوربرېتي تشار لاهم د ځان خلاصولو لپاره لړلړ زور وهه. مګر سترګې یې په شیطان کې وې. ما د هغه ډنګر ملګري ته غږ که:
– ای ماما جنتي شې! د هاغه جومات نه قرآن شریف راوړه!
سرې په منډه لاړ او په منډه راغی. شیطان له قرآن څخه مخ تاووه. ما کلک ونیو. هغه لکه مریض کوکری وسونګېده. مګر اقرار یې نه کوه. نری نری باران شو. دواړو دکاندارانو په بې صبرۍ کتل. د باران څاڅکي غټ شول. د شیطان له بدن څخه نری ځغه هار وخوت. ما ویل دا غږ د څه شي دی؟ شیطان وښورېد. لکه ستنې چې پکې چوخېږي. له زګېرویو سره یې وویل:
– ای خورې! ګوناکاره نشې. قرآن کریم دې باران ته نیولی دی.
ما قرآن تر ټیکري لاندې که. له ځان سره مې وویل «وی خیر دې ویسې! نېکي یې وکړه. ای چې اوس هم اقرار نه کوي خبر به نه وي نو» هغه مې د نزدې دروازې تر پېیک لاندې بوت. د بدن ځغه هار یې غلی شو. د هوسایۍ سا یې واخېستله. ویې ویل:
– مننه مهربانې پرښتې! ماته مې ماشوقه بې حده ګرانه ده. که په وخت ورنشم خفه کېږي.
وی‌ی‌ی‌ی! دا خو معشوقه هم لري. ومې پوښتل:
– نه، ته رښتیا میین یې؟
شیطان په عاجزۍ مخ وخوځوه. زما ستونی ډک شو:
– الله دې هېڅ میین نه جدا کوي!
په زړه کې مې ویل «اخ چې همداسې زه هارون ته منتظره یم او هغه وارخطا وي چې ناوخته شو» شیطان ته مې کړ:
– ستا معشوقه نیکبخته ده. تا غوندې میین لري. ځه، زر ځان رسوه! ځه!
شیطان زما لاس ته اشاره وکړه. ما ویل وی، ولې مې عاشق د معشوقې نه ګرځولی؟ دا ظلم دی. د هغه لاس مې پرېښود. شیطان چترۍ په سر ونیوله. روان شو. تشار بیا فلزي متر ملګري ته واړوه. شور او کنځلې شوې. زه د خپلې ناکامې مینې په چورتونو کې ډوبه وم. ترنګ شو. موبایل ته مې د هارون بل تصویر راغی. جیټکه مې وخوړه. شیطان ته مې وکتل. هغه په تشه کوڅه کې تېز روان و. د لرګیو دړ ته یې ځان رسوه. دلته و چې سر مې کار وکه. ما ویل وی، دا خو غواړي په دړ کې له سترګو پناه په پېرې بدل شي. د دروغو قسمونه یې خوړل. د معشوقې خبره یې هم رښتیانه ده. دوئ خو له مینې کرکه لري. پسې منډه مې کړه. شیطان هم په ځغاسته شو. هه هه هه. د دړ په خوله کې مې ګیر که. لاسونه یې لکه چایبر سره وو. ماته د پیرالسبي لاسونه او له بارانه پټېدل رایاد شول. په خپلې کم عقلۍ غصه راغله. چترۍ مې ترې وغورځوله. بدن یې بیا ځغه هار وکه. وسونګېد. برګ شو:
– ای ای دا څه کوې؟ تراوسه دې څه ویل؟ ماته ماشوقه منتظره ده.
د لرګیو د دړ خاوند له سپین پټو څخه خوله وباسله:
– شابه شابه د نر لورې! ستا خبره څنګه نه مني؟ په دا یخ کې یې راچپه که! ویمه ښه یې وغربوه! دده پیر خانه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته په دکان کې هم خلکو خندل. نثار بیا زما د کار نتیجې ته منتظر شو. شیطان مې وجړ کوه. ما ویل:
– ما نشې غولولی! چې د هارون ځای ونه ښیې نه دې پرېدم.
شیطان چیغه کړه:
– خوشې که مردار مخې! ویم خوشې که! زما قوم به دې ټوټه ټوټه کې...
باران نور هم تېز شو. د شیطان له بدنه داسې لوګي وختل لکه په سکروټو چې اوبه شیندې. هغه اوس په ټول قوت زورونه وهل چې تر څپرې لاندې پټ شي. خو ما نه پرېښود. زګېروي یې ورو ورو په رمباړو بدلېدل. بالاخره یې په چیغو وویل:
– هو، هارون موږ تښتولی. ما مشرانو ته وسپاره. پرې مې ده!
– ورو غرېږه! راځه د څپرې لاندې ټوله کیسه وکه!
هغه په نورستان کې د ملکانو د غونډې صحنه بیا ن کړه. خو ویل یې اوس له هارونه خبر نه یم. ما نه منله. هغه ټینګار کوه:
– رښتیا وایم. د اور په ذات قسم که خبر یم. زموږ له مشرانو پوښتنه وکه! خوشې!
دا ځل زما باور راغی. هغوئ په خپل ذات ناحقه قسم نه خوري. د شیطان لاس مې په قرآن کېښود. توبه یې وباسله، ورک شو. د دړ خاوند په دواړو لاسونو سر ونیو:
– وه پیره بابای! ددې بلاګانو نه مو وساتې!
دکاندارانو یو بل ته غېږه ورکړه. په باران کې ماته راغلل. نثار پرله پسې ککره خوځوله. ویې ویل:
– لورې! شیطان خدای وهلي دسې شیان ویل چې هر چا باور کوه.
– جنتي شې! هغه نو بل څه کمال لري؟
دا مې وویل په باران کې روانه شوم. ما باید ترا تلسمې یا سوله راوستې وه، یا مې هارون له سیاسته باسلی و. دا خو نه کېدل، چې هغه له ځورېدو بچ وای بیا به هم ښه وه. له خفګانه مې زړه ستوني ته راغلی و. زرګل هم خپل کوشش کوه. ویې ویل:
– خورې! ما په حوزه کې جنجال وکه. ما لې هارون خو پېری نده. بدن لري. لیدل کېږي. نیول کېږي. تاسې یې باید پیدا کئ!
خو ما په پولیسو کې دا وس نه لیده. د میزان په یوولسمه مخامخ د ابلیس کلا ته ورغلم. هغه او شیطانان یې بنګېدل او خوځېدل، لکه د خدای ذکر چې کوي. زما شاته وچه کلکه کوچۍ له خوارې لور سره روانه وه. یو شیطان په منډه راغی. ویې ویل:
– زما مهربانه پاچا! کوچۍ سپین وزګړی راوستی.
ما په غټو غټو کتل. دوئ اوس خپل راز راڅخه نه پټوه. خو کوچۍ نه شیطان لیده، نه یې خبرې اورېدلې. ابلیس ورته په سوزېدلي غږ وویل:
– وه زما بچۍ! سپین وزګړی دې ناحقه راوستی کنه نو. زه د تاویذ شکرانه نه اخلمه.
د ښځې او لور سترګې ټېغې ټېغې وختلې. باور یې درلود چې پیر صیب وزګړی لیدلی نه دی. که ولي نه وي نو له غیبو څنګه خبرېږي؟ دواړه د پیر صیب پښو ته پرېوتلې. د مریضې د جوړولو غوښتنه یې کوله. ابلیس ښځې ته تعویذ ونیو:
– هه بچۍ! جوړول د الله لاس کې دي. موږ خپل بندګي کوشش کوو. څه، دا یې په مټې پسې وتړه!
ښځې او لور تعویذ په سترګو او شونډو ولګوه. په سینې پسې یې کلک ونیو، ووتلې. ابلیس ماته نزدې راغی. ویې ویل:
– ورشه د غه ښځې پوه که چې پیر السبي دروغ وایي!
مریدان پاڅېدل. عینکې یې لېرې کړې. د ټولو سترګې یو شان وې. تر موږ راتاو شول. زه نه وېرېدلم. ابلیس ته مې کړ:
– ته خو دروغ وایې نو. چې بنیاد مان یې نه مني بیله خبره ده.
–آپام پام پام! پیر صیب ته دروغجن مه وایه! غرقه به شې. خدای دې غرقه که!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو هررر وخندل. ابلیس مخامخ ولاړ و. مریدان لکه په اتڼ کې، تر موږ ګرد تاوېدل. ما سر وخوځوه:
– خیر! بالاخره به افغانان هم هوښیار شي.
– هههههه ګوره ګوره وایه خوله به دې خوږه وي.
– ښه څه! زه پوېږم. هارون تاسره دی.
– وه لعنت په بنیادم! دی کنه نو. ما کله ویلي چې ندی؟ اختطاف کړی مې دی. ویم زندی کړی مې دی.
– اخ مه کوه! مه یې ځوروه! تاته یې څه ویلي؟ خوشې یې که!
– په سترګو قوماندان صیب! مګر د میزان په اتلسمه. په یو ولس نیمو بجو.
مریدانو بیا په زوره وخندل. زما وینه په جوش راغله. سا اخېستل مې تېز شول. خپل موبایل مې وښود:
– ای ای لعینه! پوېږې په دې کې څه دي؟
– ستا بدرنګه تصویرونه. هههههههه
بیا د خندا شور جیګ شو. ما ابلیس ته د هغه خپل غږ چالان که. ومې ویل:
– دا مې اوس ثبت که. پولیسو ته یې ښییم.
– وی ادې! اله اله پټ مې کئ! وډار شومه. ټرت! هههههه...
زه د پولیسو حوزې ته لاړم. زاړه او ځوانان پراوړدو چوکیو ناست وو. غلي غلي پسېدل. زه مخامخ د حوزې د خېټور امر دفتر ته ننوتلم. هغه چوکۍ ته کږه تکیه کړې وه. پر مړاوو سپینږیرو یې سترګې برګې وې. یو تن ته یې ګوته ونیوله:
– ای هوښیاره! اسلمی خو ستا زوی دی کنه. اغه په کریکټ کې ټولې کوڅې ته کنځلې کړې. تربیه د سې وي؟ ...
زه یې ولیدم. سترګې یې تنګې کړې:
– ته دلته چا پرېښو دې؟ وځه! زه مصروف یم.
– امر صیب! یوه دقیقه! ما هارون پیدا که.
– ښه؟ کومه دی؟
– پیرالسبي اختطاف کړی دی.
له امر سره خلکو هم وخندل. خو ما ورته په موبایل کې تصویرونه وښودل. ومې ویل:
– دا ګوره! سخت ظالمانه یې ځوروي. دا یې خپل غږ دی.
ټولو د ابلیس خبرې واورېدلې. سپینږیرو یو بل ته وکتل. امر ماته موسکی شو:
– ته دونه عقل نه لرې؟ موجرم کله ام په جرم اقرار نه کوي. ټوکه یې کړې ده. بل چا به اختطاف کړی وي.
– جنتي شې! ټوکه پکې چېرته ده؟ هغه نه ډارېږي. برالا وایي.
– داه! بیا وایي پولیس ظالمان دي. ښه دې سره څه کی؟ ای جلی! عقل لرې؟ اختطاف د یو مقصد دپاره کېږي. پیر صیب څه ضرورت لري؟ الله پاک دونیا او اخېرت دواړه ورکړي. د غریبو سره، د پولیسو سره، د محکمې سره، د هرچا سره کومکونه کوي.
– امر صیب! فکر وکه! هغه دونه پیسې د کومه کړې چې ټولې دونیا سره کومکونه کوي؟
– د هر ځایه چې یې کړې، کومک موهم دی.
– خدای ته وګوره! داسې مه وایه! نو که غل هم د خپل مطلب لپاره له چا سره کومک وکي شریف سړی شو؟
یودم سپینږیري پاڅېدل. امر بېرته کېنول چې په حوزه کې د چا د وهلو اجازه نه شته. سترګې یې په ما برګې کړې:
– ای ای احمقې! ثبوت لرې چې پیرصیب پیسې غلا کړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه خدایه پاکه! غلا خو وړه ګناه ده. ما د اختطاف ثبوت راوړی دی.
– ته لېونی یې لېونی! ځه ورکېږه! نور په پیرصیب پسې مه غړېږه! ځان ام ګوناکاره کوې، مو‌ږ ام!
– نه نو، هاغه ثبوت چې شته نه یې منې، هاغه چې نشته غواړې یې. دا څنګه چل دی؟ مجبوره یم وزیر صیب ته لاړه شم.
– ځه ځه! ولسمشر ته خو لاړه شه! ورکېږه!
زه ووتلم. پوهېدم چې وزیر به هم همداسې جواب راکې. ژړا راغلې وه. د زرګل څنګ ته لاړم. هغه د دفتر ځینې سامان آلات په کڅوړه کې اچول. د جامو د تنهی په شان کردې وړې سترګې یې راواړولې. ویې ویل:
– بس و به منو چې تقدیر نه بدلېږي.
– وروره خدای ته وګوره غلی شه! زما کمزوری ته دلایل مه لټوه! زه دلته راغلم چې لږه آرامه شم.
– ښه نو ځان واچوه! زه دروازه بندومه. زر بېرته راځمه.
– نه کېنه بیا به لاړ شې! چې آسمانونو کې وم یوازې مې زړه نه تنګېده. دلته تنګېږي.
– دقه سې! چې بېرته لاړه شې چیشی به کې؟
هغه زما پر ناکامی باور درلود. ما ترې مخ واړوه. دې کې مې د هغه تش دفتر ته پام شو. ما ویل:
– ستا مامورین ولې کم دي؟ سامان ولې کورته وړې؟
زرګل اسویلی وکه:
– پولیس شک لري چې د مولانا د پوډرو آوازه ما اچولې وه. تحقیق یې پیل کړی.
– ښه؟ څه یې ویل چې راډیو تړي؟
– راډیو خو پرېده! ماته تاوېږي، چې بندي مې کې.
– وی تا د بچیانو لپاره څومره احتیاط کوه؟ ته په راډیو کې په ما پسې بدو رد وایه. زه نه خفه کېږم. مقصد ځان بچ که!
زرګل وخندل. زما مړوند یې ونیو. ویې ویل:
– خپله خوله به ماته کمه! بس ده! په وېره کې جوند نه کېږي. زه درسره یمه. اقه به کوو چې راته ښه ښکاري.
د هغه په سترګو کې کلک عظم معلومېده. پخوانی زرګل نه و. ما خپل مړوند ته وکتل. سور نه و. ومې ویل:
– جنتي شې وروره! الله دې په هېڅ میدان کې مه ماتوه! ښه دی چې تا لرم. که نه نو...
– که زما منې! یو وار پیرصیب ته په نرمه وو ایه! ازمایښتي. نرمې او به هرې سوړې ته لار باسي.
– ته اوس هم ابلیس ته پیر صیب وایې؟
– عادت.
دواړو وخندل. ما ته هسې هم بله لاره پاتې نه وه. سبا بیا ورغلم. ابلیس په لوی سکرین کې د لوی تالار د ترمیم لاړښوونې کولې. ما یې تخت اول ځل ولید. جاه و جلال ته مې خوله وازه شوه. ابلیس مخ راواګرځوه:
– لعنت په بنیادم! د پولیسو لښکر دې څه که؟
ما د زرګل د لارښوونو مطابق سترګې ښکته واچولې. ومې ویل:
– هیله کوم. هارون پرېده!
– اها، دادی اوس دې سمه لاره ونیوله.
ما د هغه سترګو ته ژور وکتل. عجیبه وه. نرمې خبرې آن په شیطان اغېزه وکړه. ابلیس ګوته ځمکې ته ونیوله:
– دلته د موقع پېژندل ډېر موهم کمال دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سر وخوځوه. غوښتل مې له دغې موقع ښه ګټه واخلم. ومې ویل:

– زه وعده کوم. نه به تا سره کار لرم، نه ستا شیطانانو سره.

ابلیس د منني لپاره په سینه لاس کېښود. خو یو دم یې په سترګو کې لمبه وځلېدله. جدي شو. غږ یې جیګ که:

– ناوخته دی. موقع دې له لاسه ورکړه.

زما امیدونه بېرته تالاترغي شول. سینه مې له درده وپړسېدله. مخ مې سور شو لکه لمبو ته چې دې نیولی وي. ومې ویل:

– اوس څه وکم چې ته هارون پرېږدې؟

– لڅه ګډه شه!

زما ماغزه سرچپه شول. د ځان د کنټرول لپاره مې سترګې پټې کړې. ژوره سا مې واخېستله. ابلیس په سکرین کې کارګر احتیاط ته وبلل. ما ډکې سترګې پرانېستلې. هغه سر وخوځوه چې وایه! زما شونډې ورپېږدېدلې:

– اول هارون پرېږده!

ابلیس په خندا کې خپلو مریدانو ته مخ که:

– اوهوهوووو! دا خو هرکار ته تیاره ده ای. مینه ام بد شی ده ولا. نه یې شرو کوو؟

ټولو بیا هررر وهل. زه په ګونډو شوم. ما ویل:

– زاری کوم. هارون پرېږده!

ابلیس لا په زوره وخندل:

– ویش ویش بېچاره! اول چې مې درته ویل نه دې منله. اوس د جزا نه بغیر لاره نشته.

– زما قبوله ده.

– څه شی؟ لڅه ګډا؟ کېنه بابا! دا خو سات تېري ده. زموږ ښځې پکې ښه خوشاله دي.

– هرې جزا ته تیاره یم. مړه مې که!

– ګوره ګوره! چالاکي ته ګوره! ستا سا د هارون په سا پورې تړلې ده. زه خبریم، ښه؟

– ښه بله جزا راکه!

ابلیس مخ مړاوی که:

– څه خیر. تا ته مې لور ویلي. زړه مې نه کېږي. ته قراره کېنه! یوازې د هارون د غوښو شکول ګوره!

زما وینه وخوټېدله. زغم مې ختم شو. په منډه کې مې غږ که «لاس ورنه وړې خبیثه!» یو دم له چته او سپنیز قفس راپرېوت. له ابلیس سره ټولو شیطانانو وخندل. ما د قفس په دروازه زور ووهه. خلاصه نه شوه. د کلا د لویې دروازې ساتونکي تل بنیادمان وو. ابلیس څلور تنه را وغوښتل. په آرامه یې وویل:

– بچیانو! دا بېچاره لړه لېونۍ ده. دم مې کړه. انشاالله جوړېږي. په احتیاط یې وباسئ چې ژوبل مو نکي!

ما چیغې وهلې چې دروغ وایي. دا ابلیس دی. تاسې د شیطانانو نوکران یئ. خو ساتونکو په احتیاط له قفسه وباسلم. د کلا له لویې دروازې بهر یې خوشې کړم. غمجن یې راپسې کتل. زما د زړه زور بېخي اوبه شوی و. سلګۍ مې ووهلې. په پښو کشولو مې د کور لار ونیوله.

د میزان ۱۴مه شوه. د بي بي مهرو د غونډۍ په لمنه کې خلک کم ګرځېدل. له وروستیو تودو ورځو یې خوند اخېست. ماشومان پر پخو زینو کوزاو برکېدل. په دې غم کې نه وو چې دنیا څو لوېشتې ده. ما د مرسل د ګلانو څنګ ته تیخور ماشوم په غېږ کې ونیو. هغه خندل. له ما یې ټول غمونه هېر کړل. موریې د بوتل په اوبو لستوڼی مینځه. کیسې یې هم کولې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اسې مېړه مې بد ندی. خویندې یې شیطانې دي. الخ، ویمه په ژبو یې سرطان شین شه!
نورو ښځو وخندل. ما ویل:
– جنتي شې! د شیطانانو سره ګوزاره نه کېږي. تې ووځه! ځان ته کور جوړ که!
– اوح اوح، اسې ښه وایي. غوښې خو مې په نوکارو وشکوي. اسې شیشکې دي چې چې چې...
– وه! دا نو ولې؟ هم یې بد ایسې، هم دې وتلو ته نه پرېږدي؟
– دغه ده نو. اسې تا لکه چې واده ندی کړی؟
– جنتي شې! واده خو د دوو مینو یو ځای کېدل دي. د غمونو ورکېدل دي. د خوشالیو زیاتېدل دي.
ښځو هررر وهل. ما شوم وډار شو. زه پوه نه شوم چې زما په خبرو کې د خندا ځای چېرته و؟ زرګل را ورسېد. ماشوم مې مور ته ورکه. له زرګل سره په پولو ګرځېدم. ښځو لاهم زما خبرې ته خندل. زرګل وپوښتل:
– څه خبره ده؟ دلته څه کې؟
– دا ځای ښه دی. وروره ته ودرې! له وېښتانو دې زرک وغورځوم.
– ښه ښا. بېګا مې د خپلوانو واده و. ایوانان مې اوس ام امقلته دي. نن یې راولمه.
– واده و؟ بېچاره نجلی. په خوشالۍ یې راولي، په غم یې کېنوي.
– چیشی؟ ښه ښا! ناوې. امدقه سې شیطاني قانون ده. که الک اوښیار وي نو ښه. که نه خدای دې مل شي!
زموږ څنګ ته د ماشومانو تیږې په لاسو کې وې. لړم لړم نارې یې وهلې. ما زرګل ته کړ:
– ای وروره! تا ویل د ابلیس نزدې کسان پېژنم.
– هو، قاضیان وو. سترې مشې ورسره لرمه. ههه‌ه، د شیطانانو سره سترې مشې لرمه.
– خیر دی. دلته یې راغوښتی شې؟
– چیشي ته؟
– دلته د پټېدو ځای نشته. نیسو یې. د هارون پته تې اخلو.
زرګل سر وخوځوه. د اوږې بیک یې په پوله کېښود. موبایل یې وویست. زه یې په غوږ کې وپسېدم:
– پوه نشې چې مادرته ویلي!
ټلیفون رخ شو. زرګل قاضي صاحب ته په ژوندی خپرونه کې د مېلمه کېدو بلنه ورکړه. ویل پر خلکو د تعلیمي خپرونو اغېز څېړو. له هغې خوا جواب منفي و. ځکه یې بل ته زنګ ووهه. په پای کې یې بیک بیا اوږې ته واچوه. ویې ویل:
– د شیطان زامن دي. ته د خبرې سر واخله دوئ اخېر ته رسي. دواړو ویلې د میزان تر اتلسمې وخت نه لرو. اخ اخ اخ!
د زرګل بیک لاندې پټې ته ولوېد. د ثبت وسایل تیت شول. موږ تېز کېوتلو. ما چارجر جیګ که:
– هه! دا جوړ دی. ښه نو، شیطانان زموږ مرګ ته منتظر دي. هې وروره! ما کله ناکامي لیدلې نه وه. سخت درد لري.
– خورې! اقه د بوټې لاندې بېټری راکه! خیر ویسې! مالې دلته چې ثوک ناکامي ونه ویني کامیابېدی نشي.
– پوېږم. فرق لري. ستاسې په ژوند کې کامیابي موهمه ده. زموږ، کار.
– مه یې برابروه! ستاسې بې غمه جوند ده.
– نه نه، کامیابي ښه ده. ژوند ورسره پرمختګ کوي. او موهمه داده چې خوشالي راوړي.
– اغه خوشالي په توپ وله چې په زړه چاودون راځي.
– نه وروره! یوازې د خوشالۍ د راتلو امید په ډېر څه ارزي. دا ماته مالومېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نو بیا ولې خفه یې؟

– جنتي شې! غم دادی کنه، چې د هارون د موندلو امید نشته.

زړه مې وپړسېد. نور مې خبرې کولی نه شوې. زرګل بیک اوریې ته که. وبنګېد «بلا وه برکت یې نه و» هلته نزدې د ښځو غږ شو.
هغوئ بچیان شړل چې لړم یې ټک نه وهي. خو ما شومانو چیغې کړې چې راووت. یودم د تیږو باران شو. ما ته په شش درک کې د
ابلیس کلا د لړمانو سوړه وبرېښېده. چوسته روانه شوم. ما ویل:

– ځم که کوم غټ شیطان ګیر کم.

– دقه سې! تا خو ویلې اغوئ نه وځي کنه. ودرې ودرې! زه درسره یم.

– نه پرېږده! که وو بیا درته وایم.

زه په شش درک کې د برق پایې ته پناه ولاړه وم. د کلا دروازې ته مې کتل. هلته غریبان له غټو او شتمن له وړو تحفو سره په قطار
کې ولاړ وو. د شړېدلي واسکټ والا غوایه راوستی و. دلته مخامخ په دریم منزل کې چاغې ښځې جامې غړولې. غږ یې که:

– ای جینۍ! ځه! دلته مه درېږه!

ما سترګې جیګې کړې. ښځې تېره تېره کتل. پوه شوم چې د بد فعلې نجلۍ ګمان یې کړی دی. ومې ویل:

– جنتي شې ترورې! یو چا ته منتظره یم.

– هاو هاو، ریښتیا وایې. ځه دا کارونه بل چېرته کوه!

ما ویل «بنیاد مان دې نو. د یو کس په ګناه بل نیسي» حرکت مې وکه. له لېرې راتاوه شوم. د ښځې د کور لاندې ودرېدلم، چې
ښکاره نه شم. شېبه پس یو ځښور ځوان ځنګ ته راغی. وبنګېد «ماته ولاړه یې؟» ما تروه وکتل. ځوان پخ وهل. حیرانه وم چې د
ښځو په ځورولو کې د دوئ ګټه څه ده؟ ومې ویل:

– وروره مه کوه! خلک بلدېږي. بیا ستاسې ښځو ته هم داسې وایي.

ځوان خوله کږه کړه:

– سل مرمۍ خو یې وولم.

– څه شي؟ بل سل مرمۍ ولې او خپله؟

د ځوان سترګې له هوسه ډکې وې. موسکی موسکی کېده. ما شا کړه. خو هغه نه غلی کېده «ای ښایستې! سات به دې تېر شي»
دې کې موټرسایکل راغی. له درز سره چیغه شوه. ما مخ وګرځوه. موټرسایکل والا وتښتېد. ځښور ځوان پروت و. له شکېدلې
ځنګلې او زنګانه یې وینه تلله. خلکو جیګ که. ما په منډه له درملتونه ډېټول او پلستر راوړ. د ځوان په زخمونو مې ولګول. هغه
زګېروي کول. له شرمه یې نه راکتل. ګوډ ګوډ روان شو. ما بیا مخ د ابلیس کلا ته که. غلې ولاړه وم. چې یوه پښنه به مې سترې
شوه په بله به مې زور واچوه. سپینږیری بابا له کتاب فروشي څخه مخامخ راغی. ما ویل خیر! هغه په کمزوري غږ وپوښتل:

– تاسې تمامه ورځ دلته ولاړه یئ! څوک لټوئ؟

ما لنډ جواب ورکه:

– ژوند.

بابا یوه شېبه غلی و. سر یې وخوځوه:

– د ژوند په لټون کې ام جلا خوند دی.

هغه بېرته وګرځېد. په خبره کې یې څه وو. ما ته یې قوت راکه. په پښو مضبوطه ودرېدلم. مګر تر مازیګره هېڅ پېښ نه شول.
بالاخره لکه د ښتو او میرو ستو مانه د کور په لور وخوځېدم. د سېرېنا هوټل د تلاشۍ پخې ښځې ته مې کاغذي کڅوړه ورکړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هه ترورې! تازه مرخانۍ مې پیدا کړې. تاسې چې یې عُناب بولئ.
ښځې راته غاړې واچوله:
– وی، اله قوربان دې شمه! زه څونه ورپسې ګرځېدمه. ډېره زیاته مننه.
– جنتي شې!
ما غوښتل تېره شم. ښځې له متې ونیولم. ویې ویل:
– ای لورې! ستا دا «جنتي شې» په ما دونه ښه لګېږي. هرکله درته دوعا کوم. خدای دې ښه مېړه او خوشاله ژوند درکې!
زه د زړه په زور موسکۍ شوم. سبا مې بیا د ابلیس کلا ځارله. له ځان سره مې ویل چې پاتې درې ورځې به هم دغه سې تېرې شي.
اخېر هرڅه ختم. د هارون بې روحه څېره مې سترګو ته ودرېدله. زړه مې ډوب شو. د دریم منزل چاغه ښځه لاندې راغله. ماته
وتورېدله. درملتون والا هم رابرګ شو. حوصله مې نه وه. روانه شوم. د سړي کمزورې غږ مې واورېد:
– لورې! دا ستا دپاره وایي. چې په بده پېښه وانه وړې. راځه دوکان کې کېنه! هغه ځای خوندي دی.
دا هاغه پرونی بابا و. چاغې ښځې او درملتون والا په غټو غټو کتل. موږ دکان ته ننوتلو. بابا راته چای راوړ. ویې ویل:
– چورت مه خرابوه! کرکه د ځینو یو ازیني کمال دی. که یې بدلولی نه شو، د ضرر مخه خو یې نیولی شو.
ما مخ له کلا راوګرځوه. موسکۍ شوم. بابا زما څېرې ته ځیر و. په ګوته یې په ښنبه کړم:
– ته ماته خفه ښکارې. د کوم لوی مشکل سره دې خپرې دي. ګوره! همت او حوصله د لاسه ورنکې!
– جنتي شې بابا! نه کېږي.
– کېږي. په کامیابۍ باور ولره!
– که د کامیابۍ امکان نه وي؟
– نه نه. په یاد لره! د ناکامۍ تر رسېدو پورې هره شېبه د کامیابۍ امکان شته.
یو ځوان دکان ته ننوت. کتاب یې وغوښت. بابا په الماریٰ کې لټول پیل کړل. زما خیال ته هارون راغی. په دفتر کې به یې بې
کاره وخت په مطالعه تېروه. دې کې مې د کلا مخ ته جیګپوړی شیطان ولید. یو دم روانه شوم. پښه مې له وړې الماریٰ سره
ولګېدله. کتابونه په ښویه غولي تیت شول. ما زر زر ټولول. خو سترګې مې په کړکۍ کې وې. بابا غږ که:
– لورې! زه یې کوم. ځه ځه! خدای دې کامیابه که!
زه تېزه ووتلم. شیطان په سپین پټکي کې پوخ مولوي ښکارېده. ما غوښتل په داسې ځای کې یې ګیر کم چې له سترګو د پټېدو
امکان نه وي. شیطان موټر ته وخوت. زه په ټکسي کې ورپسې وم. هغه په وزیر اکبرخان کې رستورانت ته ننوت. لېږ کونج یې
ونیو. څو د ضرورت په وخت کې د غټې ستنې پناه په پېړي بدل شي. ما ټول رستوارنت له نظره تېر که. اکثره خارجیان وو. د لارې
د سر مېز ته کېناستم. له شیطان څخه دوو غټو چینایانو پناه کړې وم. ما ویل چې هغه کله بېرته وځي و به یې نیسم. ناڅاپه یو
ډېر ورکس زه له متې کلکه کړم. ویې ویل:
– پاڅې! راځه!
– جنتي شې! څه خبره ده؟
– شور مه جوړه! بیا درته وایم.
ما ویل زه درسره نه ځم. د خلکو سترګې راواوښتلې. ډېرور یو دم په غېږ کې جیګه کړم. روان شو. ما ځان ترې خلاص که. په زوره
مې ټېل وهه. سړی وار شو. په مېز ولګېد. په ځمکه ولوغړېد. تشې یې نیولې و. له درده یې چیغې وهلې. خارجیان په بیړه ووتل.
دې کې پینځه ډېرور پرما راوګرځېدل. شیطان اوس په پېړي بدل شوی و. لکه روانه سکروټه راغی. په ما یې وخندل. یو ډېرور په

(c) ketabton.com: The Digital Library

موبایل کې مولانا ته زما د نیولو خبر ورکه. دلته پوه شوم چې شیطان ما ته دام ایښی و. ټوله ډله یوځای د رستورانت په دروازه وتلی نه شوه. زه یې منځ ته کړم. ما اول شاتني کسان په زوره ټېل وهل. وروسته مې مخکینیو ته ډیکه ورکړه. هغوئ یو پر بل ولوېدل. زه په منډه د ټکسي شترنګ ته کېناستم. ټکسیوان له یو کس سره خبرې کولې. ما په تېښته کې ورغبرګه چې زه بیا درته ټلیفون کوم. هغه راپسې منډه واخېستله. ما په اکسلرېټر پښه ټینګه کړې وه. د هوایي میدان پر سرک تېزه روانه وم. شاته د مولانا کسان نه ښکارېدل. زه مکرویانو ته ننوتلم. موټر مې په یو پارکینګ کې ودروه. ځوان چوکیدار ته مې کیلي او پیسې ورکړې. هغه کله ما، کله پیسو ته کتل. له خولې یې غږ نه خوت. ټکسیوان ته مې غریز پیغام ولېږه:

– جنتي شې تره! موټر مې د څلورم مکرویان د دریم بلاک چوکیدار ته سپارلی. خدای بردي نو مېږې. وایې خله!

چوکیدار موسکی شو. زه تربې لاړم. شینوزاده روغتون ته ننوتلم. د شاه توت تر نیالګي لاندې پر کانکریټي چوکۍ کېناستم. څنګلې مې ورنونو ته تکیه کړې. مخ مې د ورغوو په کاسه کې کېښود. په فکر کې مې پوښتنې ګرځېدلې «شیطان څنګه پوه شو چې زه کلا څارم؟ بنستپال د کومې لارې خبر شول؟ هغوئ دا پلان په ګډه سنجولی و، که بنستپال یې استعمال کړل؟» دې کې چا له لاسه ونیولم. ما شېږ وهل. ما شومانو کټ کټ وخندل. دا د هارون خوریان اتل او زلما وو. زه هم په خندا شوم:

– وی قربان! تاسې شوخان دلته څه کوئ؟

اتل د دریم منزل په لور سر واچوه. په تندي پروت پیکی یې وښورېد:

– ابۍ مې ډاکټر له راوستې ده.

زلما ککره وښنډله. چوټې یې یوې او بلې اوږې ته شړک ورکه:

– دروغ، دروغ، دروغ. ما راوستې ده.

د دوئ دعوا شوه. هریو ځان د ابۍ غمخور باله. په یوبل یې وارونه وکړل. ما دواړه په غېږ کې ونیول:

– جنتي شئ! که داسې کوئ ابۍ خفه کېږي. په هغې دواړه ګران یئ. اوس ووایئ، چا راوستې ده؟

– مونږ دواړو.

نجلۍ هم زړه نا زړه ومنله. ما دواړه ښکل کړل:

– وینئ! تاسې هم خوشاله، ابۍ هم. په هغې څه شوي؟

زلما وویل:

– هارون ماما پسې خپه ده. ډېره، ډېره، ډېره خپه ده.

– په کومه کوټه کې ده؟

ما شومانو پاس د ښځو برخې ته بوتلم. خوبانه ترور په کټ کې پرته وه. زما په لیدو یې مخ لاګونجې شو. عایشې ته یې کړ:

– دا ماله مه پرېده، دا غویمه!

زه بېرته ووتلم. پر کانکریټي چوکۍ کېناستم. ما ویل «هارون تر ما په هغې ډېر ګران دی. زه روغه ګرځم. هغه ورپسې مري. کاش چې ما هم مور او پلار لرل» زلما په نازک لاس زما مخ ځان ته تاو که:

– ای تروره! غویمه ښه جینۍ ده که بده؟

د اتل سترګې بوټې راووتلې. په خپله وازه خوله یې لاس ونیو. زه موسکۍ شوم. ومې ویل:

– جنتي شې! دا بدې جینۍ ته وایي.

زلما زما په مخ دواړه لاسونه کېښودل:

– ته خو بده جینۍ نه یې، کنه؟ کنه؟ کنه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما شونډې ویښې او اوږې جیګې کړې. زلما پښې وترپولې:
– نه یې. نه یې. نه یې.
د اتل زړه تنګ شو:
– هاو. نده. پرې یې ده! اغه نه ګورې؟ غومبري یې تک سره دي. مریضه ده بېچاره ګۍ.
هغه ما ته راتاو شو:
– ترورې! د پیچکاري نه یرېږې؟
له لاسه یې کشه کړم:
– راځه! زه ډاکټر ماما له ویمه چې شربت درکي. د سې مزه دار دی، لکه فانتا.
– جنتي شې! مریضه نه یم.
زلما وویل:
– ښه ښا، تا ام خپله ابۍ راوستې ده.
– نه، زما ابۍ نشته. زما هېڅوک نشته.
– خیر دی. مه خپه کېږه! زه دې ابۍ. اتل دې بابا. هیهیهیهي
اتل هم په خندا تائید کړه. غاړې یې واچوله. زما تېر ګرم شو. سترګو مې نم وکه.
پولیسو د سپړنا هوټل شاوخوا ونیوله. برېتور قوماندان د مولانا له غوټ رېږور کس سره ننوت. د هرکلي په ځای کې خارجیان سره وښورېدل. د هوټل غومبرور منېجر د لاس په اشاره وښودله چې مشکل نه شته. پولیسو ټول هوټل تلاشي که. زه یې ونه موندلم. له دې ځایه مټک راډیو ته لاړل. زرګل ورسره کوټه په کوټه وګرځېد. ویې پوښتل:
– قوماندان صیب! پرښتې څه کړي؟
– هغې سرې وهلی. شاید مړشي.
– دقه سې! تاسې اشتبا کړې. اغه د سې جلۍ نده.
– هه، بېخي. اسماني پرښته ده.
– کمه ام نده.
د مولانا رېږور کس هغه ټپل وهه. سټډیو ته ننوت. زرګل سور شو:
– ای ای! تاسو د چا د ځورولو حق نلرئ!
رېږور کس یې خبرې ته ارزښت ورنه که. د لوېې ښیښې تر څنګ یې پر میز د غږونو میکسر ولید. له لسګونو تڼیو څخه یې یوه تاوه کړه. زنګس شو. د لوېې ښیښې له لارې یې د ننه پر ګرد میز باندې مایکروفون ته وکتل. د میکسر تڼۍ یې بېرته وڅرخوله. د مایکروفون زنګس ورک شو. له سټډیو څخه ووت. برېتور قوماندان ته یې د وتلو اشاره وکړه. هغه زرګل ته وویل:
– راځه!
– دقه سې! ما چیشی کړي؟
– تا ډېر څه کړي. خو اوس دې کور تلاشي کوو.
د زرګل په کور کې یې هم پیدا نه کړم. د مولانا کس په سپکو سپورو له دروازې ووت.
مازیګر د هارون سور چرګ د نرۍ کړکۍ له لارې لاندې تاکاوۍ ته کتل. غاړه یې اوږده اوږده کوله. هلته اتل وچه ډوډۍ او د اوبو بوتل شاته نیولي وو. د مېلمنو د کوټې تر څنګ پسخانې ته ننوت. ما ته یې لاس اوږد که:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هه ترورې دا واله! مه يرېږه! مور د کارتونې نه چل ياد کړی. څوک نه خبرېږي چې ته دلته يې.
ورسره سم زلما راغله. د بېنډيو قاب يې غلی راکه. ما خوراک ته ضرورت نه درلود. خو هغوئ خفه کېدل. دواړه مې په مخ ښکل کړل. ورته ومې ويل چې د ابۍ خيال وساتي. ماشومانو په ګډه سرونه وخوځول. هغوئ په موسکا تاوېدل راتاوېدل. زما پټ ساتل ورته لويه قهرماني ښکارېدله. بېرته پاس وختل. مور يې په پخلنځي کې لوښي مينځل. ابۍ يې په توشکه پرته وه. زګېروي يې ختل. زلما يې څنګ ته کېناستله. په ګونجې مخ يې لاس ور کېښود. خوبانې ترور خواړه وکتل. ويې ويل:
– تاسې نه وګرځمه! ما پرېږدئ! ځئ مستي وکئ! شپه راځي.
اتل سر وخوځوه:
– مستي کوو کنه. هاو. خوندوره مستي ده.
زلما په ټيټ سر هيهيهي کړ. له ابۍ څخه يې وپوښتل:
– تاله ام ډوډۍ راوړمه؟
– نه، نه يې شمه خوړی. دا زړه مې دسې بند دی بند. غټه تيږه پې ايښې ده.
زلما يې ګرېوان ته وکتل. لاس يې که. خوبانې ترور ونيوله:
– دا څه کې؟
– تيږه لرې کومه.
اتل کټ کټ وخندل. خوبانه ترور هم په هماغه تکليف کې موسکۍ شوه:
– نا، ويمه لکه تيږه چې پې ايښې وي. دوعا کوه چې هارون ماما دې راشي!
– ابۍ! ته مه خپه کېږه! ماما مې زمونږ پلار غوندې نه دی. راځي. ښا؟
د خوبانې ترور سترګې ډکې شوې. دا وخت د پښو ترپې راغی. هغې سر جيګ که. غفور ماما و. ويې پوښتل:
– وه سرېه! څه وشو؟ د زويکي مې پته ولګېدله؟
– هاو، پوليس وايي زر به يې کورله راولي.
– دروغ مه وايه!
– دروغ ولې وويمه؟
– ولې نېغ راله نه ګورې؟ نه نه. هاروني مې لاړو. بيا به يې ونه وينمه.
هغې ژړا شروع کړه. مېره، لور او لمسيان يې په غلې کولو ستړي شول. بالاخره يې سر کېښود. د پيشو مياو مياو راغی. د ماشومانو غوږونه څک شول. دواړه پاڅېدل. عايشې غږ که:
– جنګ ونکئ!
هلک په دهليز کې د تاکاوۍ زينې ته ودرېد. نجلۍ لاندې راکېوتله. ما ويل:
– جنتي شې! تشو متيازو نيولې يم. څه وکم؟
زلما په منډه د مېلمنو د کوټې تشناب وکوت. هغه قلف و. مخ يې ما ته کړ:
– ته صبر! پرتوګ کې يې ونکې! ښا؟ ښا؟ ښا؟
ما ويل نه يې کوم. هغه په منډه پاس وختله. شېبه پس خور د ورور په اوږه د انګورو چېلې ته جيګه شوه. ژړا يې پيل کړه. مور او نيکه يې راووتل. وروځې يې بره لاړې چې څنګه ختلې ده؟ زه غلې د هليز ته جيګه شوم. تشناب ته لاړم. هلته غفور ماما زينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېښودله. لمسۍ يې کېښاسله. ټول يو ځای کور ته ننوتل. غفور ماما ته لکه شيطان چې ويلي وي، د تشناب د دروازې لاستی يې تاو که. دننه زما زړه وډېږد. ماشومانو په غټو غټو يو بل ته وکتل. غفور ماما له لور څخه وپوښتل:

– دلته څوک دی؟ ادې دې ده؟

عايشې خوله ويته او سر کوږ که. دې کې له کوټې څخه د خوبانې ترور ژګېروی راغی. عايشې اشاره وکړه چې مور مې په کوټې کې ده. اتل او زلما لا زيات وارخطا شول. غفور ماما په لاستي زور ووهه. اوږده پزه يې په ګوتو کشه کړه. لور ته يې وويل:

– دا د غم دړه دننه بنده ده. ته پيچتاو راوړه چې قولف خلاص کم.

عايشه روانه شوه. اتل يو دم په ژړا کوټې ته ننوت. هلته په توشکو وکولېده. ناري يې وهلې:

– اله ويې خوړمه. ويې خوړمه...

زلما حيران حيران وکتل. مور او نيکه يې منډه کړه. عايشې خپل د تور خال والا غومبرې په سپېړه ووهه:

– وی، خدايه په زوی مې څه وشوه؟ اله صدقه دې شمه! چرته چرته؟ څه شي وخوړلې، څه شي؟

زلما له دروازې څخه جواب ورکه:

– پړانګ وخوړ.

مور يې تروه وکتل. اتل هم خور ته برګ شو چې څومره کم عقله يې. ژړا او کولېدو ته يې دوام ورکه:

– اله غومبسه ده. کميس له مې ننوتله. اله زر کوئ!

هغوئ يې کميس وباسه. هېڅ شی نه و. زه تا کاوۍ ته کېوتلم. زلما وليدلم. له خندا شنه شوه. سمدلاسه کوټې ته ننوتله. د ورور کميس يې له مور څخه کش که. ويې ويل:

– غومبسه لاړه. ما وليدله.

عايشه سسته کېناستله. غفور ماما له پيچتاو سره تشناب ته راغی. دروازه خلاصه وه. تندی يې ګونجې شو. زلما وويل:

– ته څنګه سړی يې؟ خلاصه او بنده دروازه نه پېژنې.

غفور ماما چورتي شو. عايشې خپلو اولادونو ته په شک وکتل.

د ميزان په ۱۶مه غفور ماما د جمعې لمانځه ته روان و. سپينه ټوپۍ يې په سر کړه. خوبانې ترور ته ځير شو. د هغې سترګې پټې وې. ستوني يې له ژګېرويو سره غړس کوه. لور ته يې اشاره وکړه چې څنګه ده؟ د هغې سترګې ډنډ شوې. سر يې وښنډه چې ښه نه ده. غفور ماما اسويلی وکه. لور يې د هلېز ته ووېستله. ويې ويل:

– بچی! چاره نيشته. څه چې د خدای رضا وي.

د لور مخ يې له ژړا سره ګونجې شو. له سترګو يې اوښکې وڅڅېدلې. سلګۍ يې ووهلې. خو غږ يې نه باسه چې ادې يې وا نه وري. غفور ماما له ډکو سترګو سره د لور پر اوږه لاس کش که. ويې ويل:

– مونږ بايد هر حالت له تيار اوسو!

د عايشې سلګيو زور واخېست. سړي په غېږ کې ونيوله:

– بس بس! ته دسې مه کوه نو! ادې له زړه ورکه! زه به مونځ وکم. که خدای د دغې جو مې له برکته ورحمېږي.

ما د خوبانې ترور ژګېروي اورېدل. د شينوزاده روغتون ډاکتره رايادة شوه. هغې ويل داسې ناروغ يې اول ځل ليدلی دی. معاينات يې سم دي. خو فشار يې په يوه دقيقه کې ټيټ وي، بله کې جيګ. که نن سبا کې يې زوی پيدا نه شي مري.

ما ښام په تا کاوۍ کې ګرځېدم. له ځانه مې کرکه کېدله. هېڅ لاره مې پيدا نه کړه چې بنيادمان ابليس وپېژني. که نه، هارون به تر اوسه بندي نه و. دلته و چې د الماری په ښيښه کې مې ځان وليد. رڼا يې کوله. ما ويل بس پيدا مې کړه. تر اوسه مې بنيادمانو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خوله ويل چې هغه ابليس دی، دا ځل په عمل کې ثابتوم. که ضرورت شو وبه ښيیم چې زه هم آسماني پرښته يم. هو، د پرښتو قوتونه به مې لاړ شي. عادي بنيادم به شم. خو په عوض کې به غورځنګونه سوله وکي. د ابليس پاچاهي به ختمه شي. هارون به را خلاص کم. تقدير به يې بدل شي. د خپلې مينې په زور به د هغه په زړه کې هم مينه پيدا کم. اخېر به دواړه يو ځای شو. دا پلان را ته بالکل کاميابه ښکارېده. سمدلاسه مې ټلېفون وکه. د سپرېنا هوټل منېجر وروستی ماډل آيفون له جېبه وويست. وروستي ماډل لنډکروزر ته ننوت. دروازه يې پورې کړه. د ښار شور ورک شو. له خندا سره يې غومبرې لا وپړسېدل. ويې ويل:

– وه په خير! په خير! پرښته جانې څنګه يې؟

ما په ټيټ غږ جواب ورکه:

– جنتي شې تره! ښه يم. ته څنګه يې؟ لورکۍ دې ښه ده؟

– شوکر شوکر. ستا مشورې کار وکه. لانجې يې پرېښودې. اوس د مېړه سره خوشاله ده. ټول درته دوعا کوو.

ما په زړه کې ويل «کاش چې هارون زما مشوره منلې وه» د منېجر غږ راغی:

– ته چېرته يې؟ زموږ سودا ده. پوليس راغلي وو. ستا کوټه يې وکتله.

هغه ټول جريان ووايه. ما اسويلی وکه:

– څه ووايمه تره؟ ناحقه په لانجه واوښتم.

– زه ام پوه شومه. اوس خبره حل شوه که نه؟

– کوشش کوم. ما ويلې نه کېږي چې د غورځنګونو مشران او پيرصيب مېلمانه کئ؟

منېجر په چورت کې د غټو غومبرو مخ کوږ ونيو. زه يې په چوپتيا پوه شوم. ومې ويل:

– نه نه، مصرف يې په ما. خو هغوئ بايد فکر وکي چې تاسې د لور د واده ډوډۍ ورکوئ.

– د واده نه خو ډېر وخت تېر دی. ښه خير، کوم زېری دی که څنګه؟

– همدا اسې يې وبولئ.

– هههههه ماته يې ام نه وايې؟ ښه څه وخت يې راوغواړم؟ څو کسه؟

– سباته. د غورځنګونو د اجرايوي شورا غړي او پيرالسبي. ټول به شل پينځه ويشت کسه شي.

– په سترګو. اسې ام پيرصيب سبا راځي.

– جنتي شئ! په تالار کې يې کېنوئ، ښه؟ کمرې بايد چالانې وي. بيا يې تلويزون ته ورکوو.

هغه د موټر کيلي تاوه کړه. د اينجن د چالانېدو غږ شو. منېجر وويل:

– بې غمه شه! زموږ کمرې کله ام نه بندېږي.

سهار مې ترکړکۍ وليدل چې غفور ماما ووت. د پيشو په غږ مې ماشومان وبلل. قرآن شريف مې ترې وغوښت. اتل يو ټوک له الماری څخه واخيست. تاکاوۍ ته کېوت. عايشه ورپسې غلې غلې روانه وه. زما په ليدو يې جيټکه وخوړه. شاته لاړه.

ماشومان پاس دهلېز ته وختل. عايشې په پخلنځي کې ځان مصروف وښود. زلما ما ته اشاره وکړه. زه غلې له کوره ووتلم. کله چې غفور ماما راغی، عايشې ورته کيسه وکړه. اتل غوږ نيولی و. نيکه يې مورته برګ شو:

– تا به راله ټلېفون کړی و. بلا وهلې وې؟ ښه ځا، بچي مه پويوه! اغه مرداره بيا راځي.

– نه، چې بيا دسې ونکي.

– ودې کي! مونږ به اغه بې حيا ونيسو. ښه وال به ورکو.

غرمه په سپرېنا هوټل کې د غورځنګونو کسان ببلابېلو مېزونو ته ناست وو. يو بل ته يې نه کتل. د تود سوپ قاشقې يې له غاښونو سره کرپېدلې. لکه دښمنان چې هره شېبه د بدې پېښې امکانويني. ابليس وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بچیانو! سیاست بهر کوئ! دلته د خوبنی خبره ده.
ټولو غبرګ ورکړې. خنداګانې شوې. زه د دروازې شاته غلي وم. د ډوډۍ په پای کې ډاکټر دقیق د مېلمنو مخ ته ودرېد. نوی ماډل آیفون یې منېجر ته ډالۍ که. مولانا لپټاپ راوړی و. ماویل لباسي دونیا ته ګوره! غریب چې ورته ضرورت لري ولا که یې په سترګو ووینې. مګر شتمن ته د لسم د پاسه یوولسم ورکوي. د ابلیس وار شو. هغه مخ ته ووت. د سرو برابر سیټ یې ورکه. زه د غه وخت ته منتظره وم. تېزه ننوتلم. د ټولو سترګې را واوښتلې. ډاکټر دقیق او مولانا خو د اسې کتل لکه د پېریو ورکه چې یې موندلې وي. ابلیس موسکی و. زه سیخ د هغه څنګ ته لاړم. له متې مې کلک ونیو. مخ مې نورو ته واړوه:
– جنتي شئ! ما تاسې ته ډېر وویل چې دا ابلیس دی. تاسې نه منله. اوس به در ته ثابته کم.
د غور ځنګونو د کسانو خولې وازې وې. د پیریانو په بڼه شیطانانو لمبې وکړې. هاغه چې د انسان په بڼه وو په عینکو کې یې اور وځلېد. د هوټل منېجر له ډاره لېرې ودرېد. ما د ابلیس عینکې کش کړې:
– وګورئ! د سترګو ګاټې یې منځنی تور خال نلر...
ابلیس ته په کتو مې خبره په خوله کې وچه شوه. د هغه سترګې سمې دمې وې. ډاکټر دقیق وپوښتل:
– بنه نو څه خبره ده؟
د ټولو شور جیګ شو. د تورو عینکو شیطان غږ که:
– توبه وباسه! په پیر صیب تومت مه وایه! په دوزخ کې به وریته شې!
زما وار پار خطا شو. ما ویل:
– نه نه، لینزونه یې اچولي. صبر صبر! د شیطان جامې په ځان پسې نښتې وي.
کله چې مې چپنه کشه کړه. هغه هم په لاس راغله. هکه حیرانه شوم. ابلیس موسکی و. نورو ته یې مخ که:
– بچیانو! دا وایي چې جامې په چا پسې نښتې وي اغه ابلیس دی.
هغه زما ټیکری کش که. په اوږو پسې مې کلک و. ویې ویل:
– وینئ؟ ابلیس څوک شو؟
ټولو ویل همدا ده. ما غږ که:
– نه نه، زه آسماني پرښته یم. زموږ هم جامې نښتې وي. بدن مو رڼا کوي. اوس یې در ښییم.
ما ځراغونه مړه کړل. مګر بدن مې رڼا نه کوله. اول ځل مې ولږه او تنده احساس کړه. پام مې شو چې د پیریانو په بڼه شیطانان هم نه وینم. د مولانا سترګې رډې رډې راوتې وې. له ګنجي سر څخه یې جالۍ خولۍ کش کړه. وبنګېد «جزاک الله! خوسې خو دونه نازکه نه ده. ای د بختور په نصیب به آسماني پرښته وي» ډاکټر دقیق وپسېد «اغه زه یم» مولانا وخندل. ډاکټر دقیق بیا وپسېد «وبه ګورې بچو» ما ویل «وه خدایه! دوئ خو منلې ده چې آسماني پرښته یم. نو ولې را سره نه درېږي؟» ځراغونه مې بېرته ولګول. له دستکول څخه مې قرآن راووېست. ومې ویل:
– صبر صبر! زه دا درغجن پیر ته قسم ورکم، بیا مالومېږي.
د انسان په بڼه شیطانان لېرې شول. ابلیس هم شاته لاړ. زه خوشحاله شوم چې اوس مې راګیر که. ابلیس وویل:
– بچیانو! ویې نیسئ! دا موږ ټول ګوناکاره کوي. په قرآن شریف ناحقه قسم ورکول څونه عذاب لري؟
بنیادمانو زه کلکه کړم. ما زور ووهه. پخوانی قوت نه و. وارخطا وم. د هارون د بچولو اخیري چانس له لاسه وته. عذر مې وکه. ما ویل په دې کې ستاسو هم ګټه ده. مګر نه، خوشې یې نه کړم. نور نو مې زړه بېخي اوبه و. ضعف راته. ابلیس مولانا ته کړ:
– الکه دا جینۍ درو له. د الله بنده ګان له دې عذابه خلاص که!
ډاکټر دقیق لکه ما شوم بړوس شو. مګر مولانا په منډه د ابلیس لاسونه په سترګو ومښل. کسانو یې زه موټر ته وخېږولم. زما پښې سستې وې. ما ویل اوس به وولېږم. سترګو ته مې خوبانه ترور ودرېدله. ما ویل هغه به تر هارون مخکې مړه شي. د نورو به یې څه حال وي؟ ترڅو د مولانا کسان موټر ته ختل ما د هوټل د تلاشۍ ښځې ته مسېج وکه. اول د ابلیس د موټرو کاروان له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوټله ووت. ورپسې ډاکټر دقيق و. کله چې د مولانا وار شو، د هوټل د امنيت قوماندان ودرول. د مولانا ټول ساتونکي د هوټل په قوماندان ورغلل. مګر هغه صبر ته بلل. دروازه يې نه خلاصوله. بالاخره مولانا خپله کېوت. قوماندان ته برګ شو:
– وه الکه ای! خوسې که لاره خوسې که! اجل دې راغلی ده؟
قوماندان د دروازې له ورې دريڅې بهر وکتل. بېرته يې مخ راوګرځوه:
– وبښئ مولانا صيب! بهر مشکوک موټرو. اوس اغه لاړ. ځئ! ځئ! په خير لاړ شئ!
کله چې هغوئ موټرو ته وختل زه نه وم. هرې خواته راپسې تيت شول. د تلاشۍ ښځې زه د هوټل له جنوبي دروازې وباسلم. په فروشګاه کې د خلکو په ګڼې ګوڼې ورګډه شوم.
زما له تېښتې ابليس خبر شو. د سرو زرو او قيمتي تيږو په شانداره تخت کې وښوريد. وغوريد. پاڅېد. وګرځېد. د ايشېدونکو جوسو بوتل يې په سر واړوه. له ښکرونو او تاج څخه يې لمبې ختلې. ويې ويل:
– لعنت په بنيادم! ځان ته د ميليونونو خلکو رهبران وايي. يوه ښځه سمبالولی نه شي. شوده ګان!
چاغ وزير خپله ځوړنده خېټه په دواړو لاسونو وسولوله. سر يې په تعظيم ټيټ که:
– زما ګرانه پاچا! بنيادمانو ته همداسې رهبران ښه دي.
– دا خو ده. ښه نو، تاسې ورته د پرښتې ځای وښيئ چې بېرته يې ونيسي!
– سخته ده. د اغې د بدن ځلا ورکه شوه. زموږ کسان يې پيدا کولی نشي.
ابليس وپشېد. وګرځېد. د سکروټو په شاهانه کوچ کې کېناست. ويې ويل:
– دا ستا وظيفه ده. ته خو پوهېږې، د اور عالي ذات ته صادق کسان چې وظيفه نشي کولی په خپله استعفا کوي.
– بايد يې وکي! مهربانه پاچا! د هوټل ويډيو مو په تلوېزونو کې خپره کړه. اول خو خلک پرښته وژني. که نه و، زموږ د نېټ پاڼه ټول افغانان ګوري. هلته مو هم وليکل چې د هارون پل موندل شوی. پرښته خامخا خبرېږي. تماس نيسي.
– ډېر ښه! يره کندو! په خېټه کې دې غول دې، په سر کې ګُل.
دواړو په زوره وخندل. په بازار کې هم ټول شيطانان له خندا شنه شول.
ماسپښين زه ځوړنده پړنده د غفور ماما کور ته ننوتلم. زلما د تاک تر چېلې لاندې له نانځکې سره غږېدله. اتل په تار پسې موټرګی کشوه. وارخطا راغلل. دننه د عايشې غوږونه څک شول. د کړکۍ له شنې پردې يې وکتل. ما غوښتل د هارون په ورکېدو کې خپله ملامتيا ومنم. بيا ورته پرېوځم، چې غفور ماما او خوبانه ترور په وهلو وهلو راباندې زړه يخ کې. دا يوازينۍ نيکي وه چې ما کولی شوه. خو ماشومانو تاکاوۍ ته کشولم. د څو شېبو لپاره ورسره کېوتلم، چې خفه نه شي. هلته په دهلېز کې اوږده وغځېدم. ستوماني مې پلمه کړه. دې کې پاس غفور ماما سودا راوړه. عايشې سمدلاسه وويل:
– اغه شرمېدلې راغله. لاندې د ماشومانو سره ده.
– وه لېونۍ! تا نو بچيان ولې پرېښاودل. خلکو تلوېزون کې ليدلې ده. وايي ابليس دی. اله زرکوه راځه! چې څه پې ونکي.
ماشومانو هم واورېدل. زه يې پټه کړم. غفور ماما په تاکاوۍ کې د مېلمنو کوټه وکتله. بېرته ووت. زلما وپوښتل:
– بابا! پيشو لټوې؟
– هاو، غټه پيشو.
– دلته نيشته. ځه! بره لاړ شه!
هغې د غفور ماما غټ لاس ونيو. د زينې خواته يې کشوه. نيکه يې ستر ګې برګې کړې:
– خوشې که جينۍ! وال درکوم.
زلما ووېرېدله. غفور ماما تشناب خلاص که. وروسته پسخانې ته ننوت. زه يې د بسترو تر څنګ وليدلم. سسته ناسته وم. هغه غابښونه وچيچل. له لاسه يې کشه کړم. په څټ کې يې سپېړه راکړه:
– هی د شيطان ذاته! ما ويلې چې ته ولې دونه رذيله يې؟ اوس پوه شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه زانګېدلم. خو غږ مې نه کوه. د غفور ماما سترګې تکې سرې وې. ټول لړزېده. بيا يې وارونه وکړل:
– اح، اح، وخوره ابليسه! زوی خو دې راله ورک کو. اوس مې مسيان نه پرېږدې؟
عايشې غږ که:
– هی مرداري! هی خدای دې مړه که!
هغې مې مخ ته سپېړې ونيولې. لاسونه يې د پلار غونډې دراندهوو. په سترګو مې تياره شوه. ماشومانو په ژړا مور او نيکه کشول «مه کوئ! مه يې وهئ!» ما د زړه په زور وويل:
– جنتي شئ! ما وبښئ! زه تاسې ته ملامته يم.
غفور ماما او عايشې پرله پسې وارونه کول. سا يې سوزېدله. د زينې په لور يې ټېل وهلم. غفور ماما کړ:
– ځه چې حوزې ته يې وسپارو! چې نور وراني ونکي.
اتل يودم په زينه بره منډه کړه. ويل که خوشې يې نه کئ ما به هم ونه وينئ. زلما هم ورسره ملګرې شوه. عايشه وويرېدله. پلار ته يې غذر وکه چې ما پرېږدي. زه کوڅې ته ووتلم. کړه وړه روانه وم. ټيکرې راپسې کشېده. نه پوهېدم چې چېرته ځم. ماشومانو راپورې خندل. اتل او زلما هريو ته ډيکه ورکوله. مګر هغوئ نه تلل. زه دېوال ته تکيه کېناستم. موبايل ته مې زنګ راغی. ما له چا سره غږېدل نه غوښتل. اتل مې موبايل له جېبه وباسه. زرګل و. د هوټل ويډيو يې په تلوېزون کې ليدلې وه. اتل ورسره وغږېد. د کوڅې خلک ورو ورو راټولېدل. بد بد يې راته کتل. چا ويل وژنو يې. چا ويل دولت ته يې سپارو. دې کې زرګل ورسېد. ماته يې په شا سپېړې راکړې. ويل موټر ته وخېږه چې حوزې ته دې بوځم! خلکو آفرين وو ايه. هغه په خوشحال مينه کې خپل کور ته بوتللم. زما په ليدو يې دواړه بچيان مور ته وتښتېدل. زرګل په دويم منزل کې سرو توشکو ته اشاره وکړه:
– ته کېنه زه راځمه!
له دېوال څخه يې د پلار د ځوانۍ تصوير برند برند کتل. په اول منزل کې يې ښځه سره او شنه کېدله:
– ما تاته ويلي نه وو؟ دا غم دې چيشته راوستی ده، آ؟ ما خو د اوله پېجندله.
د ماشومانو په سترګو کې اندېښنه وه. ګوتې يې مروړلې. زرګل برګ شو:
– غلې جلې! دا خبرې پرېږده! لږه د مستو اوګره وکه چې ځان يې درد کئ! اله زر کوه!
– اوح اوح اوح! پير يې راغلی ده. دسې منډې وهي. خاورې به ورکمه.
– لاحولو ولا! نه کنه، دا د خدای نازولی مېلمه ده. ما او تا غونډې خلک يې د پښو خاورو ته نه رسېږي.
– ښا! ما غونډې ښځه يې د پښو خاورو ته نه رسېږي آ؟ زه به اوس دد دې ابليسې خو ښه شمه.
هغې زينې ته حرکت وکه. ماشومان وسونګېدل. زرګل ښځه کلکه ونيوله. ټېل يې وهله:
– ته په خبره نه يې؟ دا ټول دروغ دي. چې اوګره نکې مه يې کوه! لانجې ام مه جوړوه ګوره!
د ښځې سور مخ په ژړا ګونجې شو. زرګل ما ته يو ګيلاس ايشېدلې اوبه راوړې. ما په ګنګسوالي کې وويل:
– جنتي شې! ځان ته مشکل مه جوړوه! زه وځمه.
– دقه سې! څوک دې پرېدي؟ هه دا وسکه! پسته د مستو اوګره راوړمه چې ځان دې ټکور شي.
زما ايله اوس اوښکې راغلې. د هوټل کيسه مې پيل کړه. لاندې د زرګل ښځه په موبايل کې وپسېدله:
– د پوليسو حوزه ده؟...مالې اغه ابليسه چې تاسې يې لټوئ زمونږه کره پټه ده... نه نه، پرښته.
پاس زما په لاس کې د ګيلاس اوبه تومړې شوې. زړه مې له هرڅه موړ و. زرګل ته مې وويل:
– جنتي شې! سبا اتلسمه د ميزان ده. هرڅه ختم دي. هسې مې تاسې په تکليف کړئ. وبښئ!
ماته نور هېڅ شي ارزښت نه درلود. ما ويل چې مرګ زر راشي، چې له دغو غمونو خلاصه شم. زرګل سر وځنډه:
– ايچيشی ختم ندي. ته دا خبرې پرېده! د محمد سمير په نوم يو چا د هارون جای ليدلی ده. پسې ځو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه په موبایل کې مسیج را وښود. زما سترګې رڼې او سا اخېستل تېز شول. او به مې وسکلې. بدن ته مې د قوت را تګ احساس که. ما ټلیفون وکه. اول مې ژوره سا واخېستله، بیا مې ورته وویل:
– جنتي شئ! تاسې سمیر خان یئ؟
– بلې بلې! امر وکئ!
– تاسې لیکلي چې د هارون ځای مو لیدلی. دا رښتیا ده؟
سمیر چا ته وپسپېد «صیب! پیدا شوه. څه ورته ووایم؟» هغه سړي هم په ټیټ آواز وویل «سبا لس بجې. غازي سټېډیوم» ما واورېدل. خو د سړي غږ مې ونه پېژند. سمیر له ما وپوښتل:
– تاسې څوک یئ؟
– زه؟ زه یې خپلوانه. څنګه رښتیا ده که نه؟
– بلې هو.
– هارون چېرته دی؟
– امدلته نژدې.
– بندي دی؟
– نه.
– نو ولې کور ته نه راځي؟
– خپله نه غواړي.
– دا څه وایې؟
– نه پوهېږم. اوس مازیګر دی. زه لرې یم. سبا سهار لس بجې غازي سټېډیوم ته راشئ! هر څه به خپله وګورئ.
ټلیفون بند شو. نور زنګ نه تېرېده. زه په کوټې کې وګرځېدم. سا اخېستل مې سخت وو، لکه سالنډي چې لرم. سبا به وروستۍ ورځ وي. یا به دواړه مرو، یا به بچېږو. خدایې مې زړه وشو چې زرګل ته د هارون تصویرونه وښییم. هغه په سلګو سلګو وژړل. د پولیسو د موټرو غږ شو. دروازه وټکېدله. د زرګل ګردې ورې سترګې بې واره وڅرخېدلې. زما هم زړه وښوېږد. ومې ویل:
– جنتي شې! زه باید سبا حتمن سمیر ووینم.
زرګل سر وخوځوه. تېز د بلې خوا کړکۍ ته لاړ. ما ته یې لاندې دېوال وښود:
– په دقه جای اقه بام ته تلی شې؟
ما وکتل. دېوال ټیټ او نری و. دروازه پرله پسې ټکېدله. دربه هار شو. پولیس په دېوالو واوښتل. دروازه وازه شوه. زرګل تېز حویلۍ ته کیوت. له خېټور قوماندان څخه یې د تلاشۍ لیکلې اجازه غوښتله. هغه د سپېږو وارونه وکړل. ښځه یې په منډه ورغله. په عذر یې وویل چې مېړه مې مه وهئ! قوماندان شاته شو. لاس یې کوټو ته ونیو:
– راوباسه! پرښته را وباسه!
– دقه سې! پرښته چېرته ده؟
– لرې ورک شه! رېند رېند مه کېږه! موږ خبر یو چې دلته ده. زر کوه!
قوماندان یې ښځې ته وکتل. زرګل پوه شو چې هغې خبر ورکړی. ویې ویل:
– ښه ښا. اقه پرښته؟ یوې دیقې ته راغلې وه. بېرته لاړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې یې دویم منزل ته نظر واچوه. قوماندان پاس وخوت. د زرګل رنګ زېړ شو. مګر زه د کړکۍ له لارې تښتېدلې وم. هغه د هوسایۍ سا واخېستله. قوماندان په مخابره کې د کابل ښار له حوزو وغوښتل چې زما د نیولو کوشش وکي. د حویلۍ په دروازه کې یې زرګل او ښځې ته وویل چې سبا هر ومرو حوزې ته ورشي. ټول پولیس ووتل. زرګل د څراغ په رڼا کې ښځې ته کړ:

– ښه ځا! دا ما پرښتې ته جای ورکړی. ته مې پولیسو ته سپارې؟

– نه، ما اغه شیطانه بندي کوله.

زرګل سر وخنډه. ویې ویل:

– چې په ما باور نلرې نو بیا ولې راسره جوند کوې؟

زرګل طلاق ته اشاره کوله. د ښځې رنګ پک والوت. له ډک ستوني یې غږ ووت:

– ما چې اغه ولیدله په سترګو مې شپه شوه. په ځان نه یمه پوه شوې چې چیشی کومه.

– دقه سې! پوېږې؟ اول وار دې په خپل واده پښېمانه کړمه.

ټکسي د غازي سټډیم د دېوال څنګ ته ولاړ و. ما له نیمکښې ډالې کتل. د غټ انار په اندازه لوډسپیکر مې په لاس کې و. ټکسیوان د ډالې څنګ ته ورو ورو غږېده «ای اروې؟ په ما پیرصیب بې ایسا به ګران ده. اتي که بل څوک و خبره مې ورختموله. مګر ستا د برکته خو مې زوی پوډر پرېښودل. غم مکوه! سبا هم په سرو لمبو کې کومک ته درځم. اتي نو زموږ لارې بېلېږي! ای نه ځو؟ چې پولیس رانسي» یو ساعت پس همدا ټکسي د غفور ماما د کور له دېوال سره جوخت ولاړ و. کوڅه ځای ځای څراغونو روښانه کړې وه. زه چټک د موټر سر ته وختلم. په دېوال واوښتلم. غلې تاکاوۍ ته کېوتلم. میاو مې که. اتل او زلما یو په بل پسې راغلل. زما لیدو ته خوشحاله شول. ما د ابۍ پوښتنه وکړه. د دواړو سترګې ډکې شوې. اتل وویل:

– مړه کېږي.

– خدای دې نکي! تاسې پاس لاړ شئ! زه به د غفور ماما نمبرې ته زنګ ووهمه. تاسې به موبایل ابۍ ته ورکئ!

هغوئ سرونه وخوځول. اتل په تګ کې وپوښتل:

– ته ورې یې؟

– جنتي شئ! زما غم مه کوئ! ځئ نو چې څوک پوه نشي!

هغوئ وختل. موریې لمونځ کوه. نیکه یې خبرونه اورېدل. زلما یې ټلېفون غلی له جېبه وباسه. هغه کلک ونیو. زلما وویل:

– لږ کېم کومه ورېه!

– غلې شه جینۍ!

– زه تا باندې ګرانه نه یمه.

– هاو، نه یې. ځه!

– ځه، تا بابا نه کومه!

نیکه یې متوجه شو. له تلوېزونه یې مخ وګرځوه. اورېده پزه یې په ګوتو کشه کړه. ویې پوښتل:

– څه خبره ده؟

زلما موبایل بیا کش که:

– ګېم کومه ګېم. په خبره نه پوېږې؟

نیکه یې موسکی شو. موبایل یې خوشې که. زلما تر لږ ګېم وهلو وروسته دهلېز ته ووتله. په زوره یې وټوخل. دا وخت ټلېفون وترنګېد. هغې لوډسپیکر ووهه. ویې ویل «ښه ښا ابۍ ته یې ورکومه» موبایل یې ور وړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هه خبري وکه!
خوباني ترور په سختۍ سترګې خلاصې او مخ تاو که. له زګېروي سره یې وپوښتل:
– څووووک دی؟
زلما یې ټلیفون په غوږ پسې ونیو. ما په ټیټ غږ وویل:
– تروري! سترګې دې روښانه! هارون جان مې پیدا که.
د هغې د مخ ګونجې ارتې شوې:
– وی هاروني مې! چرته دی؟ چرته دی؟ ته یې څوک؟
عایشه په منډه د مور څنګ ته راغله. د غفور ماما هم پام شو. تلویزون یې بند که. ما ویل:
– پرښته بدبخته یم.
زما د نوم په اورېدو غفور ماما په سږمو کې وپشېد. د خوبانې ترور بدن سست شو، پرېوتله. ویې ویل:
– دروغ وایې. تا کنچنۍ پېجنمه.
– جنتي شئ! زه رښتیا وایمه...
غفور ماما ناري کړې:
– تاله ما ندي ویلي چې مونږ نه لرې ګرځه! قسم چې دا وار دې وجنمه!
هغه د زلما په لاس کې ټلېفون بند که. یو ه شېبه چوپه چوپتیا وه. زلما وبنګېدله:
– خپله یې پیدا کولی نشي. بل څوک پرېدي نه.
– چوپ!
د غفور ماما په چیغه ټولو شپ وهل. عایشې په احتیاط وویل کاش چې د هارون ځای یې ښودلی و. غفور ماما برګ شو «عقل لرئ؟ تاسې اوس ام په شیطان باور کوئ؟» خوبانې ترور غږ که:
– دا زړه مې د سپې سولېږي راسولېږي. څه شی نیشته چې ویې خورمه؟
پس له څو ورځو د هغې اشتها پیدا شوه. پلار او لور بیا یو بل ته وکتل. عایشې منډه واخېستله چې ډوډۍ راوړي.
ما له ملا اذانه عبادت کوه. اته نیمې بجې په تشناب کې وم. ماشومانو راته سوباړی او قرآن راوړ. ما یې په مخ قصداً اوبه وشیندلې. هغوئ غلي وو. د پخوا په شان یې ټوکې او شوخي نه کوله. د زلما سترګې ډکې وې. ویې ویل:
– پلارجان او ماما جان مې خوب ته راغلي وو. کله پلارجان په غېږ کې اخېستلمه، کله ماما جان.
زما هم زړه ډک شو. ما ویل:
– بې غمه شئ! ستاسې ماما به روغ جوړ کور ته راځي.
اتل راته په هنداره کې کتل. ویې ویل:
– ته ام راشه!
– جنتي شي! زما مالومه نده. څه چې د خدای رضا وي.
زلما غږ که:
– خدای زما خبره مني؟
زه موسکۍ شوم. هغه مې په مخ ښکل کړه:
– ته څه غواړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چې ته او ماما جان مې واده وکړئ.
زما سترګې غټې غټې وختلې. له تشنابه ووتلم. سوباړې مې په لستوڼي ننوېست. زلما غبرګه کړه:
– زه پوهېږم. فلم کې يې ويلې، جينۍ چې الک بچوي پې مينه وي.
اتل ورباندې سترګې برګې کړې. زلما سر ښکته واچوه. ما ته د هغې په سپينو خبرو خندا راغله. درېواړه پاس وختلو. عايشې دسترخان صافي کوه. د ټولو څېرې له غصې وپړسېدلې. ما وويل:
– جنتي شئ! زه يو ازې خدای پاماني ته راغلم. کېدی شي دا زموږ اخيري ديدن وي.
خوبانه ترور ښغه شوه:
– هله سرپه پوليسو له ټليفون وکه!
غفور ماما تېز په د سپاک لاس وچ که. پسخانې ته يې منډه کړه. د بېلچې له لاستي سره راووت. ما ويل:
– زه نن د هارون جان د بچولو جنګ ته ځم. هيله کوم! دعا راته وکړئ!
ماشومانو په يو غږ وويل:
– خدای پاک دې کاميابه که!
غفور ماما غاښونه وچيچل. په بېلچه يې کلکه ووهلم. ما ويل د ملا هډوکي مې دانه دانه شول. ماشومانو وژړل. دواړه د هغه مخ ته ودرېدل. زه تېزه روانه شوم. غفور ماما هله هله کوځې ته راغی. زما د ټکسي نمبره يې واخېستله. بېرته تېز کور ته ننوت.
لس کم لس بجې وې. زه غازي سټېډيوم ته ننوتلم. زموږ مرګ ته يو ساعت او څلوېښت دقيقې پاتې وې. د فوټبال په ميدان کې لکه په شين فرش روانه وم. د وريجو بوی و. زرګل په وړو ګردو سترګو له دريځې کتل. دا سټېډيوم ته د اوبو رسونې کوټه وه. زه د ميدان په منځ کې ودرېدلم. ابليس مې د مهمو اشخاصو په ځای کې وليد. د پخوانيو پاچاهانو په شان له تاج سره پر تخت ناست و. شاته يې په تورو عينکو کې وزيران ښکارېدل. بنيادمانو تخت اوږو ته جيګ که. ډاکټر دقيق او مولانا د ميدان په پای کې د وريجو د غټو ديګونو او کبابو د پخلي سيل کوه. زما په ليدو جوړه جوړه راغلل. مخامخ ودرېدل. ما وپوښتل:
– دا پخلی د څه لپاره دی؟
ډاکټر دقيق وخندل:
– په ښښې! نن د يوې معشوقې او عاشق ارواح يوځای کېږي. د خوشالۍ جشن دی.
دواړو کټ کټ وخندل. ما پاس وکتل. د ابليس تخت يې ورو ورو په زينو کوزوه. ومې ويل:
– تاسې دواړه دا دی ښه سره جوړ يئ. خو خلک په خپلو کې جنګوئ. شرمېږئ نه؟
مولانا اعجازالحق جواب راکه:
– او ښياران خو الحمدلله جنګ نه کوي. او کمقلان پرېده چې ختم سي!
دواړو هررر وخندل. ما ويل:
– په ځان خاندئ؟ که کم عقلان هم دي، ستاسې خو ورونه دي. ستاسې وجدان، ستاسې انسانيت چېرته دی؟
ډاکټر دقيق سر وښنډه:
– دا زاړه اصطلاحات دي. نوې ياد که! وايه ستاسې قدرت، ستاسې دولت چېرته دی؟ چې په يو غږ درته يو ميلون کسه حاضر کم. چې په يو چک درته بانک تش کم.
– ښه داسې؟ الله تعالی ته به څه جواب وايئ؟
مولانا وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زموږ غورځنګ خو جزاک الله د اسلام قایمېدو ته کار کوي. نو الله تعالی باید راضي وي.
د ډاکټر دقیق وار شو:
– او مونږ ویاړو چې د مسلمانانو د پرمختګ دپاره مبارزه کوو.
– ښه څه داسې یې وبولئ چې ما ومنله. نو د خپلو هدفونو لپاره هرې ناروا ته لاس اچوئ؟
مولانا موسکی شو:
– دین ته د خدمت دپاره هر کار جواز لري. که اغه د شیطان سره دوستي هم وي. په دې کې حکمت ده.
زه حیرانه وم چې د دولت او قدرت شوق دوئ څومره له عقله وېستلي دي. ابلیس یې را ورسوه. ما ورڅخه وپوښتل:
– هارون چېرته دی؟
ابلیس مخ د مهمو اشخاصو ځای ته تاو که. اوس هلته هارون ولاړ و. جامې یې لکه د ملنګانو شکېدلې شکېدلې وې. په پړسېدلي مخ کې یې شنه ټپونه ښکارېدل. سترګې یې بېخي تنګې وې. ما ته یې تېره تېره کتل. زما زړه پښنو ته وښوېید. د ستړیوم غټې ساعت ته مې وکتل. لس بجې او لس دقیقې وې. مخ مې ابلیس ته که:
– مه کوه! بنیادمان خپل ژوند ته پرېږده!
هغه د ملنډو خندا وکړه. له تخته نرم کېوت. په سوزېدلي غږ یې جواب راکه:
– ستا مشکل امدا دی کنه. یوه خوا وینې. په هر بنیادم کې هم شیطان شته هم پرښته. په خپله یې انتخابوي چې څوک شي. موږ ورته د شیطان کېدو ګټې وایو. تاسې ورته د پرښته کېدو. نو اغوئ چې شیطان انتخابوي د چا څه کار دی؟
– منم. مګر که پرښته شي، نه به یې دلته وجدان ځوروي، نه هلته دوزخ.
– هه، کلیمه ګوی خامخا جنت ته ځي. څه اول، څه اخېر، فرق نه کوي. خو ته غواړې بنیادمان د ځان په شان بې خونده کې. او اغوئ موږ غوندې مستي غواړي، لانجې غواړي. چې سات یې تېر شي.
ما کتل. د غورځنګونو مشرانو هېڅ عکس العمل ونه ښود. حیرانه وم چې دا ولې؟ ما ابلیس ته کړ:
– په ناپوهۍ کې به شیطان شي، هو. خو بنیادم ته خدای ماغزه ورکړي. چې ځان او جهان وپېژني. بیا هاغه وخت فکر نه کوم.
ابلیس کټ کټ وخندل:
– بیا به هم شیطان شي. تر شیطان بل هوښیار شته؟
– چې داسې ده نو هارون جان دې ولې بندي کړی؟ خپل اختیار ته یې پرېږده کنه!
– داح. ما خو درته وویل چې په کابل کې زما پایتخت دی. څوک چې زما له قانونه سرغړوي مجرم دی.
ما قصداً د ابلیس خوله لټوله. څو په دې ډول وخت له یوولس نیمو بجو واړوم. ومې پوښتل:
– د هارون ګونا څه ده؟
– ای بدرنګې! ډېرې پوښتنې نه کوې؟
زه وارخطا شوم چې بحث بند نه شي. ډاکټر دقیق ابلیس ته غږ که:
– زموږ مهربانه پاچا!
– قربان!
د ابلیس وزیرانو د ډاکټر دقیق له خوا د مهربانه پاچا ویلو ته چکچکې وکړې. ډاکټر له خندا شین شو:
– مننه مننه. ما ویل پرې چې پرښته زړه تش کې! د مړي په ژوندي دو نه حق وي.
ابلیس سر وخوځوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– سمه ده بچی. ګوره بدرنګې! د هارون ګونا داده چې د وجدان له قیده وتلی نشي.
– هو نو. د بنیادمانو وجدان خو ستا مخه نیسي. ښه څه، زما سره دې ولې راخښتې ده؟
– څه مې کړي وو؟ ته د بنیادم په شکل زما پایتخت ته راغلې. د مختلفو نظرونو ترمنځ سولې ته دې لاس واچوه. زما د پاچایي د ختمولو کوشش دې وکه. دا لوی جرم دی. او مجرم باید جزا وویني. امدا نصاف دی. ندی؟
ما د غورځنګونو د اجرایه شورا غړو ته وکتل. هغوئ هم له ابلیس سره مخالفت نه کوه. ما وویل:
– هو نو، ستا په قانون کې هر ښه کار جرم دی. ستا انصاف د بنیادمانو ځورول دي. خو زما انصاف د هغوئ بچول.
ابلیس بیا کټ کټ وخندل:
– اغه دی هارون. بچ یې که!
ما ناري کړې:
– هارون جانه! غفور ماما او خوبانه ترور درته منتظر دي.
هارون راکوز شو. تنګې سترګې یې سرې وې. ګاټې یې غبرګ ښکاریدل. زه پوه شوم چې شیطان پکې دی. هغه یودم چاړه په لاس حمله وکړه. ما د ځان بچولو لپاره له هرې حملې سره شاته ټوپ وهه. د غورځنګونو مشرانو خندل. ابلیس غږ که:
– واخله واخله! خپل بوبین میین بوځه!
په شاته شاته تګ کې زما پښه بنده شوه. ولوېدلم. هارون له چړې سره راغی چې په ټټر کې مې ووهي. ما زر وړوکی قران مخ ته ونیو. د هارون لاس په هوا کې ودرېد. وربېږدېد. ما ترې چاړه واخېستله. واړه لرګي مې د ګوتو ترمنځ ننوېستل. لنډ سورت مې ووایه. کې مې کاږلې. هغه له چیغې سره جیټکه وخوړه. سست په ځمکه کېناست. اوس یې د بدن درد حس که. زګېروي یې وختل. پوه شوم چې شیطان ترې ووت. خو ما نه لیده. د ابلیس څېره لکه سکروټه تکه سره شوه. اول ځل مې د هغه په تورو عینکو کې لمبې ولیدلې. لکه لېوه وغورېد. د غورځنګونو په مشرانو یې امر وکه:
– زما بچیانو! دا احمقه ښه وډبوئ! بیا دواړه بهر د مظاهره چیانو جنګ ته وباسئ چې مردار شي!
مولانا سلامکی ووهله:
– په سر سترګو مهربانه پاچا. الکانو! وهئ یې!
ډله خلک په ما راغلل. زرګل د اوبو رسونې په کوټې کې لوی وال وڅرخوه. کړکۍ ته یې منډه کړه. خو اوبه په چمن کې ونه پاشل شوې. وال یې بیا تاوراتاو که. د دروازې ګړز شو. زرګل وربېږدېد. ساجده ننوتله. په وازه خوله یې وویل:
– وی الا! دا خو رشیتا آسماني پرشته ده. او پیرصاب ابلیس دئ.
زرګل د هغې په لاس کې غټې چړې ته حیران حیران کتل. ویې پوښتل:
– ته دلته چیشی کی؟
– زه ستا کورته پټه درغلې وم. هارون مې لټوئ. بالا ستا او د پرشتې ټلیفوني خبرې مې واورېدلې. تاسې غوشتل پر پیرصاب نلونه ایله کئ چې بدن یې وسوزیژي. ما ول دا ستاسې بله دسیسه ده. راغلم د واټرپمپ برق مې شاټ کئ.
زرګل چیغه کړه:
– دقه سې! لېونۍ یې؟ دا دې چیشی وکړه؟ اغوئ پر ښته او هارون وجني.
– زه کمقله نه پویېدم. بد مې کړې.
دلته ما بنیادمانو ته هم قران ونیو. هغوئ یې خیال ونه ساته. د سوټیو ګوزارونه یې کول. ما په زړه کې وویل «شیطان بنیادم تر خپله شیطانه بدتر وي. هېڅ ډول مقدسات نه پېژني» ما له لستوڼي سوباړی وباسه. هم مې پې وار کوه، هم دفاع. ناري مې کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زرګله وروره! او به خوشې که!
د زرګل جواب مې وانهورېد. بیا بیا مې غږونه وکړل. بې ګټې وو. ما د ټولو د ګوزارونو مخه نیولی نه شوه. هغوئ ډېر وو. زخمي زخمي شوم. مګر په پښو ولاړه وم. قرآن مې په موټي کې کلک نیولی و. ګورم چې زرګل او ساجده را ورسېدل. زما په پلوي یې جنګ شروع که. ما ویل:
– جنتي شئ! جنګ ګټه نلري. او به خوشې کئ!
زرګل د ساجدې له خوا د سیسټم د خرابولو وویل. هغې مړې مړې کتل. سخت قهر راغی. زما یې ټول پلان خراب که. دلته و چې هارون مې ولید. هغه هم زما څنګ ته ودرېد. اخ په ما د مینې څپې را وخرخېدلې. قهر او دردونه مې هېر شول. په ځان کې مې بیا قوت احساس که. د غورځنګونو مشرانو په هارون ور ودانګل. ما نو هغه ژوبلېدو ته پرېښوده؟ مخ ته شوم. په کلکه مې مقابله کوله. خو زور مې ونه رسېد. زه ولوېدم. اوس نو د ښمن ګوزارونه په هارون لګېدل. ما له ډېرې بې وسۍ وژړل. او ښکې مې له وینو سره چمن ته وڅڅېدلې. دې کې مې غوږ ته د زرګونو خلکو چیغه راغله. تاسې غازي سټېډیوم ته ننوتلئ. د غورځنګونو مشران در ته خوشحاله شول. ابلیس ساعت ته وکتل. زما او د هارون مرګ ته پینځه دقیقې وې. پر تاسو یې غږ که:
– زما ایماندارو بچیانو! ستاسې د دین او وطن د ښمنان په څمکه پراته دي. هرڅه چې ورباندې کوئ ویې کئ!
تاسې په قهر وړاندې راغلئ. ما ویل څه، هرڅه ختم شول. خو یو دم خبره سرچپه شوه. تاسې زه په احتیاط له ځمکې جیګه کړم. خو بانه ترور مې ولیدله. هغې تر هارون مخکې ماته غاړه واچوله. په مخ یې ښکل کړم. زما له سترګو د خوشحالۍ او ښکې وبهېدلې. خلکو زما نور پلویان هم پورته کړل. غفور ماما په جیګ غږ وویل:
– ابلیسه لعینه! خلاصېدی نشې!
د ابلیس سترګې ټېغې وختلې. له وزیرانو سره په شا لاړ. د غورځنګونو مشران هم په تېښته شول. تاسې پسې منډه واخېستله. ابلیس ناري کړې چې زه پیر یم. که زما خبره ونه منئ خدای تعالی به جزا درکي. خو چا نه اورېدلې. هغوئ د نغریو سکروټې وارې کړې. ستاسو مخ ته یې سره دیګونه چپه کړل. مګر تاسې په سرو سکروټو وختلئ. د ابلیس وزیران او د غورځنګونو مشران مو ونیول. آفرین! خو هغه خپله د سټېډیوم سر ته جیګېده چې ځان شاته واچوي او وتښتي. زه کږه ولاړه وم. مخ او سر مې په وینو وو. خو په ځان کې مې بیا د پرښتو د طاقت احساس وکه. ما ساعت ته وکتل. تر یو ولسنیمو او ښتې وې. زرګل وپوښتل:
– ای خورې! کار وشو؟
– ما ویل بالکل وشو. زه په ګوډه پښه په ابلیس پسې خوشې شوم. هغه مې پاس د ټوپ وهلو په وخت کې کلک ونیو. تاسو ته مې غږ که چې شیطانان مه وهئ! یو ازې پښې او لاسونه یې وتړئ! چې ونه تښتي. کور مو ودان! تاسې همداسې وکړل. نو زما قدرمنو وطنوالو! دا وه ټوله کیسه. اوس نو راځئ چې د پای ټکی ورته کېدو!
پرښتې ابلیس د خلکو مخ ته ودروه. زرګل په دسمال د شونډو او تندي وینه پاکه کړه. غږ یې کړ:
– صبر صبر خورې! یوه خبره معلومه نه شوه. دا مظاهرو ته راغلي خلک څنګه سرچپه شول؟
– هغه خو ما بیګا د سټېډیوم په دېوال لوډسپیکرونه ولګول.
پرښتې په خپلې غاړې کې امیل ته اشاره وکړه:
– د دغه مایکروفون څخه یې زموږ ټولې خبرې اورېدلې.
ابلیس له قهره وپشېد. پرښتې وویل:
– جنتي شئ! یو څوک خو او به راوړئ!
خلک سره ښورېدل. یو تن غټ بوتل راوړ. پرښتې یې سرپټې خلاص کړ. د ابلیس پر سر یې ونیو. ویې ویل:
– فرمان صادر که چې ستا ټول شیطانان د بنیادمانو سیمې پرېدي! او ستا تخت او بازارونه بنیادمانو ته وسپاري!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابلیس بوتل ته په ټیټو سترګو کتل. سر یې وښوراوه:
– زه داسې نه کوم. دا ظلم دی. موږ هم خدای پیدا کړي یو.
پرښتې یې په سر او به توپې کړې. له ځغه هار سره ټپونه جیګ شول. د ابلیس له خولې زګېروي ووتل. هغې بیا بوتل کوږ کړ. اوبه توپې شوې. د ابلیس رمباړې آسمان ته وختلې. خو تر دریم ځل مخکې زرګونه شیطانان په سټېډیوم کې را ښکاره شول. یوتن د نورو په استازولۍ وویل:
– زموږ ګران پاچا خوشې کئ! موږ وعده کوو چې بیا دې وطن ته نه راځو.
پرښتې وخندل:
– تاسې اوس هم د غولولو کوشش کوئ؟ د افغانانو متل دی، ړوند یو ځل امسا ورک کوي.
مخ یې ابلیس ته کړ:
– صادر که فرمان! که نه، بنیادمانو ته وایم چې ستا ټول شیطانان په اوبو کې ولمبوي.
ابلیس وربړېدېد. سترګو یې بیا لمبې وکړې. په لړزنده لاس یې له جیبه د سکروټو قلم او کاغذ ووېست. فرمان یې ولیکه. امضا یې کړ. قلم او کاغذ لکه سپرغۍ هوا ته والوتل. ټول شیطانان بېرته ورک شول. ورسره ځمکه ولړزېدله. خلک وارخطا شول. له پرښتې یې پوښتنه وکړه چې دا څه وو؟ ابلیس زهرجنه خندا وکړه. ویې ویل:
– دا زما تخت او بازارونه ویجاړ شول. تاسې څه فکر کوه؟ زه یې مفت درسپارم؟ ای زما شیطانانو خولا ړل. مګر زما مریدان شته. هغوئ به زموږ کارونه مخته وړي. پوه شوئ؟ خوشحالي مه کوئ! خلاصېږئ نه!
پرښتې د هغه لاس په قرآن کېښود. قسم یې ورکړ. ابلیس په چیغه ورک شو. خلکو چکچکې وکړې. پرښتې په لوډسپیکر کې وویل:
– جنتي شئ! تاسې پوه شوئ چې مشکل مو څه و؟ مشکل دا و چې د شیطان په ظاهر غولېدلي وئ. ګورئ شیطان څه ښکر نه لري. ځوک چې مو د نظر د اختلاف په سر جنګوي هماغه شیطان دی. زما و منئ! د نظر اختلاف ښه دی. د یوې موضوع ټولې خواوې پکې روښانه کېږي. سمه نتیجه تې وځي. په تاسې کې ښه هاغه دی چې د بل سم نظر په ورین تندي ومني. له مخالف نظر سره دښمني نه، سوله وکئ! هرچاته وخت ورکئ چې د خپل نظر ښه والی ثابت کي. اصلي او دایمي سوله امدا ده. بیا دې ابلیس راشي کنه! نه هغه څه کولی شي، نه یې مریدان. بل، خپل سیاسي مشران وڅارئ! چې بیا مو د ابلیس مریدان رهبران نه شي. ګورئ! هغوئ ستاسې په زور مشران دي. که په غلطه روان وو لارې ته یې راولئ! که نه کېدله، لېرې یې کئ! سم خلک مشران کئ! مینه ناک خلک مشران کئ! چې هم مو دا دنیا ښه شي هم هغه.
د خلکو شور شو. هرچا ویل همداسې کوو. د غورځنګونو مشرانو زارۍ کولې. خوشې کېدل یې غوښتل. زرګل غږ کړ:
– درنو هېوادوالو! اوس نو مېرباني وکئ! دا د ابلیس مریدان عدالت ته وسپارئ!
خلک له ځایه ونه خوځېدل. د پرښتې سیل ته ولاړ وو. په مخ زخمي ساجده راغله. هغې ته یې غاړې واچوله. ویې ویل:
– ماوبخشه! تاسره مې ډېر بد کړي. بېخي درڅه شرمېږم.
– وی جنتي شې! تا چې هرڅه کړي ښه دې کړي. په خپلې مینې ولاړه وې. هر ځوک دې تا غوندې شي.
پرښتې سترګې زرګل ته واړولې:
– ته په رښتیا خوږ بنیادم یې. زه به ستا خاطرې لکه قیمتي غمی ساتم.
– دقه سې! مه کوه چې جړا راځي!
له پرښتې سره ټول سټېډیوم پخ وهل. ساجده هارون ته نژدې ورغله. د هغه پړسېدلی مخ ځوړند و. ساجده وپسېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هارون جانه! ستا ژوند پرشتې وژغورئ. ترما اغه ستا ډېره حقداره ده. زه نه خپه کېږم! ورسه!
هارون د ساجدې ډکو سترګو ته ځير و. خپلې يې نمجنې شوې. ګوډ ګوډ پرښتې ته مخامخ ودرېد. هغې وپوښتل:
– جنتي شې! ته څنګه يې؟ مخ او ځان به دې درد کوي.
– نه، ښه يم.
– شکر چې ښه يې.
هارون ژوره سا واخېستله. ويې ويل:
– ما کمقل نه منله چې ته پرښته يې.
– يوه زه نه يم. دلته ډېرې پرښتې دي. څوک يې نه پېژني.
– خو ته زما سره د جوند دپاره له اسمانه راکېوتې يې.
پرښتې سر وخوځوه:
– هو. مګر موږ او تاسې ډېر فرق لرو. ستاسې خويونه بدلېږي رابدلېږي. کله کله ستاسې په قهر کې مينه وي او په خندا کې غصه. په دروغو کې مو ثواب وي، او په رښتيا کې عذاب. موږ داسې نه يو. موږ په يو شي پوېږو، چې ښه ښه دي او بد بد.
– خو تا زما دپاره دونه سختۍ وګاللې.
– جنتي شې! ما د خپلې مينې لپاره ګاللي.
– خو هدف له ونه رسېدلې.
– بالکل ورسېدم. نن مې د مېين د مرګ ورځ وه. خو ژوندی پاتې شو. د يوې معشوقې لپاره تر دې لويه خوښي څه وي؟
له هارون سره په ستهديوم کې د ټولو سترګې ډکې شوې. پرښتې لاس او سر وخوځول:
– مه مه مه! که تا دلته ژړل زه به هلته ژاړم. که تا خندل زه به هم خاندم. هيله کوم! ما مه ژړوه! وخانده نو!
هارون له اوښکو سره پخ وهل. ټول ستهديوم موسکی شو. پرښتې د هغه لاس ونيو. ژړه يې پکې ډوب شو. ويې ويل:
– کله چې مې ستا عمليانه ليکله ما ليدل. تا هېڅکله ښځو ته په هوس نه کتل. مګر بيا دې هم له داسې ښځې سره ګډ ژوند غوښت چې درسره د زړه مينه ولري، چې په غم او ښادۍ کې درسره ولاړه وي. ما ويل دا خو زه هم کولی شم. مګر غولېدلې وم.
– نه يې غولېدلې. څه چې واده وکو!
– جنتي شې! زه اوس پوه شوم. ستا زړه پاک و. ښځو ته دې ځکه په هوس نه کتل چې هغوئ ستا په نکاح نه وې. که نه، هسې خو دې خوښېدلې. موږ پرښتې بيا جنسيت نلرو. ما خپله څېره او خويونه ستا لپاره ښځينه کړل. زما له تا سره يوازې د زړه مينه ده. چې کافي نده. خو ساجده او ته يو بل ته مکمله مينه ورکولی شئ.
هغه موسکې شوه. د دواړو په اوږو يې لاسونه کېښودل. وپسېد له «نېکمرغه ژوند ولرئ!» دې کې يې بدن لکه څراغ وځلېد. د ټولو سترګې وبرېښېدې. کله چې رڼا ورکه شوه پرښته هم نه وه.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library